

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2004. október 28.*

A T-35/01. sz. ügyben,

a **Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd** (székhelye: Shanghaj [Kína], képviseli: P. Waer ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Közösségek Tanácsa** (képvisele: S. Marquardt, meghatalmazotti minőségben, segítői kezdetben: G. Berrisch és P. Nehl, később: G. Berrisch ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képvisele: V. Kreuzsitz, S. Meany és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelv: angol.

a Kínai Népköztársaságból, a Koreai Köztársaságból és Tajvanból származó elektronikus mérlegek (REM) behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2000. november 27-i 2605/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 301., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 34. kötet, 282. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített negyedik tanács),

tagjai: V. Tiili elnök, J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij és M. Vilaras bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2003. március 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL L 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o., a továbbiakban: az alaprendelet) 1. cikkének (4) bekezdése előírja:

„Ennek a rendeletnek az alkalmazásában a »hasonló termék« kifejezés azt a terméket jelenti, amely a szóban forgó termékkel azonos, azaz vele minden tekintetben

megegyezik, vagy ilyen termék hiányában azt a terméket, amely a szóban forgó termékkel ugyan nem egyezik meg minden tekintetben, de azzal szoros hasonlóságot mutató tulajdonságokkal rendelkezik.”

- 2 Az alaprendeletnek az 1998. április 27-i 905/98/EK tanácsi rendelettel módosított 2. cikke (7) bekezdése (HL L 128., 18. o., helyesbítés HL 2000. L 263., 34.o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 111. o.) előírja:

„a) A nem piacgazdaságú országokból [...] származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is — történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

A megfelelő, piacgazdaságú harmadik országot megalapozott módon, a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével kell kiválasztani. A határidőket szintén figyelembe kell venni; ha mód van rá, olyan piacgazdaságú harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik.

A vizsgálatban érintett feleket a vizsgálat megkezdése után rövid időn belül tájékoztatják a kijelölt piacgazdaságú harmadik országról, és tíz napot kapnak észrevételeik megtételére.

- b) Az Orosz Föderációból és a Kínai Népköztársaságból származó behozattal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–

(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) albekezdésben előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) albekezdésben megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) albekezdés szerinti kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis:

— a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, továbbá a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik,

— a vállalkozás egyetlen átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

— a vállalkozás termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkezelés és az adósságkiegyenlítés útján történő kifizetés,

és

— a valutaváltásokat piaci árfolyamon végzik.

A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést hoznak arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételéhez. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad.”

3 Az alaprendelet 3. cikke előírja:

„A kár meghatározása

(1) E rendelet értelmében a »kár« kifejezés, amennyiben nincs másként meghatározva, a Közösség egy gazdasági ágazatának okozott jelentős hátrányt, a Közösség egy gazdasági ágazatának jelentős hátrány okozásával való fenyegetését, illetve az ilyen gazdasági ágazat létrehozásának jelentős hátráltatását jelenti, és e cikk rendelkezéseinek megfelelően kell értelmezni.

(2) A kármegállapításnak tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, a) mind a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak a Közösség piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását; b) mind az ilyen importnak a közösségi iparra gyakorolt hatását illetően.

(3) A dömpingelt import mennyiségét illetően vizsgálni kell, hogy a dömpingelt behozatal abszolút mértékben vagy a Közösségen belüli termeléshez, illetve felhasználáshoz viszonyítva jelentős mértékben nőtt-e. A dömpingelt importnak az árra gyakorolt hatásával kapcsolatban vizsgálni kell, hogy a dömpingelt importtal történt-e jelentős árleszorítás a közösségi ipar valamely hasonló termékének árával való összehasonlításban, vagy hogy az ilyen behozatal hatása az árakat jelentős mértékben leszorítja-e, vagy jelentős mértékben megakadályozza-e azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna. Ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

(4) Amikor egyszerre több országból érkező termékek behozatala képezi a dömpingellenes vizsgálat tárgyát, az ilyen behozatal hatásait csak akkor lehet összesítve értékelni, ha megállapítást nyer, hogy a) az egyes országokból érkező behozatalra megállapított dömpingkülönbözet magasabb a 9. cikk (3) bekezdésében meghatározott minimum százaléklábnál és egyik ország importjának mennyisége sem elhanyagolható; továbbá b) az importtermékek közötti verseny feltételeit, valamint az importtermékek és a hasonló közösségi termékek közötti verseny feltételeit figyelembe véve a behozatal hatásainak összesített értékelése helyénvaló.

(5) A dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatásvizsgálatának mindazoknak a gazdasági tényezőknél és mutatóknál az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják, beleértve azt a tényt, hogy valamely gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt vagy

szubvencionált behozatal hatásából való felépülés folyamatában van; figyelembe kell venni a dömpingkülönbözlet tényleges nagyságát; az eladások, a nyereség, a termelés, a piaci részesedés, a termelékenység, a beruházások megtérülésének vagy a kapacitások kihasználtságának tényleges vagy potenciális visszaesését; a közösségi árakat befolyásoló tényezőket; a pénzáramlásra (*cash-flow*), az árukészletekre, a foglalkoztatottságra, a bérekre, a növekedésre, a tőkebevonási vagy beruházási képességre gyakorolt tényleges és potenciális kedvezőtlen hatásokat. Ez a felsorolás nem kimerítő, és ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

(6) A (2) bekezdéssel kapcsolatosan bemutatott összes releváns bizonyítékkal alátámasztva bizonyítani kell, hogy a dömpingelt behozatal e rendelet értelmében kárt okoz. Ez különösen annak bizonyítását igényli, hogy az (5) bekezdésben leírt, a közösségi ipart érő hatást a (3) bekezdés alapján megállapított mennyiség- és/vagy árszint okozta, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely jelentősnek minősíthető.

(7) A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a Közösség egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a közösségi gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a közösségi ipar exportteljesítménye és termelékenysége.

(8) A dömpingelt behozatal hatását a hasonló terméknek a közösségi ipar általi termeléséhez viszonyítva kell megállapítani, amikor a rendelkezésre álló adatok lehetővé teszik e termelés elhatárolását olyan ismérvek alapján, mint a termelési

folyamat, a gyártók eladásai és nyeresége. Ha a termelés ilyen elhatárolására nincs lehetőség, a dömpingelt behozatal hatásait az olyan hasonló terméket magában foglaló legszűkebb termékcsoport vagy termékskála termelésének vizsgálatával kell megállapítani, amelyre nézve a szükséges információ rendelkezésre áll.

(9) A jelentős kárral való fenyegetés meghatározásának tényeken, és nem csupán állításon, feltételezésen vagy távoli eshetőségen kell alapulnia. A körülmények olyan megváltozásának, amely azt a helyzetet idézheti elő, hogy a dömping kárt okoz, világosan előreláthatónak és közelinek kell lennie.

A jelentős kárral való fenyegetés fennállásának meghatározásakor olyan tényezőkre kell figyelemmel lenni, mint:

- a) a Közösség piacára irányuló dömpingelt behozatal jelentős mértékű növekedése, amely a behozatal lényeges megnövekedését valószínűsíti;
- b) az exportőr elegendő szabad kapacitása vagy e kapacitás közeli és lényeges mértékű megnövekedése, amely a Közösségbe irányuló dömpingelt kivitel jelentős növekedését valószínűsíti, figyelembe véve, hogy az exporttöbblet felvételére rendelkezésre állnak-e más exportpiacok;
- c) hogy az importtermékek olyan áron érkeznek-e, amely jelentős mértékben leszorítja az árakat, vagy jelentős mértékben megakadályozza azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna, és amely feltehetőleg növelte volna a további behozatal iránti igényt; és

d) a vizsgált termék raktárkészletei.

A fentiekben felsorolt tényezők közül önmagában egyik fennállása sem adhat szükségyszerűen döntő útmutatást, de az összes számba vett tényező megléte arra enged következtetni, hogy a közeljövőben növekedni fog a dömpingelt kivitel, és amennyiben nem kerül sor védintézkedésekre, jelentős kár keletkezik.”

4 Az alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdése szerint:

„Az 5. cikk (9) bekezdésének értelmében megindított eljárások esetében a vizsgálatot lehetőség szerint egy éven belül le kell folytatni. A vizsgálatot azonban, a kötelezettségvállalásról szóló 8. cikk alapján tett ténymegállapításoknak vagy a végleges intézkedésekről szóló 9. cikk alapján tett ténymegállapításoknak megfelelően, az eljárás megindításától számított 15 hónapon belül minden esetben be kell fejezni.”

5 Végül, az alaprendelet 20. cikke előírja:

„[...]”

(2) Az (1) bekezdésben említett felek kérhetik azon alapvető tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére vagy a vizsgálat, illetve az eljárás intézkedések alkalmazása nélküli megszüntetésére irányuló javaslatok alapulnak, különös tekintettel minden olyan tények és szempontnak a nyilvánosságra hozatalára, amely eltér az átmeneti intézkedések során alkalmazottaktól.

(3) A (2) bekezdésben meghatározott végső nyilvánosságra hozatalra irányuló kérelmet írásban kell a Bizottsághoz benyújtani, és amennyiben átmeneti vám alkalmazására került sor, a kérelmet a Bizottságnak az átmeneti vám kivetésének közzétételétől számított egy hónapon belül meg kell kapnia. Ha átmeneti vám alkalmazására nem került sor, a feleknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a Bizottság által előírt határidőn belül kérhessék a végső nyilvánosságra hozatalt.

(4) A végső nyilvánosságra hozatalt írásban kell megtenni. Ennek – a bizalmas információk védelmének megfelelő figyelembevételével – a lehető legrövidebb időn belül, rendszerint legkésőbb a végleges határozat vagy a 9. cikk szerinti a végső intézkedésre irányuló javaslat Bizottságnak történő benyújtása előtt egy hónappal meg kell történnie. Ha a Bizottság nincs abban a helyzetben, hogy bizonyos tényeket és szempontokat [a helyes fordítás: megállapításokat] ezen időszak alatt nyilvánosságra hozzon, ezeket az ezt követő lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra kell hozni. A nyilvánosságra hozatal a Bizottság vagy a Tanács által meghozható döntéseket nem befolyásolja, de amennyiben ezek a döntések eltérő tényeken és szempontokon alapulnak, azokat a lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra kell hozni.

(5) A végső nyilvánosságra hozatalt követően benyújtott előterjesztéseket csak akkor lehet figyelembe venni, ha azokat a Bizottság által, az adott ügyben meghatározott határidőn belül nyújtják be, amely határidő, az ügy sürgősségének megfelelő figyelembevétele mellett, 10 napnál nem lehet kevesebb.”

A jogvita alapját képező tényállás

- 6 Az elektronikus mérlegek európai közösségi gyártóinak, akik e termék teljes közösségi gyártásának többségét alkotják, 1999. július 30-i panaszának benyújtását követően a Bizottság, 1999. szeptember 16-án közzétett közleménye (HL 1999. C 262, 8. o.) által, az alaprendelet 5. cikke értelmében dömpingellenes eljárást kezdeményezett egyes, Kínából, Dél-Koreából és Tajvanból származó elektronikus mérlegek importja vonatkozásában.
- 7 Két közösségi elektronikus mérleggyártó, az Avery Berkel Ltd és a Bizerba GmbH, amelyek az akkori közösségi gyártás 39%-át képviselték, működött közre a Bizottság vizsgálatában.
- 8 Ezzel párhuzamosan, az érintett országok nyolc exportáló gyártója, beleértve a felperes társaságot, és négy importőr, amelyek tevékenysége kapcsolódott a kérdéses termékhez, valamint hasonló ország, Indonézia, együttműködő gyártója, válaszolt a Bizottság által kiküldött kérdőívre.
- 9 A dömpingre és károkozásra vonatkozó vizsgálat az 1998. szeptember 1. és 1999. augusztus 31. közötti időszakot (a továbbiakban: a vizsgálat időszaka) fedte le. A károkozás meghatározása szempontjából lényeges tendenciák elemzése az 1995. január 1-jétől a vizsgálat időszaka végéig tartó időszakot fedte le (a továbbiakban: az elemzési időszak).
- 10 A Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd (a továbbiakban: a felperes vagy a Shanghai Teraoka) elektronikus mérlegeket gyártó és különösen a Közösségbe exportáló, kínai jog alapján 1992-ben létrehozott társaság, amelynek tőkéje kizárólag külföldi befektetők tulajdonában van.

- 11 1999. október 11-én a felperes azt kérte a Bizottságtól, hogy a vizsgálat keretében az alaprendelet 2. cikk (7) bekezdése szerinti, piacgazdaságban működő vállalkozásként ismerje el. 1999. december 17-i faxában a Bizottság értesítette a felperest, hogy nem felel meg az alaprendelet 2. cikk (7) bekezdésének (c) pontjában foglalt, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásként való elismerés követelményeinek.
- 12 Kérelme elutasítására válaszként a felperes, 1999. december 27-én és 2000. január 11-én kelt két levelében benyújtotta észrevételeit a Bizottságnak.
- 13 2000. január 4-én és február 3-án a Bizottság megerősítette a felperes piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállásának elutasítását.
- 14 A Bizottság és a szóban forgó közösségi iparág képviselői között 2000. április 6-án tartott megbeszélést követően, 2000. április 10-én és 14-én két közösségi gyártó benyújtotta észrevételeit a Bizottságnak, ez utóbbi arra vonatkozó előzetes megállapításaival kapcsolatban, hogy érte-e kár a szóban forgó közösségi iparágat.
- 15 2000. augusztus 1-jén a felperes megküldte a Bizottságnak a kár és az okozati összefüggés kérdésével kapcsolatos észrevételeit.
- 16 2000. szeptember 21-én a Bizottság faxban értesítette a felperest azokról az alapvető tényekről és megfontolásokról, amelyek alapján 13,1%-os végleges dömpingellenes vám kivetését javasolta egyes, a felperes által gyártott elektronikus mérlegek behozatalára.

- 17 2000. szeptember 29-i faxában a felperes további információt kért a dömping fennállásáról és az abból származó vélelmezett kár meghatározásáról.
- 18 A Bizottság e kérelemre 2000. szeptember 29-i és október 4-i levelében válaszolt.
- 19 2000. október 4-i faxában a felperes észrevételei benyújtása határidejének meghosszabbítását kérelmezte. 2000. október 5-i faxában a Bizottság sürgősségre hivatkozva elutasította a kérelmet.
- 20 2000. október 10-én a felperes benyújtotta a kapott információkkal kapcsolatos észrevételeit.
- 21 2000. október 11-i faxában a Bizottság válaszolt a felperes észrevételeire, és a dömpingellenes vám mértékét 13,1%-ról 12,8%-ra csökkentette.
- 22 2000. október 23-i faxában a Bizottság további válaszokat adott a felperes észrevételeire.
- 23 A Kínai Népköztársaságból, a Koreai Köztársaságból és Tajvanból származó elektronikus mérlegek (REM) behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló 2000. november 27-i 2605/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 301., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 34. kötet, 282. o.) alapján a Tanács 12,8%-os

dömpingellenes vámot vetett ki a felperes által gyártott és az alábbiakban meghatározott egyes termékekre. A megtámadott rendelet 1. cikke szerint:

„(1) Végleges dömpingellenes vámot vetnek ki a Kínai Népköztársaságból, a [Dél-] Koreai Köztársaságból és Tajvanból származó, jelenleg az ex 8423 8150 KN-kód (8423 8150 10 TARIC-kód) alá tartozó, a kiskereskedelembe való használatra szánt, 30 kg-ot meg nem haladó maximum mérőkapacitású, a tömeg, az egységár és a fizetendő ár kijelzésére alkalmas digitális kijelzőt (ezen adatok kinyomtatására alkalmas berendezéssel is) tartalmazó elektronikus mérleg behozatalára.

(2) A termék nettó költségmentesen a Közösség határára szállítva ára alapján kiszámított [a felperest érintő] vám a következő: [...] 12,8% [...]”

Eljárás és a felek kereseti kérelmei

- 24 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. február 16-án érkezett keresetlevelével a felperes a jelen keresetet nyújtotta be.
- 25 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. június 12-én érkezett beadványával a Bizottság a jelen eljárásban való beavatkozás iránti kérelmet nyújtott be az alperes kereseti kérelmének támogatására. 2001. szeptember 11-én kelt végzésével az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsának elnöke helyt adott a kérelemnek.
- 26 Mivel a Bizottság lemondott a beavatkozási beadvány benyújtásáról, az írásbeli szakasz 2001. november 28-án lezárult.

- 27 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (kibővített negyedik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.
- 28 A pervezető intézkedések keretében az Elsőfokú Bíróság felhívta a feleket, hogy válaszoljanak az írásbeli kérdésekre és nyújtsanak be bizonyos dokumentumokat. A felek részben tettek eleget a felhívásoknak.
- 29 A 2003. március 6-i nyilvános tárgyaláson az eljárás felei és a beavatkozók előadták szóbeli előterjesztéseiket, és válaszoltak az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre.
- 30 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott rendelet 1. cikkét, mivel az végleges dömping-ellenes vámot vet ki az általa exportált elektronikus mérlegekre;
 - kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.
- 31 A Tanács, a Bizottság támogatásával, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet;
 - kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Az ügy érdeméről

- 32 Keresetének alátámasztására a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének alkalmazásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapul. A második jogalap az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5) és (8) bekezdésének megsértésén, és a kár meghatározásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapul. A harmadik jogalap az alaprendelet 3. cikke (6) bekezdésének megsértésén alapul. Végül, a negyedik jogalap az alaprendeletben előírt eljárási szabályok megsértésén alapul.

A — Az első, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének alkalmazásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapuló jogalapról

1. Bevezetés

- 33 A felperes szerint téves a közösségi intézmények azon álláspontja, hogy a felperes nem felel meg az alaprendelet 2. cikk (7) bekezdésének (c) pontjában foglalt piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása odaítélése követelményeinek. A felperes álláspontja szerint elegendő bizonyítékot nyújtott be arra nézve, hogy jogosult a hivatkozott jogállásra.
- 34 A Tanács a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása elutasítását a megtámadott rendelet (46) preambulumbekkezdésében ily módon indokolta:

„A Bizottság megállapította, hogy mindkét vállalat több éve, többé-kevésbé állandó, veszteséges áron értékesített Kínában. Emellett a vállalatok egyike sem dönthetett teljesen szabadon arról, hogy értékesítse-e termelését a belföldi piacon, illetve milyen

mértékben tegye azt. Amennyiben a belföldi értékesítések tekintetében megszorítások léteznek, és az árat illetően a vevők között nem tesznek különbséget, a Bizottság szokásos gyakorlata szerint elutasítja a piacgazdasági [feltételek alapján működő vállalkozás] jogállására irányuló kérelmeket, mivel az ilyenfajta árképzés az árak központi ellenőrzésének tudható be. Ezenkívül a bizonyítékok szerint ezeket a veszteséges árakat jó néhány éve fenntartották, ami szintén arra utal, hogy a gyártók nem piacgazdasági feltételek között működtek.”

35 A Tanács következképpen úgy ítélte meg a megtámadott rendelet (47) preambulumbekezdésében, hogy a felperes „nem teljesítette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában megállapított feltételeket.”

36 A maga részéről a Bizottság is, amint arra az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett a fenti 11. és 13. pontokban, 1999. december 17-i faxában elutasította a felperesnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásként való elismerésére irányuló kérelmét, amely elutasítást 2000. január 4-i és február 3-i faxában is megerősítette. A Bizottság, miután meggyőződött a vizsgálat eredményéről, elemzését a következő három megállapításra alapozta. Először: a felperes megfelelt az árak rögzítéséről szóló, 1997. december 29-i kínai törvénynek (a továbbiakban: az ártörvény), amely arra kötelezte, hogy termékeit veszteséggel, többé-kevésbé azonos árakon értékesítse a kínai belföldi piacon. Másodsorban: a felperes nem dönthetett szabadon arról, hogy termékeit a belföldi kínai piacon vagy külföldön értékesítse, és azt sem határozhatta meg, hogy milyen arányban. Végül, a felperes hamis információkat bocsátott a Bizottság rendelkezésére vagy nem küldött meg vonatkozó dokumentumokat, és ezzel akadályozta a vizsgálatot.

37 A jelen jogalap keretében a felperes támadja az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a Bizottság, majd a Tanács által adott értelmezését.

38 Másodsorban a felperes vitatja a Bizottság és a Tanács megállapításait, amelyek azon álláspont kialakításához vezettek, hogy nem felel meg az alaprendelet 2. cikk (7) bekezdésében foglalt feltételeknek. A felperes különösen a Bizottság 1999.

december 17-i faxának „A vizsgálat eredményei” című részében tett azon megállapításait vitatja, amelyek a bizonytalan követelések összegének a mérleg kiadási oldalán a felperes által történő jóváírása kötelezettségének hiányára, devizaszámlájának a társasági tőke összege szintjén történő maximálására, a kínai belföldi piacon megállapított, rendszeresen veszteséggel történő értékesítésekre, a felperest az ártörvény értelmében sújtó azon tilalomra, hogy Kínában nem alkalmazhat eltérő árakat a hasonló ügyfelekkel szemben, a kínai belföldi piacon történő értékesítés korlátozásaira, valamint arra a tényre vonatkoznak, hogy a felperes a vizsgálat során megtévesztő információkat szolgáltatott a Bizottságnak.

39 Rögtön el kell utasítani a felperesnek az előző pontban idézett első két tényezőre vonatkozó érvelését. Ugyanis, mivel sem a Tanács, sem pedig a Bizottság nem alapította megállapításait ezekre a tényezőkre, az ezekre vonatkozó érvelés irreleváns.

40 Harmadsorban, a felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények nem bocsátották rendelkezésére azokat a dokumentumokat, amelyek alapján nem adták meg neki a piactudományi feltételek alapján működő vállalkozás jogállását. Ezt a kifogást is el kell utasítani, mivel a közösségi intézmények e tekintetben olyan dokumentumokra alapították értékelésüket, amelyeket maga a felperes küldött meg a Bizottságnak a vizsgálati kérdőív D részére adott válaszként, valamint azon dokumentumokra, amelyeket a Bizottság a helyszíni vizsgálat alkalmával ismert meg.

41 Továbbá, meg kell állapítani, hogy a felperes nem határozta meg, mit ért „új adatok” alatt, és csak a saját dokumentumaiban található információkra hivatkozott. A felperes is elismerte viszonzválaszában, hogy „a helyszíni vizsgálat során a belföldi [kínai] piacon végzett összes egyedi ügyletre vonatkozó számlát a vizsgálóbiztosok rendelkezésére bocsátotta, úgy, mint minden, a könyvelésre és a termelési költségekre vonatkozó információt”. Következésképpen nem a közösségi intézmények feladata, hogy továbbítsák a Shanghai Teraokának a kérdéses, és a felperes által benyújtott, tehát ismert dokumentumokat, miután ezekből bizonyos következtetéseket vontak le.

- 42 E körülmények között hozzá kell tenni, hogy a felperes által válaszként benyújtott, az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított új érvelése, amely szerint az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során a Tanács olyan adatokat nyújtott be, amelyeket nem közölt vele a közigazgatási eljárás alatt, egyáltalán nem releváns. Mivel az alaprendelet 20. cikkének ezen utóbbi eljárásra vonatkozó (4) bekezdése nincs összefüggésben a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállásának megadásával, ennek figyelmen kívül hagyására következőképpen a felperes nem hivatkozhat sikerrel azon dokumentumok tekintetében, amelyek kifejezetten a szóban forgó jogállás megszerzésének lehetőségére vonatkoznak.

2. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének rendszeréről

a) A felek érvei

- 43 A felperes vitatja az alaprendelet 2. cikk (7) bekezdésének a közösségi intézmények által adott értelmezését, különösen a bizonyítási teher tekintetében. A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács figyelmen kívül hagyta a 2. cikk módosított (7) bekezdésének célját (*ratio legis*), nevezetesen azt a szándékot, hogy figyelembe vegyék a Kína gazdasági szerkezetében bekövetkezett alapvető változást.
- 44 A felperes továbbá az Elsőfokú Bíróság T-80/97 sz., Starway kontra Tanács ügyben 2000. szeptember 26-án hozott ítéletének (EBHT 2000., II-3099. o.) 112. pontjára hivatkozik, amelyből az következik, hogy az a tény, hogy olyan bizonyítékot követelnek valamely exportortól, amelyeket nem tud beszerezni, a jogbiztonság és a védelemhez való jog elveinek megsértését jelenti.
- 45 Végül, a felperesnek úgy ítéli meg, hogy ha a közösségi intézmények bizonyos tények fennállására hivatkoznak, nekik kell azt bizonyítaniuk, hogy ezek a tények valójában

léteznek, és megállapításuk megfelelő módon történt. E tekintetben a felperes a Bíróság C-381/99 sz. Brunnhofer-ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletének (EBHT 2001., I-4961. o.) 52. pontjára hivatkozik.

46 A Tanács arra hivatkozik, hogy a felperes érvelése az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén alapul. Különösen a 905/98 rendelet preambulumából következik, hogy a fent hivatkozott rendelkezés Kína és Oroszország tekintetében egyszerűen csak vélelmezi a piacgazdaságot jellemző feltételek hiányát, tehát az érintett exportáló gyártót – jelen ügyben a felperest — terheli, hogy ennek ellenkezőjét bizonyítsa. A Tanács szerint a felperes által előadott érvelés a bizonyítási teher megfordulásán alapul. Következésképpen e tekintetben a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel bírnak, amint az egyrészt az ítélkezési gyakorlatból (az Elsőfokú Bíróság T-118/96 sz., Thai Bicycle kontra Tanács ügyben 1998. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2991. o.] 32. pontja), másrészt pedig az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontjában szereplő „megfelelően indokolt kérelem” és „elegendő bizonyíték” kifejezésekből következik.

47 Végül, a Tanács arra hivatkozik, hogy a 2. cikk (7) bekezdésében foglalt öt feltétel főszabály szerint összesített jelleget mutat. Ugyanakkor hangsúlyozza azt a tényt, hogy e feltételek nem egyforma fontosságúak. Az első feltétel, amely szerint a vállalkozás döntéseit az árak és a költségek tekintetében a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg jelentős állami beavatkozás nélkül, e vonatkozásban alapvető jelentőségű. Annak megállapítása tehát, hogy a felperes nem felel meg e követelménynek, már önmagában is megfelelően megalapozza a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása elnyerése iránti kérelmének elutasítását.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

48 Előzetesen arra kell emlékeztetni, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések területén a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az általuk vizsgálendő gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettsége okán (az Elsőfokú Bíróság T-162/94. sz., NMB France és társai kontra Bizottság ügyben 1996.

június 5-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-427. o.] 72. pontja; a T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-85. o.] 51. pontja; a fenti 46. pontban hivatkozott Thai Bicycle ügyben hozott ítéletének 32. pontja és a T-340/99. sz., Arne Mathisen kontra Tanács ügyben 2002. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2905. o.] 53. pontja).

- 49 Ebből következik, hogy a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az ilyen értékelés tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat tiszteletben tartották-e, a vitatott választást megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények mérlegelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (a Bíróság C-240/84. sz., Toyo kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 1809. o.] 19. pontja; a fenti 46. pontban hivatkozott Thai Bicycle-ügyben hozott ítéletének 33. pontja; és a fenti 48. pontban hivatkozott Arne Mathisen-ügyben hozott ítéletének 54. pontja). Ugyanez vonatkozik az érintett országban megvalósuló jogi vagy politikai természetű tényállásokra is, amelyeket a közösségi intézményeknek kell mérlegelniük annak meghatározása érdekében, hogy valamely exportőr piacgazdasági feltételek között jelentős állami beavatkozás nélkül működik-e, következésképpen elnyerheti-e piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás sajátos jogállását (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-155/94. sz., Climax Paper kontra Tanács ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-873. o.] 98. pontját).
- 50 Meg kell állapítani, hogy a valamely termék rendes értékének megállapítására vonatkozó, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában előírt módszer kivételt jelent a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontjában e célból előírt speciális módszer alól, mivel ez utóbbit főszabály szerint a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetében kell alkalmazni. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az általános szabálytól való minden eltérést és az az alóli minden kivételt megszorítóan kell értelmezni (a Bíróság C-399/93. sz., Oude Luttikhuis és társai ügyben 1995. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-4515. o.] 23. pontja; a C-83/99 sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2001. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-445. o.] 19. pontja; és a C-5/01. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11991. o.] 56. pontja).
- 51 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének eredeti szövegét a 905/98 rendelet módosította, mivel a Tanács úgy ítélte meg, hogy az Oroszországban és Kínában

végbemenő reformfolyamat alapvetően megváltoztatta ezen országok gazdaságát, és olyan vállalatok alapításához vezetett, amelyek esetében piacgazdasági feltételek érvényesülnek. A 905/98 rendelet preambulumbekzdése is hangsúlyozza az e két országgal szemben folytatott dömpingellenes gyakorlat felülvizsgálatának fontosságát, hozzátéve, hogy a rendes érték meghatározható a piacgazdaságú országokra alkalmazandó szabályoknak megfelelően azokban az esetekben, ahol kimutatható, hogy a piaci feltételek érvényesülnek az érintett termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó vonatkozásában. Ugyanezen rendelet hatodik preambulumbekzdése szerint „a piaci feltételek érvényesülését meghatározó vizsgálat elvégzésére kerül sor a vizsgálat alá eső egy vagy több olyan gyártó által megfelelően indokolt kérelem alapján, akik élni kívánnak azzal a lehetőséggel, hogy a piacgazdaságú országokra alkalmazandó szabályok alapján kerüljön sor a rendes érték meghatározására”.

52 Következésképpen, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdéséből és a 905/98 rendelet fent említett preambulumbekzdéseiből először is az következik, hogy a közösségi intézmények a jelen ügyszámhoz hasonló tényállás esetében kötelesek esetenként lefolytatni a vizsgálatot, mivel Kína még nem tekinthető piacgazdaságot alkalmazó országnak. Valamely Kínából származó termék rendes értékét tehát csak akkor lehet a piacgazdaságban működő országokra alkalmazandó szabályok alapján meghatározni, ha „kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára”.

53 Másodsorban, a fent hivatkozott rendelkezésekből az következik, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállását kérelmező exportáló gyártóra hárul a bizonyítási teher. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja ugyanis előírja, hogy a kérelemnek „elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia”. Következésképpen nem a közösségi intézményeknek kell bizonyítaniuk, hogy az exportáló gyártó nem felel meg a szóban forgó jogállás megadása feltételeinek. A közösségi intézményeknek kell értékelniük ellenben azt, hogy az exportáló gyártó által benyújtott adatok elegendőek-e annak bizonyítására, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja által előírt feltételei teljesülnek, és a közösségi bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez az értékelés nem tartalmaz-e nyilvánvaló hibát.

- 54 Annak értékelése céljából, hogy az érintett gyártó által benyújtott bizonyítékok elegendőek-e, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia-bekezdésében foglalt feltételeket kell alkalmazni. E tekintetben mind a negyedik és ötödik franciabekezdés közti „és” szó használatából, mind pedig e feltételek természetéből az következik, hogy ezek kumulatívak. Következésképpen az érintett exportáló gyártónak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt valamennyi feltételnek meg kell felelnie ahhoz, hogy elnyerje a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállását, és amennyiben egyik feltételnek nem felel meg, kérelmét el kell utasítani.
- 55 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy a felperes bizonyította-e, hogy megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt első feltételnek, amely szerint a vállalkozások döntéseiket az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, jelentős állami beavatkozás nélkül.

3. *Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt első feltételről*

a) *Az egységes árak alkalmazása*

A felek érvei

- 56 A felperes arra hivatkozik, hogy nyilvánvalóan téves az a megállapítás, amely szerint Kínában egységes árakon értékesíti termékeit. Azt állítja, hogy az ártörvény nem

alkalmazható az elektronikus mérlegek piacán. Mindenesetre, az ártörvény megfogalmazása nem egyezik meg a Bizottság által leírtakkal. A felperes azt is hangsúlyozza, hogy a Tanács által hivatkozott árlista nem a valóságosan számlázott árakat tükrözi, amelyek újratárgyalásra kerültek a viszonteladókkal. A felperes hozzáteszi, hogy az a tény, hogy ugyanazokat az árakat alkalmazza az azonos kereskedelmi szinten álló ügyfeleivel szemben, azt tanúsítja, hogy tiszteletben tartja a tisztességes piaci verseny elvét, amelyet az Európai Közösségben is alkalmaznak a gazdasági erőfölénnyel való visszaélések ellen.

57 A felperes emlékeztet arra, hogy megmagyarázta azt, hogy árait a kereslet és a kínálat határozza meg, és hogy a kínai piac erősen versenyző piac. A közösségi intézmények megközelítése tehát nagyon hiányos és pontatlan volt, mivel csak tizenhárom, a kínai belföldi piacon történt értékesítésre vonatkozó számlát vettek elsősorban figyelembe, ugyanakkor a vizsgálat időszakában 25 701 egységet értékesítettek. Márpedig valamennyi, a kínai belföldi piacon kötött önálló ügyletre vonatkozó, azt bizonyító számlát, hogy a felperes az ügyfeleivel tárgyalt az alkalmazott árakról, a Bizottság vizsgálóbiztosainak rendelkezésére bocsátotta a helyszíni vizsgálat során. E tekintetben a közösségi intézmények nem vették figyelembe azt a tényt, hogy e tárgyalások során nem történt semmilyen hivatkozás az árak kormány általi ellenőrzésére. A felperes továbbá úgy ítéli meg, hogy a piacgazdasági feltételek mellett működő vállalkozás jogállásának megadására vonatkozó kérdőívre adott válaszában bizonyította, hogy a kínai belföldi piacon alkalmazott havi átlagos értékesítési ár jelentős változásokat mutat, ami megerősíti azon állítását, amely szerint az egyes általa kötött ügyletekben alkalmazott árak is lényeges módon változtak.

58 A Tanács azt állítja, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy történt-e valóságos tárgyalás az árakról.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 59 Azt kell megvizsgálni, hogy a felperes elegendő bizonyítékot nyújtott-e be a vizsgálat során annak megállapítása céljából, hogy a kínai belföldi piacon szabadon határozta meg árait, „a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján [...] jelentős állami beavatkozás nélkül”, amint azt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első franciabekezdése előírja.
- 60 Így a vizsgálat során a felperesnek kellett bizonyítékot szolgáltatni a Bizottságnak az egyes ügyletek során alkalmazott árak eltérése tekintetében, például számlák segítségével. E tekintetben a felperes nem róhatja fel a közösségi intézményeknek, hogy nem vették figyelembe a vizsgálat időszaka alatti egységenkénti értékesítésre vonatkozó valamennyi (több mint 25 000 darab) számlát. A felperes feladata volt ugyanis azon számlák kiválasztása ezek közül, amelyekből világosan kitűnik, hogy valóban eltérő árakat alkalmazott különböző ügyfelekkel szemben ugyanazon típus tekintetében. Hozzá kell tenni, hogy amikor a felperes megtudta, hogy a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy egységes árakon értékesített, a közigazgatási eljárás során még mindig benyújthatta volna a Bizottságnak az általa lényegesnek ítélt számlákat.
- 61 Ezután azt kell megvizsgálni, hogy a felperes eleget tett-e a bizonyíték szolgáltatására vonatkozó követelményeknek azon tény által, hogy a helyszíni vizsgálat során a Bizottság vizsgálóbiztosainak rendelkezésére bocsátotta tárgyalási feljegyzéseit (*negotiations sheets*) és hazai szerződéseit (*national contracts*), annak bizonyítása érdekében, az SA Carrefour (a továbbiakban: a Carrefour) helyi kínai leányvállalataival folytatott ártárgyalásokat. Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott dokumentumokból, amelyek távolról sem engednek arra következtetni, hogy engedményeket adott ezen ügyfelének, kitűnik, hogy a számlázott ár pontosan megegyezett a belföldi kínai piacra vonatkozó árlistán szereplő árral. Így, a Carrefour számára leginkább értékesített típus alapára azonos volt a felperes kínai belföldi piacra vonatkozó árlistáján megjelölt árral. A benyújtott dokumentumok és az érintett termék kínai belföldi piaci értékesítésére vonatkozó árlista összehasonlítása ugyanis lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a szóban forgó típus ára (nevezetesen a felső szegmensbe tartozó SM-80SXB elektronikus mérlegé) semmiben sem különbözött az árlistán meghatározott ártól, 6837,61 yuans ren-min-bi (CNY), mivel a Carrefour által kiállított és a felperes által a vizsgálat

során benyújtott számlák 8000 CNY árra utalnak, ez utóbbi összeg azonban tartalmazza a listán szereplő árhoz hozzáadott 17%-os hozzáadottérték-adót (HÉA) is. A Carrefour tárgyalási feljegyzései 12 000 CNY árra vonatkoznak, amely a listán szereplő árból, a 17%-os HÉA-ból és további 4000 CNY szolgáltatási díjból tevődik össze. Ugyanez az egységesség tűnik ki a SM-80SXP típus tekintetében alkalmazott árból. Végül, egy írásbeli kérdésre válaszként a Tanács egy a Carrefour által szolgáltatott számlát nyújtott be a Bíróságnak, amelyből kitűnt, hogy a ténylegesen számlázott ár megegyezik a listán szereplő ár, a 17%-os ÁFA és további 4000 CNY összegének, ami ugyanazt a logikát tanúsítja, mint amelyet a tárgyalási feljegyzések vizsgálata is kimutatott. A tárgyaláson a felperes is megerősítette, hogy a gyakorlatban szokásos volt a 4000 CNY szolgáltatási átalánydíj fizetése.

62 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a számlákon, a szerződésekben és a tárgyalási feljegyzésekben szereplő árak nem különböznek az árlistán megjelölt áráktól. A tárgyalási feljegyzések vizsgálatából kiderül, hogy ugyanez az elv érvényesült a felperesnek a Nanjing Supermarket Ltd-vel, egy másik ügyfelével szemben alkalmazott árak esetében.

63 Következésképpen sem a benyújtott tárgyalási feljegyzések, sem a szerződések, sem pedig a számlák nem bizonyítják, hogy a felperes ugyanazon termék tekintetében eltérő árakat alkalmazott különböző ügyfeleivel szemben.

64 Ezt a megállapítást az a felperes által hivatkozott tény sem cáfolja meg, hogy fő ügyfele a kínai belföldi piacon, tehát a Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, a többi ügyfél által elértekhez viszonyítva jobb árakat alkudott ki. Amint arra ugyanis a Bizottság 1999. december 17-i faxában jogosan rámutatott, kétségeket lehet támasztani e vállalkozásnak a felperessel szembeni függetlensége tekintetében. Meg kell jegyezni továbbá, hogy a felperes még csak meg sem kísérelte, hogy a Bizottsággal való levelezésben, keresetében vagy színvonalában vitassa e kapcsolat létét. 1999. december 27-i levelében, amelyben a Bizottság 1999. december 17-én küldött faxában megküldött eredményeket és megállapításokat vitatta, semmit nem fűzött hozzá ahhoz az érvehz, amely szerint a Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd. társaság kötődik hozzá. Ugyanez vonatkozik 2000. január 11-i levelére is, amelyben a felperes vitatta a Bizottságnak észrevételeire 2000. január 4-i

levelében adott válaszait, amely válaszok újra tartalmazták a közösségi intézménynek a felperes és a szóban forgó társaságot összekötő kapcsolatra vonatkozó kétségeit. Mivel tehát a felperes nem vitatta, hogy kapcsolat áll fenn közte és a Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd között, a Bizottság joggal zárta ki elemzéséből a felperes által e vállalkozásnak számlázott árakat.

65 Azt is meg kell vizsgálni, hogy, azon tény ellenére, hogy a felperes nem nyújtott be megfelelő számlákat, a Bizottság vizsgálati kérdőívének a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása megadására vonatkozó D részére adott válaszával sem szolgáltatott-e lényeges bizonyítékot. Válaszában a felperes a következő, értékesítésekre vonatkozó információkat közölte a Bizottsággal: az érintett terméknek piacon havonként értékesített mennyisége és e termék havi, átlagos eladási ára a kínai belföldi piacon a vizsgálat időszaka alatt, az összesített értékesítés, mennyiségében és termékenként, a felperes által a kínai belföldi piacon értékesített főbb termékek a vizsgálat időszaka alatt, az érintett termék kínai belföldi piaci eladási árainak listája, az érintett termék exportértékesítésének havonkénti mennyisége és az exportértékesítés havonkénti átlagárai a vizsgálat időszaka alatt, az érintett termék exportárainak listája és a Közösségbe történő exportértékesítések listája havonkénti csoportosításban a vizsgálat időszaka fő három hónapja, nevezetesen 1998 szeptembere, 1999 januárja és 1999 márciusa tekintetében.

66 A keresethez csatolt, az érintett termék kínai belföldi piacon történt értékesítésének a vizsgálat időszaka alatti havonkénti átlagára vonatkozó táblázat alapján a felperes új, viszonyválaszában benyújtott táblázatot készített, kiemelve az egyes elektronikus mérlegtípusok legalacsonyabb és legmagasabb átlagára közötti változás százalékban kifejezett mértékét annak bizonyítása céljából, hogy nem alkalmaz azonos árakat. E tekintetben, a felperesnek a Bizottság vizsgálati kérdőívének D részére adott, és a közösségi intézmények által nem vitatott válaszában foglalt adatai alapján célszerű bemutatni azt a táblázatot, amely az egyes típusoknak a vizsgálat időszaka alatt a kínai belföldi piacon történt értékesítése mennyiségét és százalékos arányát,

valamint az ár százalékos változását tünteti fel. Hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott rendelet szerint az elektronikus mérlegek piaca általában három szegmensre oszlik: alsó, középső illetve felső szegmensre.

Típus	A kínai belföldi piacon értékesített mennyiség	A kínai belföldi piacon történt értékesítések százalékos aránya	A kínai belföldi piacon alkalmazott eladási árak százalékos változása
DS-685B	13 693	53,28	2,21
DS-685FB	2 127	8,27	9,72
DS-685FP	26	0,10	15,86
DS-688B	3 455	13,44	11,88
DS-688P	6	0,02	nincs adat
DS-688FB	3 471	13,50	9,54
DS-688FP	88	0,34	13,47
DS-650	361	1,40	8,70
DS-681	189	0,74	68,75
SM-80/81B	151	0,59	71,89
SM-80/81P	1 982	7,71	34,55
SM-90H	18	0,07	21,87
RM-30	134	0,52	47,64

- 67 E táblázatban nyolc típus szerepel (DS-685FP, DS-688P, DS-688FP, DS-650, DS-681, SM-80/81B, SM-90H és RM-30), amely a felperes kínai belföldi piaci értékesítései-nek 3,78%-át képviseli. Márpedig, ezek azok a típusok, amelyek árai leginkább változnak. Következésképpen meg kell állapítani, hogy, tekintettel e típusok értékesítésének csekély volumenére, az ezekkel kapcsolatos árváltozásokat nem lehet reprezentatívnak minősíteni a felperesnek a különböző ügyfeleivel szemben az ár meghatározása vonatkozásában tanúsított magatartását jellemző tendencia szempontjából.
- 68 A felső szegmensbe tartozó SM-80/81B és SM-80/81P típusú elektronikus mérlegek értékesítésében megállapított 71,89%-os és 34,55%-os árváltozások elsősorban annak a ténynek köszönhetőek, amint azt a felperes ellentmondása nélkül a Tanács is megállapította, hogy a szóban forgó típusok bizonyos számú altípust is magukban foglalnak. Mivel minden egyes altípusnak eltérő az ára, ebből az következik, hogy, bár ugyanaz az altípus azonos áron kerül értékesítésre, az átlagos eladási ár az egyes altípusokból egy adott időszak alatt eladott mennyiségek függvényében változik.
- 69 E táblázatból az is kiderül, hogy a leginkább értékesített típus (nevezetesen a DS-685B típus, amely a kínai belföldi piacon történt értékesítések 53,28%-át képviselte) havonkénti átlagára 2,21%-kal változott. Meg kell azonban állapítani, hogy ez az – egyébként jelentéktelen – változás önmagában nem igazolja, hogy a különböző ügyfelekkel szemben eltérő árak kerültek alkalmazásra. Végül, a három, még vizsgálendő típus (azaz a DS-685FB, a DS-688B és a DS-688FB típusok) árának mintegy 10%-os változását sem lehet önmagában jelentősnek minősíteni.
- 70 A felperes által szolgáltatott adatok ugyanis csak a havonkénti átlagos eladási árakra vonatkoznak, amelyek változásai a periodikus árváltozás eredményeként is

bekövetkezettek, ezért nem zárható ki, hogy a különböző vásárlókkal szemben egységes árakat alkalmaztak az azonos időszakban. Következésképpen meg kell állapítani, hogy az iratokban, különösen pedig a fenti 66. pontban bemutatott táblázatban szereplő adatok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a vizsgálat időszakában ténylegesen eltérő árakat számláztak a különböző ügyfeleknek.

- 71 Továbbá, a felperes azon érvelését illetően, miszerint általános jellegű versenykörnyezetben végzi tevékenységét, és árait versenytársaitól függően alakítja ki, elegendő azt megállapítani, hogy semmilyen olyan adatot nem szolgáltatott, amelyek alátámasztanák ezen állításait. A felperes azt sem bizonyította, hogy a jelen ügyben fennálltak azok a körülmények, amelyek között az eltérő árak alkalmazása a versenyjogi szabályok tekintetében visszaélésnek minősülhet.
- 72 Végül, a felperes azon érvelését illetően, miszerint az ártörvény nem volt hatással saját árpolitikájára, elegendő azt megállapítani, hogy a Tanács következtetéseit nem e törvény esetleges alkalmazandóságára alapozta, hanem arra a tényre, hogy a felperes nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot arra nézve, hogy árait a piaci körülményektől függően határozza meg.
- 73 Következésképpen a Bizottság, majd a Tanács is megállapíthatta, nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül, hogy a vizsgálat során a felperes nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot annak bizonyítására, hogy ugyanazon termék tekintetében eltérő árakat alkalmazott különböző ügyfeleivel szemben.

b) A veszteséggel történő értékesítésről

A felek érvei

- 74 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon megállapítása, miszerint rendszeresen veszteséggel értékesített a kínai belföldi piacon elhamarkodott és egyben irreleváns. Egyrészt ugyanis a Bizottság nem várta meg az e tekintetben történő döntéshez szükséges összes adat közlését. A Tanács megállapításaiból másrészt az következik, hogy ez a gyakorlat létezik egyes, piacgazdasági körülmények között tevékenységet végző gazdasági szereplők esetében is. A felperes e tekintetben a megtámadott rendelet (30) és (38) preambulumbekzdésére hivatkozik.
- 75 A nyereségek és veszteségek egyenlege tekintetében a felperes vitatja a közösségi intézmények azon megállapításait, amelyek szerint rendszeres és számottevő veszteségeket szenvedett a kínai belföldi piacon, és jelentős nyereségeket realizált az exportpiacokon. A felperes rámutat, hogy az elektronikus mérlegeken kívül más terméket is forgalmaz jelentős arányban a kínai belföldi piacon. A veszteségek és nyereségek egyenlegében szereplő, a kínai belföldi piacon történt értékesítésekre vonatkozó adatok összessége valamennyi termékre vonatkozik, tehát a felperes állítása szerint ez nem tekinthető úgy, mint az elektronikus mérlegek kínai belföldi piacon történt értékesítése nyereségességének megbízható mutatója. Továbbá, az egyenleg nem elkülönítve tünteti fel egyrészt az exportértékesítésekből, másrészt pedig a kínai belföldi piacon történt értékesítésekből származó nyereségeket és veszteségeket. E körülményekre tekintettel a felperes szerint helytelen azt elvárni, hogy az eredménykimutatás világosan kimutassa az export utáni jelentős nyereségeket és a kínai belföldi piacon történt értékesítések utáni jelentékeny veszteségeket.
- 76 A felperes szerint a közösségi intézmények soha nem közölték az e megállapítást alátámasztó számításait. A felperes úgy ítéli meg, hogy a közösségi intézmények

számítási módszerére vonatkozó feltételezései alapján e művelet eredményéből a kínai belföldi piacon történt értékesítések tekintetében 1997-re vonatkozóan 1,96%-os nyereség, 1998-ra vonatkozóan pedig általa jelentéktelennek ítélt 0,73%-os veszteség következik. Ugyanezen számítások alapján az exportból származó nyereség 1997-ben 8,68%-os és 1998-ban 10,68%-os volt. A felperes szerint a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor arra a megállapításra jutott, hogy ezek az adatok világosan mutatják a kínai belföldi piacon több év során történt értékesítésekre vonatkozó jelentős veszteségeket.

- 77 A felperes vitatja továbbá, hogy – a Tanács állításával szemben – „óriási veszteségeket” szenvedett volna el a DS-685B típus kínai belföldi piacon történt értékesítése vonatkozásában a vizsgálat időszakában, és arra hivatkozik, hogy a Tanács nem hozta nyilvánosságra azokat az adatokat, amelyek alapján erre a megállapításra jutott. A felperes megjegyzi, hogy a Bizottsággal folytatott levelezése éppen ellenkezőleg azt bizonyítja, hogy nyeresége legnagyobb részét a kínai belföldi piacon történt, különösen az SM-80 és SM-90 típusok értékesítése által realizálta.
- 78 A felperes továbbá arra hívja fel a Tanácsot, hogy mutassa be azokat az adatokat, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szinte összes típusát veszteséggel és egységes áron értékesítette a kínai belföldi piacon. Amennyiben a Tanács új adatokat szolgáltat, a felperes új jogalapra kíván hivatkozni, amely szerint ezeket az adatokat nem közölték vele az alaprendelet értelmében, ami e rendelet 20. cikke (4) bekezdésének a megsértésének minősül.
- 79 A Tanács szerint a felperesnek a Bizottság vizsgálati kérdőívére adott válaszaiból, valamint a helyszíni vizsgálat alatt beszerzett dokumentumokból az következik, hogy a felperes jelentős nyereségeket realizált exportjai tekintetében, míg jelentős veszteségeket szenvedett a kínai belföldi piacon.

Továbbá a Tanács úgy ítéli meg, hogy a felperes által végzett számítás nem érvényes, mivel nem vette figyelembe a kapott támogatásokat, 1998-ra vonatkozóan pedig az egyéb ügyletekből származó bevételeit. A Tanács számításai szerint tehát a felperes kínai belföldi piacon történt értékesítései valójában nyereséget, a Tanács által jelentéktelennek ítélt 0,24%-ot eredményeztek 1997-ben, míg 1998-ban a Tanács által jelentősnek ítélt 2,59%-os veszteséget, ugyanakkor az export nyeresége 1997-ben 6,96%, 1998-ban pedig 8,67% volt. E tekintetben a Tanács az alábbi táblázatot nyújtotta be, amely tartalmazza a felperes által benyújtott nyereség-veszteség táblázatot, és magában foglalja a felperes által kapott, félkövér betűvel jelölt támogatásokat (a táblázatot a nagyobb pontosság érdekében az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálta).

	1998			1997		
	Összes	Kivitel	Belföldi piac	Összes	Kivitel	Belföldi piac
Értékesítés	123 463 310,37	76 972 132,82	46 491 177,55	106 828 244,78	64 065 349,63	42 762 895,15
Az értékesítés költségei	97 605 947,54	57 656 631,16	39 949 316,38	84 044 953,44	48 673 547,18	35 371 406,26
Egyéb költségek és bevételek	18 113 541,34	11 230 395,63	6 883 145,71	16 381 137,64	9 828 682,58	6 552 455,06
	+ 2 273 246,55	+ 1 409 412,86	+ 863 833,68	+ 1 844 989,62	+ 1 106 993,77	+ 737 995,84
	+ 150 000,00					
	20 536 787,89	12 639 808,49	7 746 979,39	18 226 127,26	10 935 676,35	7 290 450,90
Nyereség/veszteség	7 743 821,49	8 085 406,03	- 341 284,54	6 402 153,70	5 563 119,87	839 033,83
	5 320 574,94	6 675 693,17	- 1 205 118,22	4 557 164,08	4 456 126,10	101 037,99
Nyereség/veszteség a forgalom (értékesítés) %-ában	6,27	10,50	- 0,73	5,99	8,68	4,96
	4,31	8,67	- 2,59	4,27	6,96	0,24

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 81 Első helyen azt kell megvizsgálni, hogy megsértették-e a felperes eljárási jogait azon ténybeli elemek tekintetében, amelyekre a közösségi intézmények veszteséges értékesítésre vonatkozó következtetéseiket alapozták, második helyen pedig azt, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek-e el, amikor azt állították, hogy a veszteséges értékesítések olyan tényezőt jelentettek, amelyből következtetni lehetett arra, hogy a felperes nem piacgazdaságban működik, harmadik helyen pedig azt, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek-e el, amikor e tényezők alapján azt állították, hogy veszteséges értékesítések történtek.
- 82 A felperesnek az eljárási jogai megsértésére vonatkozó kifogását illetően elegendő e fenti 40. pontra hivatkozni.
- 83 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a felperes azon érvelése, miszerint egyes piacgazdasági feltételek alapján működő gazdasági szereplők is olykor veszteséges értékesítéseket hajtanak végre, önmagában nem érinti azt a tényt, hogy ezt a gyakorlatot úgy lehessen minősíteni, mint az egyik olyan tényezőt, amely, különösen egyéb tényezők, mint az egységes árak és az értékesítések korlátozása jelenlétében, arra enged következtetni, hogy a gazdasági szereplő nem bizonyította, hogy megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt első feltételnek.
- 84 Harmadsorban, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács azzal indokolta a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása iránti kérelem elutasítását, hogy „a bizonyítékok szerint ezeket a [felperes által a kínai belső piacon alkalmazott] veszteséges árakat jó néhány éve fenntartották”. Azt is hangsúlyozni kell, hogy a felperesre hárul annak bizonyítása, hogy piacgazdasági feltételek alapján működik. Márpedig, a felperes, miután a Bizottság 1999. december 17-i levelében tájékoztatta, hogy álláspontja szerint a felperes rendszeresen veszteségeket szenvedett a kínai belföldi piacon, semmilyen, ennek ellenkezőjét bizonyító adatot nem szolgáltatott, 1999. december 27-i és 2000. január 11-i levelében pusztán annak állítására

szorítkozott, hogy a Bizottság nem juthatott erre a következtetésre, anélkül hogy birtokában lettek volna azok az adatok, amelyeket csak a vizsgálati kérdőív C részére, különösen a vállalkozás nyereségessége tekintetében követelhetők. Ha a felperes úgy ítélte meg, hogy a Bizottság állításai pontatlanok voltak, semmi sem akadályozta meg abban, hogy olyan releváns dokumentumokat mutasson be a Bizottságnak, amelyek adott esetben azt bizonyították volna, hogy a szóban forgó években nyereséget mutatott fel a kínai belföldi piacon. A felperes azonban nem nyújtott be ilyen bizonyítékokat.

- 85 Továbbá, azon bizonyítékokat illetően, amelyekre a közösségi intézmények értékelésüket alapították, rögvest meg kell állapítani, hogy abból a tényből, hogy a felperes az elektronikus mérlegeken kívül más termékeket is értékesített, nem következik ebben az esetben az, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azáltal, hogy a felperes eredménykimutatásában szereplő adatokat használta fel az egyetlen szóban forgó termékre vonatkozó nyereségeinek és veszteségeinek értékelése céljából. A felperes által a vizsgálat során benyújtott dokumentumok alapján ugyanis lehetséges volt az elektronikus mérlegek eladásainak valós pénzbeli értékét meghatározni. E tekintetben rá kell mutatni, hogy mivel az értékesítéseket valós pénzbeli értékben, és nem egységekben mérik, meg kell állapítani, hogy az elektronikus mérlegek értékesítése a felperes kínai belföldi piacon történő értékesítésének mintegy háromnegyed részét képviseli. Az 1998. év eredménykimutatása szerint ugyanis a felperes forgalma a kínai belföldi piacon közel 46,5 millió CNY volt (tehát a teljes forgalom, az exportforgalommal csökkentve), míg a vizsgálat időszaka alatti havi eladási átlagárakat és a kínai belföldi piacon értékesített elektromos mérlegek havi mennyiségét feltüntető, a felperes által szolgáltatott és a Tanács által nem vitatott táblázat alapján az elektromos mérlegek értékesítésének összege 34,1 millió CNY volt.

- 86 Ezt követően a felperesnek azon számítása érvényességéről kell határozni, amely szerint a kínai belföldi piacon történt értékesítései az 1997-es pénzügyi évben 1,96% nyereséget hoztak, és az 1998-as pénzügyi évben 0,73% veszteséget. E tekintetben a tanács jogosan mutat rá, hogy a felperes az 1997–1998-as időszak alatti értékesítéseiből származó bevételeihez hozzáadta a támogatások 4 millió CNY-t meghaladó összegét.

- 87 E körülmény kétségessé teszi a felperes számításának érvényességét. Ha ugyanis igaz az, hogy a piacgazdaságban is léteznek támogatások, mindenesetre a piactól idegen elemről van szó, és a közhatalom olyan beavatkozásáról, amely alkalmas arra, hogy a vállalkozások magatartását a piac erőviszonyaitól eltérő irányba térítse. Hangsúlyozni kell, hogy, még ha a szóban forgó támogatások összege kevésbé jelentős is a felperes e két év alatt elért forgalmához viszonyítva, jelentőssé válik, ha a kínai piacon elért gyenge és esetleges nyereséggel kerül összehasonlításra.
- 88 Márpedig, ha levonjuk a felperes által elért nyereségből a támogatások összegét, amint azt a Tanács is tette (lásd fenti 80. pont), megállapítható, hogy – ami hihetőnek is tűnik — a felperesnek a kínai belföldi piacon elszenvedett veszteségei 2,59%-ot tesznek ki 1998-ban, míg 1996-ban helyzete egyensúlyközeli állapotban volt, 0,24%-os nyereséggel. Egy ilyen számítás azt is kimutatja, hogy a felperesnek a kínai belföldi piacon elszenvedett veszteségei a szóban forgó két évben meghaladhatták az 1,1 millió CNY-t, míg exportnyeresége meghaladta az 11,1 millió CNY-t.
- 89 E körülményekre tekintettel mindenképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet preambulumbekzdésének megfogalmazása túlmutat azon, ami azon tényezőkből következik, amelyekre a közösségi intézmények támaszkodtak. Következésképpen e tényezők alapján a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül juthattak arra a következtetésre, hogy a felperes kínai értékesítései összességében veszteségesek voltak azon időszakban, amely tekintetében az adatok rendelkezésre álltak.
- 90 Ez olyan tényező, amely a szóban forgó többi tényezővel együtt megindokolhatja azt a megállapítást, amely szerint a felperes nem bizonyította, hogy piacgazdasági feltételek között működött.

- 91 E tényező fennállása esetén a felperesre hárul, hogy egyrészt a közigazgatási eljárás során olyan jellegű adatokat szolgáltatson, amelyek megcáfolják a közösségi intézmények erre vonatkozó megállapítását, másrészt pedig olyan adatokat adjon meg, amelyek alkalmasak arra, hogy a nyereség teljes hiánya ellenére bizonyítsák, hogy Kínában történt értékesítései megfelelnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás által tanúsított magatartásnak.
- 92 E tekintetben a felperes egyszerűen csak arra hivatkozik, hogy a kínai belföldi piacon a nyereség túlnyomó része az SM-80 és az SM 90 típusú mérlegek értékesítéséből származik. Márpedig a szóban forgó elektronikus mérlegek értékesítéséből származó nyereség realizálása, amikor megállapításra kerül, hogy az összes többi elektronikus mérleg tekintetében a felperes veszteségeket szenved el a kínai belföldi piacon, logikusan arra enged következtetni, hogy a többi típus vonatkozásában a veszteségek még nagyobbak, különösen az alsó szegmenst képviselő, leginkább értékesített típusok, mint a DS-685B esetében, ami megerősíti a felperes számításait, különösen az 1998. év vonatkozásában. A felperes ugyanezen alsó szegmensbe tartozó típusokat exportálta az Európai Közösségbe.
- 93 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el annak megállapításával, hogy a felperes termékeit veszteséggel értékesítette Kínában.

c) A kínai belföldi piacon történt értékesítések és az export arányáról

A felek érvei

- 94 A felperes nem fogadja el a megtámadott rendeletben szereplő azon megállapítást, miszerint nem dönthetett teljesen szabadon a kínai belföldi piacon történő, illetve az exportra történő értékesítései közötti arányról.

- 95 A felperes vitatja azt a megállapítást, amely szerint az exportot szabályozó rendelkezéseknek és a teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaságokról szóló kínai törvény részletes végrehajtó rendelkezései (a továbbiakban: a részletes rendelkezések) 15. cikkének megfelelően egy általa és a helyi beruházási hatóság között létrejött szerződésben előírták számára az export arányát. A felperes azt állítja, hogy ezen arány nemlétét egyrészt a jinshani (Kína) külügyi gazdasági bizottság 1999. december 22-i tanúsítványa (a továbbiakban a jinshani tanúsítvány) bizonyítja, amelyet a bíróságon bemutatott, másrészt pedig az a tény, hogy értékesítései nagyobb részét a kínai belföldi piacon végezte. A felperes rámutat, hogy a jinshani tanúsítvány kifejezetten megerősíti, hogy a kínai hatóságok semmilyen arányt nem írtak elő számára exportértékesítései tekintetében. A felperes szerint kizárólag e bizonyíték alapján lehet csak megállapítani, hogy a kínai hatóságok nem írtak elő számára semmilyen arányt.
- 96 A felperes vitatja a Tanácsnak a kínai kormány által e területen folytatott politikára vonatkozó megállapításait. A felperes szerint az elektronikus mérlegeket gyártó, és a kínai belföldi piacon e mérlegeket a 80-as évek után értékesítő kínai közzállalkozások létezését nem lehet komolyan vitatni.
- 97 A Tanács arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények 1996 és a vizsgálat időszaka között megállapították, hogy állandó arány létezik a Shanghai Teraoka export-értékesítései és a kínai belföldi piacon történő értékesítései között, valamint arra, hogy a felperes nem magyarázta el, hogy a kínai belföldi piacon elszenvedett veszteségei ellenére miért nem változtatott ezen a százalékon, ha számára semmilyen arányt nem írtak elő az exportértékesítések tekintetében.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 98 A jinshani tanúsítvány az alábbiakat tartalmazza:

„Mi, a jinshani külügyi gazdasági bizottság vagyunk a teljes egészében a Teraoka Seiko Co. Ltd, a Japán tulajdonában lévő Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd

vállalkozás alapítását jóváhagyó hatóság. Az igazgatótanács elnöke, Kazuharu Teraoka úr és közöttünk sikerrel lezajlott tárgyalásra tekintettel nem állapítottunk meg e társasággal szemben az exportértékesítésekre vonatkozó arányt. Továbbá, mi nem írtunk alá szerződést, azon tény okán, hogy a Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd olyan társaság, amelynek tőkéje teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában van.”

- 99 Annak megállapításához, hogy ez a dokumentum bizonyítja-e azt, hogy a piacgazdasági feltételeknek megfelelően szabadon döntött a kínai belföldi piacon, illetve exportként értékesítendő termékei arányáról, a felpereshez hasonló vállalkozás alapítását szabályozó kínai jogszabályokra kell emlékeztetni.

- 100 A részletes rendelkezések 15. cikke értelmében egy teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapítására irányuló kérelemnek különösen a kínai belföldi piacon és a nemzetközi piacon történő értékesítések arányát kell tartalmaznia. Ugyanezen rendelkezések 45. cikke értelmében „a teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaságnak, ha termékeit a kínai [belföldi] piacon értékesíti, alkalmazkodnia kell az engedélyezett értékesítési arányhoz” és „az esetben, ha egy teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság az engedélyezett értékesítési aránynál több terméket tervez értékesíteni a kínai [belső] piacon, ehhez az ellenőrző és engedélyező hatóság jóváhagyása szükséges”.

- 101 A részletes rendelkezések 15. cikke értelmében megkötött „szerződést” illetően meg kell jegyezni, hogy valójában „teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapítására irányuló kérelem”-ről van szó, amelyben meg kell jelölni a kínai belföldi piacon és a nemzetközi piacon történő értékesítések

arányát. Márpedig meg kell állapítani, hogy ez a dokumentum a Bizottságnak az e dokumentum bemutatására irányuló felszólítása ellenére nem szerepel azon információk között, amelyeket a felperes a vizsgálat során eljuttatott a Bizottsághoz.

102 Ezzel szemben a felperes egy írásbeli kérdésre adott válaszként az alapítási eljárására vonatkozó dokumentumokat küldött meg az Elsőfokú Bíróságnak. E dokumentumok közül háromból, nevezetesen a felperes által 1992. augusztus 8-án bemutatott, a nagypontosságú jelfogók gyártására és működésére, valamint egyetlen befektetés általi alkalmazásukra vonatkozó hatástanulmányból, a Jinshan megye által a projektre 1992. szeptember 3-án adott hivatalos válaszból, valamint Jinshan megye külkereskedelmi és gazdasági együttműködési bizottsága által 1992. szeptember 4-én iktatott, teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapító okirat-tervezete jóváhagyására irányuló kérelemből az derül ki, hogy a termékek 50%-át külföldön szándékozták értékesíteni. A többi dokumentum, különösen a Jinshan megye fejlesztési és tervezési bizottságához 1992. augusztus 31-én érkezett, az újonnan alapított vagy fejlesztett vállalkozás alapításához szükséges irataiból, a Jinshan megye fejlesztési és tervezési bizottsága által 1992. szeptember 17-én készített, a megvalósíthatósági tanulmányra és a teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapítási rendelkezéseire vonatkozó jelentés, és a Jinshan megye által a hatástanulmányra és a teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapítási rendelkezéseire 1992. szeptember 17-én adott hivatalos válasz csak azt állapítja meg, hogy a termékek „egy része” kerül kivitelre. E dokumentumok egyrészt megerősítik azt, hogy a felperesnek a teljes egészében külföldi befektetők tulajdonában álló tőkével rendelkező társaság alapítására irányuló kérelme benyújtásakor meg kellett említenie, hogy termékeit milyen százalékban kívánja exportálni, másrészt pedig azt, hogy ezt a százalékos arányt Jinshan megye hatóságai jóváhagyták a felperes alapítási kérelmére 1992. szeptember 3-án adott válaszukban. E dokumentumok alapján úgy tűnik, hogy a felperes alapítása során nem volt szó arról, hogy teljes szabadságot élvez értékesítési felosztása tekintetében. E dokumentumok tehát ellentmondanak a jinshani tanúsítvány tartalmának. E körülményekre tekintettel ez a tanúsítvány nem elegendő annak bizonyítására, hogy a felperes szabadon, a kínai hatóságok általi befolyásolás nélkül döntött a kínai belföldi piacon, illetve exportként értékesítendő termékei arányáról.

- 103 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során szolgáltatott-e olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy semmilyen százalékos arányt nem írtak elő számára a kínai belföldi piacon, illetve exportként történő értékesítései felosztása tekintetében, illetve, hogy gazdasági döntéseit a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozta meg.
- 104 E tekintetben érdemes beilleszteni ide a felperes által készített azon a táblázatot, amelynek a Tanács nem vitatta tartalmát, és amely azon adatokat foglalja össze, amelyeket a felperes a Bizottságnak küldött meg a piaczgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállására vonatkozó vizsgálati kérdőívre adott válaszként.

	1995	1996	1997	1998	V.i.*
Értékesítések Kínában	9 020	26 122	23 241	26 183	25 695
Értékesítések az EK-ban	2 070	9 045	4 407	7 597	5 552
Összes értékesítés világszinten	12 452	43 859	40 882	44 740	42 687
A Kínában történt értékesítéseknek az összes értékesítéshez viszonyított százalékos aránya	72,44	59,56	56,85	58,52	60,19

* Vizsgálati időszak

- 105 A fenti táblázat azt igazolja, hogy 1996 és a vizsgálati időszak vége között a kínai belföldi piacon történt értékesítések továbbra is az összes értékesítés mintegy 57–60%-át képviselték, ami gyenge változásnak tűnik. E stabil százalékos arány tekintetében meg kell állapítani, hogy létezett egy bizonyos arány a felperesnek a kínai belföldi piacon történt értékesítései és exportértékesítései között, és ez az arány közel állandó volt. Azt a tényt illetően, hogy a kínai belföldi piacon történt

értékesítések aránya 1995-ben mintegy 72% volt, meg kell jegyezni, hogy a helyszíni vizsgálat során maga a felperes mutatott rá, hogy csak 1995-ben kezdett elektronikus mérlegeket gyártani, és teljes gyártási kapacitását csak 1996-ban érte el. Következésképpen az 1995-ben megállapított arányt, a többi évtől eltérően, ezen év sajátos körülményei miatt nem lehet reprezentatívnak tekinteni, az 1995. évi értékesítések összessége csak a többi évben elért összértékesítések mintegy egy-harmadát tette ki. Semmi akadálya nincs tehát annak, hogy csak az ezt követő éveket vegyék figyelembe, következésképpen annak sem, hogy megállapításra kerüljön egy állandó arány.

- 106 Az a tény, hogy a szóban forgó arány nem 50% volt, amint azt a felperes alapítására vonatkozó rendelkezések és kikötések előírták, hanem mintegy 60%, önmagában nem bizonyítja, hogy az értékesítések ezen felosztása a felperes piaci jelzések alapján, a kínai hatóságok bármely befolyása nélkül hozott döntésének eredménye. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a részletes rendelkezések a hatáskörrel rendelkező hatóság jóváhagyásával lehetővé teszik a vállalkozás belső értékesítési kvótárá-
szének emelését.
- 107 Továbbá, meg kell állapítani, hogy a jelen, veszteséggel, vagy mindenesetre a felperes számára a kínai belföldi piacon kevés nyereséggel történő értékesítések, valamint a felperesnek nyújtott támogatások által jellemzett körülmények között, az a következtetés tűnik a legelfogadhatóbbnak, amely szerint ez az állandó arány nem a piaci erők eredője, és a felperesre hárul, hogy ennek ellenkezőjét bizonyítsa.
- 108 A tárgyalás során az Elsőfokú Bíróságnak arra a tényre vonatkozó kérdésére, hogy a Shanghai Teraoka folyamatosan a kínai belföldi piacon értékesítette termékeinek 60%-át, annak ellenére, hogy ezek az értékesítések veszteséggel történtek, a felperes azt válaszolta, hogy az Egyesült Királyságban van egy társvállalkozása, amely termékeinek nagy részét az európai piacon értékesíti, és ezért nem volt szükség arra, hogy Kínából exportáljon erre a piacra. Ez az érv azonban nem elegendő annak

megindokolására, hogy miért értékesített veszteséggel a kínai belföldi piacon. Ugyanis, amint arra a Tanács hivatkozik, piacgazdasági körülmények között a felperes megpróbálta volna felemelni árait a kínai belföldi piacon, vagy felhagyott volna az értékesítéssel e piacon, hogy kizárólag exporttevékenységére összpontosítson.

- 109 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy szabadon döntött arról, hogy értékesítsen-e a kínai belföldi piacon, és milyen arányban.

d) Vélgövekeztetés az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt első feltételtől

- 110 Először is azt kell megállapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 59–73. pontjaiból is következik — a felperes a vizsgálat során nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot annak bizonyítására, hogy ugyanazon termék tekintetében eltérő árakat alkalmazott különböző ügyfeleivel szemben, és hogy gazdasági döntéseit a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozta meg.

- 111 Másodszor, meg kell állapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 81–93. pontjaiból is következik — a felperes nem bizonyította, hogy termékeit Kínában nem veszteséggel értékesítette, vagy hogy magatartásának tisztán gazdasági indokai lennének.

- 112 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy amint az a jelen ítélet 98–109. pontjaiból is következik – a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a kínai belföldi piacon történt értékesítései és exportja közötti állandó arányt tisztán kereskedelmi

indokokból tartotta fenn, és hogy ezt az arányt nem a szóban forgó kínai törvények rendelkezései írták elő számára. A felperes semmilyen olyan elfogadható bizonyítékot nem hozott fel, amely megindokolhatta volna, hogy a kínai belföldi piacon elszenvedett veszteségei ellenére miért tartotta fenn ezt az arányt, miközben exportértékesítései nyereségesek voltak.

- 113 A fentiekből következik, hogy a közösségi intézmények nem követtek el nyilvánvaló értékelési hibát annak megállapításával, a vizsgálat során a felperes által szolgáltatott bizonyítékok alapján, hogy a felperes nem bizonyította, hogy megfelelt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt első feltételnek, következésképpen, hogy piaccgazdasági feltételek között végezte tevékenységét.
- 114 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

B — A második, az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5) és (8) bekezdéseinek megsértésén, valamint a kár meghatározásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapuló jogalapról

1. Előzetes észrevételek

- 115 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények megsértették az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), (5) és (8) bekezdéseit, amikor megállapították, hogy a közösségi ipar jelentékeny kárt szenvedett. Ezt a jogalapot hat részre lehet bontani. Az első az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértésén, a második a nem dömpingelt behozatalnak a kár meghatározásakor történt figyelembevételén, a harmadik azon a megállapításon, hogy a közösségi ipar jelentékeny kárt szenvedett, a

negyedik a közösségi intézmények által elkövetett nyilvánvaló, a tényleges dömping jelentőségére vonatkozó értékelési hibán, az ötödik az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének az Európai Közösségek statisztikai hivatalától (Eurostat) származó adatok figyelembevétele által történt megsértésén, a hatodik pedig az alaprendelet 3. cikke (3) és (8) bekezdésének a dömpingelt behozatalnak a hasonló termék egy része közösségi előállításához viszonyított hatása értékelése tekintetében történt megsértésén alapul.

- 116 A második jogalap e részeinek vizsgálata előtt az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke vélelmezett megsértését kell megvizsgálni, amelyre a felperes válaszában hivatkozik.
- 117 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács megsértette az eljárási szabályzatot, mivel ellenkérelme új tényeket vagy értékeléseket tartalmaz, amelyeket a felperessel nem közöltek a közigazgatási eljárás során. Ez különösen az ellenkérelemben szereplő azon kijelentésre vonatkozik, amely szerint „az értékesítések felosztásának változása elsősorban a felső kategóriába tartozó mérlegek értékesítésének legutóbbi növekedéséből ered”. Meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat 48. cikkére történő hivatkozás nem releváns, mivel a jelen ügyben a felperes lényegében azt rója fel a Tanácsnak, hogy ellenkérelmének szakaszában egészítette ki a megtámadott rendelet indokolását. E tekintetben elegendő arra rámutatni, hogy a felperes kifogása téves feltevésen alapul. Amint az ugyanis az a 2000. szeptember 21-i információs dokumentumból is kiderül, a Bizottság közölte a felperessel az értékesítések alakulását, szegmensenkénti bontásban. Következésképpen ezt a kifogást el kell utasítani.
- 118 A második jogalap alapját illetően előzetesen, és ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság megtette már a jelen ítélet 48. pontjában, emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az összetett gazdasági kérdések értékelése vonatkozásában.

- 119 A felperesre hárul azon bizonyítékok bemutatása, amelyek lehetővé teszik az Elsőfokú Bíróság számára annak megállapítását, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el a kár megállapítása során (az Elsőfokú Bíróság T-121/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1997. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2391. o.] 106. pontja; a T-210/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1999. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3291. o.] 58. pontja és a T-58/99. sz., Mukand és társai kontra Tanács ügyben 2001. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2521. o.] 41. pontja).
- 120 A vizsgálatot a jogalap hatodik részével célszerű kezdeni.

2. Hatodik rész: az alaprendelet 3. cikke (3) és (8) bekezdésének megsértése a dömpingelt behozatalnak a hasonló termék egy része közösségi előállításához viszonyított hatásának az értékelése tekintetében

a) A felek érvei

- 121 A felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (3) és (8) bekezdését, mivel a behozatal hatását a hasonló termékek csak egy részéhez viszonyítva értékelte. A felperes szerint a hivatkozott (8) bekezdés világos megfogalmazása nem teszi lehetővé, hogy a behozatalt a hasonló termék, jelen esetben a termékválaszték alacsony kategóriájú elektromos mérlegei termelésének egy részéhez viszonyítva lehessen értékelni. A felperes megjegyzi továbbá, hogy a Tanács elutasította a kár megállapítására irányuló azon kérelmeit, amelyek a hasonló termékek csak egy részére vonatkozó értékelésen alapultak. A felperes e tekintetben a Japánból származó nagy elektrolitikus alumíniumkondenzátorok behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint az ezen behozatalra kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló 1992. november 30-i 3482/92/EGK tanácsi rendeletre (HL L 353., 1. o.), különösen pedig ennek (12) preambulumbekzdésére hivatkozik.

- 122 A Tanács ellentmondott önmagának, mivel megállapította, hogy a szóban forgó termék három szegmense egymással felcserélhető jellegű, hogy végül kizárja a köztes és a felső szegmensre vonatkozó gazdasági mutatókat a kár megállapítására irányuló elemzése köréből.
- 123 A felperes szerint a termékskála felső kategóriájába tartozó típusok értékesítésének növekedése a vizsgálat időszaka alatt nem jelentett újdonságot a közösségi intézmények számára, és a nemrégiben lezárt vizsgálatok során – mutat rá a felperes – a közösségi intézmények nem értékelték eltérő módon a hasonló termék eltérő szegmenseit. E tekintetben a Japánból származó egyes elektronikus mérlegek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2001. március 6-i 468/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 67., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 36. kötet, 217.o.) (37)–(48) preambulumbekzdéseire, valamint a Szingapúrból származó egyes elektronikus mérlegek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló 2001. március 6-i 469/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 67., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 36. kötet, 231. o.) (47)–(58) preambulumbekzdéseire hivatkozik.
- 124 Az „átlagszámítás”-nak nevezett módszert illetően a felperes úgy véli, hogy az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdése arra kötelezi a közösségi intézményeket, hogy a dömpingelt behozatal hatását a hasonló termék, jelen esetben az elektronikus mérlegek közösségi termeléséhez viszonyítva értékelje, és hangsúlyozza a hivatkozott rendelkezés célját. A felperes azt kéri, hogy a kár különböző, az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében felsorolt mutatói változásának értékelését és a behozatal hatásának a szóban forgó termékek csak egy részének figyelembevételével történt vizsgálatát az Elsőfokú Bíróság minősítse ellentétesnek az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdésével.
- 125 A Tanács azt állítja, hogy a szegmensekre alkalmazott vizsgálati módszer megfelel az alaprendelet 3. cikke (8) bekezdésének. Rámutat, hogy e módszer kiválasztását a felső szegmensbe tartozó elektronikus mérlegek behozatalának lényeges növekedése indokolta. Ez a körülmény magyarázza a közösségi intézményeknek a megtámadott rendelet elfogadásához vezető vizsgálat és a felperes által hivatkozott vizsgálatok közötti eltérő megközelítést.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 126 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (10) preambulumbekzdéséből az következik, hogy az elektronikus mérlegek piaca általában három szegmensre oszlik: alsó, középső illetve felső szegmensre, amint erre az Elsőfokú Bíróság is emlékeztetett a jelen ítélet 66. pontjában.
- 127 Először is azt kell megállapítani, hogy az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdéséből nem következik, hogy ki kell zárni a szegmensenkénti vizsgálatot és a követelt átlagszámítási módszert. Meg kell jegyezni, amint azt a Tanács is joggal teszi, hogy a kárnak az alaprendelet 3. cikke értelmében történő megállapítása keretében a közösségi intézmények a kár egyes mutatói értékelésének céljából szegmensenként is végezhetnek vizsgálatot, különösen, ha egy másik módszerrel elért eredmények valamilyen okból torzok, amennyiben a szóban forgó terméket a maga összességében megfelelően figyelembe vették.
- 128 A megtámadott rendelet (11) preambulumbekzdése értelmében a szóban forgó termék három egységesített szegmensből áll. A megtámadott rendelet (12) preambulumbekzdése szerint a Közösségben gyártott elektronikus mérlegek minden tekintetben hasonlóak a Kínában, Dél-Koreában és Tajvanban gyártott és a Közösségbe exportált mérlegekkel, és ezért ezeket hasonló termékeknek kell tekinteni.
- 129 Következésképpen, tekintve, hogy a szóban forgó termék alsó szegmense képviseli az érintett országokból származó behozatal 97%-át a vizsgálat időszakában (lásd a megtámadott rendelet (63) preambulumbekzdését), logikus, tehát a vizsgálat korrekt eredményéhez elengedhetetlen, hogy ez a vizsgálat elkülönítve tartalmazza a szóban forgó termék alsó szegmensének alakulását. Ezért nincs ellentmondás az érintett termék meghatározása és a kár megállapítása között.

- 130 Másodsor, a felperesnek azon kifogását illetően, miszerint a Tanács, mivel külön-külön értékelte az alsó szegmensre vonatkozó releváns tényezőket, mint az eladási ár, piaci részesedés stb., értékelését kizárólag a hasonló termékeknek csak egy részére alapozta, meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott rendeletnek a kárra vonatkozó preambulumbekendéseiből is következik — a Tanács mindig is az elektronikus mérlegek összességét, és nemcsak az alsó szegmensbe tartozókat vette figyelembe (lásd a megtámadott rendelet (81) preambulumbekendését). Mivel a globális vizsgálat az elektronikus mérlegek három szegmensét magában foglaló hasonló termék koncepcióján alapul, meg kell állapítani, hogy a Tanács nem sértette meg az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdését.
- 131 Következésképpen a második jogalap hatodik részét el kell utasítani.

3. Első rész: az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértéséről

a) A felek érvei

- 132 A felperes azt kifogásolja, hogy a Tanács a kár megállapításakor nem a releváns tényezők összességét vizsgálta, különösen pedig azt a tényt, hogy a közösségi ipar még a korábbi dömpingelt vagy szubvencionált behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van, valamint a dömpingkülönbözlet tényleges nagyságát. A felperes szerint az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének értelmében a Tanácsnak a kár megállapításához az e cikkben felsorolt valamennyi releváns gazdasági tényezőt és mutatót figyelembe kell vennie. E tekintetben a felperes a Világkereskedelmi Szervezet (WTO) vitarendezési testületének határozataira hivatkozik, különösen pedig a WTO szakcsoportjának az Indiából származó pamutágyngeműk behozatalát sújtó dömpingellenes vámokról szóló jelentésére (a továbbiakban: az ágyngeműről szóló jelentés).

133

A felperes azt állítja, hogy egyfelől az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének, másfelől pedig a Kereskedelmi Világszervezet létrehozó egyezmény (a továbbiakban: a WTO-egyezmény) 1A. mellékletébe foglalt, a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) jóváhagyott, a GATT 1994. VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL L 336., 103. o., magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet 21. kötet 189. o., a továbbiakban: a dömpingellenes kódex) 3.4. cikkének megszövegezése szinte azonos, és az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése arra kötelezi a közösségi intézményeket, hogy értékeljék mind a tizenhat tényezőt. Ez az állásfoglalás, állítja a felperes, egybehangzik az ágyneműről szóló jelentés következtetéseinek értelmével. A felperes úgy véli továbbá, hogy az adott esetben egy tényező relevanciájának hiányát nyilvánvalóvá kell tenni azon indokokkal együtt, amelyek erre a következtetésre vezettek, és ezt egyértelműen ki kell jelenteni az indokolásban. Hangsúlyozza, hogy az azt jelző információk hiánya a hivatkozott indokolásban, hogy a közösségi intézmények eleget tettek világosan előírt kötelezettségeiknek, akadályozza a közösségi bíróságot felülvizsgálati jogköre gyakorlásában.

134

A felperes hangsúlyozza, hogy a megtámadott rendelet (77) preambulumbekkezdése nem tartalmazza azt, hogy a Tanács megvizsgálta minden, az alaprendeletben előírt tényezőt. A felperes azt állítja továbbá, hogy a közösségi intézmények nem értékelték azt a „tényt, hogy a közösségi ipar még a korábbi dömpingelt vagy szubvencionált behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van”, sem pedig „a dömpingkülönbözet tényleges nagyságát”. Az első pontot illetően a felperes hangsúlyozza, hogy az alaprendelet Tanács által válaszként hivatkozott (59) preambulumbekkezdése az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésére vonatkozik, és nem állapítható meg, hogy a közösségi intézmények eleget tettek az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdéséből eredő kötelezettségüknek. Következésképpen, a behozatalnak a megtámadott rendelet (88) és (94) preambulumbekkezdéseiben említett, és a szóban forgó terméknek csak egy részére vonatkozó hatása sérti az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdését. Ezért ezek az elemek – a felperes szerint — nem minősíthetők bizonyítéknak. A második pont tekintetében a felperes úgy ítéli meg, hogy – még az alaprendelet 3. cikke (8) bekezdésének sérelme hiánya esetén is — a szóban forgó információkat nem lehet azon gazdasági tényezők értékelésének tekinteni, amelyekre vonatkoznak, a dömpingellenes intézkedésekre történő egyszerű utalás nem jelenti azt, hogy a közösségi intézmények elvégezték a szóban forgó vizsgálatot, különösen pedig azon tény értékelését, hogy az ipar még a korábbi dömpingelt behozatal

hatásaiból való felépülés folyamatában van. A dömpingkülönbözöt tényleges nagyságát illetően a felperes úgy véli, hogy a megtámadott rendelet (90) preambulumbekzdésében szereplő kijelentés nem minősíthető értékelésnek, mivel ez az érintett országokból származó behozatalok volumenére és áraira vonatkozik, amelyek önmagukban olyan különálló mutatók, amelyeket a közösségi intézményeknek szintén meg kell vizsgálniuk.

- 135 A Tanács elsősorban arra hivatkozik, hogy az ágyneműről szóló jelentés, amelyre a felperes hivatkozik, nem alkalmazható közvetlenül a közösségi jogrendben. Következésképpen megállapítja, hogy a felperes tévesen értelmezi ezt a jelentést, amely tökéletesen megfelel a közösségi intézmények által a kár megállapítása céljából alkalmazott módszernek. A Tanács szerint ez a kifogás az EK 253. cikk szerinti indokolás hiányosságára vonatkozik. A Tanács az Elsőfokú Bíróság T-33/98. sz. és T-34/98. sz., Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben 1999. december 15-én hozott ítéletére hivatkozik (EBHT 2000., II-3837. o.; az ítéletet fellebbezést követően a Bíróság C-76/00 P. sz., Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben 2003. január 9-én hozott ítélete [EBHT 2003., I-79. o.] helyezte hatályon kívül), hogy leszögezze, a közösségi intézményekre csak egy kötelezettség hárul: a végleges dömpingellenes intézkedéseket megállapító rendelkezésekben azokat a tényezőket kell megvizsgálnia, amelyek relevanciája megállapításra került.
- 136 A Tanács továbbá azt állítja, hogy a közösségi intézmények az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megfelelően jártak el. A Tanács megjegyzi, hogy a felperes azon érvelése, miszerint a megtámadott rendelet nem tartalmazza valamennyi tényező vizsgálatát, téves és nélkülöz minden relevanciát.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 137 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése arra irányul, hogy felrója a közösségi intézményeknek, hogy az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdését nem az

1999. évi dömpingellenes kódex 3.4. cikkének fényében alkalmazta, és e tény miatt figyelmen kívül hagyta a megfelelő és a Bíróság ítélkezési gyakorlata által is szentesített értelmezési elvet.

138 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi szövegeket a lehetséges mértékben a nemzetközi jog fényében kell értelmezni, különösen, ha ezek a szövegek a Közösség által kötött nemzetközi megállapodás végrehajtására irányulnak (e tekintetben lásd különösen a Bíróság C-341/95. sz. Bettati-ügyben 1998. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-4355. o.] 20. pontját és a fenti 135. pontban hivatkozott, Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben 2003. január 9-én hozott ítélet 57. pontját), mint az alaprendelet, amely az 1994. évi dömpingellenes kódexből eredő nemzetközi kötelezettségek teljesítése céljából került elfogadásra (a fenti 135. pontban hivatkozott, Petrotub és Republica kontra Tanács ügyben 2003. január 9-én hozott ítélet 56. pontja).

139 A jelen ügyben az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése lényegében ugyanazokat az elemeket tartalmazza, mint az 1999. évi dömpingellenes kódex 3.4. cikke. Az előbbi előírja, hogy a dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatásvizsgálatának mindazoknak a gazdasági tényezőknél és mutatóknál az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják. A cikk felsorolja a különféle tényezőket, de megállapítja, hogy a felsorolás nem kimerítő, és ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást. E rendelkezés tartalma szinte azonos az 1999. évi dömpingellenes kódex 3.4. cikkének tartalmával, kivéve „azt a tényt, hogy valamely gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt vagy szubvencionált behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van”, ami nem szerepel az 1999. évi dömpingellenes kódex 3.4. cikkében.

140 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése önmagában megfelel az 1999. évi dömpingellenes kódex 3.4. cikkének. A felperes szerint azonban a közösségi intézmények figyelmen kívül hagyták az összes releváns tényező vizsgálatára vonatkozó, az ágyneműről szóló jelentés által a dömpingellenes kódex 3.4. cikkének adott értelmezésből eredő kötelezettségüket, mivel nem vettek tekintetbe két, az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében szereplő tényezőt,

nevezetesen azt a tényt, hogy az érintett közösségi gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van, illetve a dömpingkülönbözlet tényleges nagyságát.

141 Következésképpen azt kell megvizsgálni, hogy a közösségi intézmények értékelték-e vagy sem a szóban forgó két tényezőt.

142 A megtámadott rendelet (77) preambulumbekzdésében a Tanács rámutat:

„Az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megfelelően a dömpingelt behozatok a közösségi iparágra gyakorolt hatásának elemzése minden, az iparág helyzete szempontjából fontossággal bíró gazdasági tényező és mutató értékelését magában foglalta. Egyes tényezőkkel azonban alább nem foglalkozunk részletesen, mivel ezeket a közösségi iparág helyzete szempontjából a vizsgálat folyamán lényegteleneeknek tartották. Végül meg kell jegyezni, hogy az említett tényezők egyike sem szükségeszerűen döntő erejű.”

143 Ami az arra a tényre vonatkozó tényezőt illeti, hogy az érintett közösségi gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van, meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben kifejezett utalás történik a hatályos dömpingellenes intézkedésekre a megtámadott rendelet „D. Károkozás” című részében. Először, a Tanács a megtámadott rendelet (59) preambulumbekzdésében kijelenti:

„A közösségi iparág szerkezete az elemzési időszak folyamán jelentősen átalakult. Az 1993 októbere (vagyis a Szingapúrból és [Dél-]Koreából származó REM-behozata-

lokra vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések bevezetése) óta [a közösségi iparágban] átszervezési és konszolidációs programok [zajlottak le] [...]”

- 144 Továbbá, a megtámadott rendelet (88) preambulumbekzdése megállapítja, hogy „[az alsó] [...] szegmens veszteségei csökkentették a közösségi iparág általános nyereségességét, és megakadályozták, hogy a közösségi iparág teljes mértékben kihasználja az euróeffektust, valamint a Japánból és Szingapúrból származó behozatalokkal szembeni [hatályos] [...]dömpingellenes intézkedéseket”.
- 145 Végül, a megtámadott rendelet (94) preambulumbekzdése arra a következtetésre jut, hogy „[...] az alacsony besorolású szegmens gyenge gazdasági helyzete akadályozta meg, hogy a közösségi iparág elérje az euróeffektus és a létező dömpingellenes intézkedések feltételei mellett várható nyereségességi szintet, különösen figyelembe véve a végrehajtott átszervezési erőfeszítéseket”.
- 146 Meg kell állapítani, hogy ezek a szakaszok egyértelműen bizonyítják, hogy a közösségi intézmények a dömpingelt behozataloknak a közösségi iparágra gyakorolt hatásának a vizsgálata során figyelembe vették azt a tényt, hogy az érintett közösségi gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van.
- 147 A felperes azon érvelését illetően, miszerint a (88) és (94) preambulumbekzdésben található kijelentések nem minősíthetők bizonyítóknak arra vonatkozóan, hogy a közösségi intézmények értékelték ezt a tényezőt, tekintve, hogy az értékelés csak a szóban forgó termék egy részét érintette, elegendő azt megállapítani, hogy nélkülöz minden relevanciát. Amint ugyanis az a jelen ítélet 129. pontjában is megállapításra

került, az elektronikus mérlegek alsó szegmense képviselte a behozatal 97%-át az összes mérleg közül, így az alsó szegmense elkülönítve kell vizsgálni a kár megállapítása céljából.

- 148 A „dömpingkülönbözöt tényleges nagyságára” vonatkozó tényezőt illetően a Tanács a megtámadott rendelet (90) preambulumbekzdésére hivatkozik. Megállapítja, hogy „[a]mi a tényleges dömpingkülönbözöt nagyságának [»of the magnitude of the actual margin of dumping«] a közösségi iparágra gyakorolt hatását illeti, figyelembe véve az érintett országokból származó behozatalok volumenét és árait, a hatást nem lehet elhanyagolhatónak tekinteni.
- 149 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Tanács nem mulasztotta el a dömpingkülönbözöt tényleges nagyságára vonatkozó tényező vizsgálatát. Bár a Bizottság 2000. szeptember 21-i információs dokumentumában nem tett erre említést, 2000. október 4-i és 23-i levelében utalt erre a felperes 2000. szeptember 29-én tett észrevételeire adott válaszként.
- 150 E körülményekre tekintettel a második jogalap első részét el kell utasítani.

4. Második rész: a nem dömpingelt behozatalnak a kár meghatározására irányuló vizsgálat során történt figyelembevételéről

a) A felek érvei

- 151 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények nyilvánvalóan megsértették az alaprendelet 3. cikkének (2), (3) és (5) bekezdését, mivel a kár

meghatározására irányuló vizsgálata során figyelembe vették a nem dömpingelt behozatalokat is, nevezetesen a CAS Corp., a vizsgálat tárgyát képező egyik koreai társaság behozatalait, amely társasággal szemben a dömping nem került megállapításra.

152 A felperes a „dömpingelt behozatalok”-ra az alaprendelet 3. cikkében tett utalást úgy értelmezi, hogy ez kizárja azon exportáló gyártóktól származó behozatalok figyelembevételét, akik nem alkalmaznak dömpinget. Következésképpen, e behozataloknak az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésében előírt összesített értékelése nem foglalhatja magában azon exportáló gyártóktól származó behozatalokat, amelyek tekintetében minimális vagy nulla dömpingkülönbséget nem állapítottak meg. Az a tény tehát, hogy figyelembe vették a CAS Corp.-tól származó behozatalokat, jogellenessé tette a közösségi intézmények vizsgálatát, és érvénytelenítette a kár meghatározását. A felperes e tekintetben az Egyiptomból, Indiából és Pakisztánból származó pamutágyneműk behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a vám alkalmazásának az Indiából származó behozatalok tekintetében történő felfüggesztéséről szóló 2398/97/EK tanácsi rendeletet módosító 2001. augusztus 7-i 1644/2001/EK tanácsi rendeletre (HL L 219., 1.o.) hivatkozik, amelyet a Tanács az ágyneműről szóló jelentést követően fogadott el.

153 A felperes azt állítja, hogy a Tanács semmilyen indokolást vagy bizonyítékot nem hozott fel azon megállapításának alátámasztására, amely szerint az a tény, hogy egyes, koreai gyártóktól származó behozatalok nem dömpingeltek, lényegtelen a koreai behozataloknak a közösségi iparágra gyakorolt globális hatásához viszonyítva.

154 A Tanács vitatja az alaprendelet 3. cikke (2), (3) és (5) bekezdéseinek a felperes által adott értelmezését. A Tanács azt állítja, hogy a „dömpingelt behozatalok” alatt olyan

országból származó behozatalokat kell érteni, amely ország vonatkozásában a minimális százaléklábnál magasabb dömpingkülönbözetet állapítottak meg az ország összessége tekintetében. A Tanács szerint ez a megközelítés már hosszabb idő óta alkalmazott közösségi gyakorlatot tükröz, és nem mond ellent a hivatkozott cikk megfogalmazásának.

- 155 A Tanács arra hivatkozik, hogy azért fogadta el a fentebb említett megközelítést, mivel először is a dömpingelt és a nem dömpingelt behozatalok elkülönítése csak bizonyos olyan körülmények között és olyan megközelítésekkel lehetséges, amelyek gyakran alkalmazhatatlanok. Másodsor, a Tanács rámutat, hogy a dömpinget csak a vizsgálat időszakára állapítják meg, de a kár mutatóinak alakulását hosszabb idő tekintetében veszik figyelembe. Lehetetlen volna a közösségi intézmények számára annak megállapítása, hogy a vizsgálat időszaka alatt dömpingelt behozatalok az elemzett időszak többi részében is dömpingelve voltak-e, és viszont. A Tanács hangsúlyozza továbbá, hogy az általa elfogadott megközelítés előnyösebb lehet az exportálók számára, míg a felperes által támogatott megközelítés előnytelen lehet számukra. Végül, a Tanács azt állítja, hogy a Thai Bicycle kontra Tanács ügyben hozott ítéletben (fenti 46. pont) elismert széles mérlegelési jogkörén belül cselekedett. A Tanács megjegyzi, hogy a felperes állításával ellentétben a Bíróság 255/84. sz., Nachi Fujikoshi kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítéletének (EBHT 1987., 1861. o.) végkövetkeztetése általános jellegű, és hogy a Bíróság megállapította, hogy nem szükséges meghatározni a közösségi iparág által elszenvedett kár azon részét, amely egy adott exportálóknak róható fel.

- 156 Másodlagosan a Tanács azt állítja, hogy még ha a közösségi intézmények hibát is követtek el a dömpingelt behozatalok volumenének megállapításakor, mert ideszámították a CAS Corp. behozatalait, ez a hiba nem volt semmilyen konkrét hatással a kárna mint olyannak megállapítására. Végül a Tanács megjegyzi, hogy a CAS Corp. tekintetében megállapított dömpingkülönbözetet a felperesnek ismernie kell a számára megküldött információs dokumentum tartalma okán, és megállapítja, hogy a felperes akkor semmilyen kifogást nem emelt. Következésképpen a tanács azt állítja, hogy még ha a közösségi intézmények nem is összesítették a Dél-Koreából és a Kínából származó behozatalokat, ugyanezen következtetésre jutottak a Kínából származó behozatalok tekintetében.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 157 Az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése a kár fennállása megállapításának általános szabályait tartalmazza, a cikk ezt követő rendelkezései pedig e meghatározásra vonatkozó speciálisabb szabályokat írnak elő. A 3. cikk (5) és (6) bekezdései egyaránt a dömpingelt behozatalok vizsgálatát írják elő.
- 158 A második jogalap második részének vizsgálatát a „dömpingelt behozatal”-nak az alaprendelet 3. cikkében szereplő fogalma értelmezésével kell kezdeni.
- 159 Először is meg kell állapítani, hogy ez a fogalom – magától értetődően — magában foglal minden dömpingelt ügyletet. Márpedig, mivel lehetetlen minden egyedi ügyletet megvizsgálni, figyelembe kell venni minden olyan, bármely exportáló gyártótól származó behozatalt, amelyről megállapították, hogy a kár értékelése szempontjából dömpinget valósít meg. Ezzel szemben az olyan behozatalok, amelyek olyan exportáló gyártótól származnak, akivel szemben nulla vagy minimális dömpingkülönbötet állapítottak meg, a kár értékelése szempontjából nem minősíthetők „dömpingelt behozatal”-nak.
- 160 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének értelmében, amikor egyszerre több országból érkező termékek behozatala képezi a dömpingellenes vizsgálat tárgyát, az ilyen behozatal hatásait csak akkor lehet összesítve értékelni, ha megállapítást nyer, hogy az egyes országokból érkező behozatalra megállapított dömpingkülönbötet magasabb a 9. cikk (3) bekezdésében meghatározott minimális százaléklábnál és egyik ország importjának mennyisége sem elhanyagolható, és az importtermékek közötti verseny feltételeit, valamint az

importtermékek és a hasonló közösségi termékek közötti verseny feltételeit figyelembe véve a behozatal hatásainak összesített értékelése helyénvaló.

- 161 Ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy ez csak akkor teszi lehetővé egy adott országból származó behozatalok figyelembevételét, ha ezek olyan exportáló gyártótól származnak, akiről megállapították, hogy dőmpinget alkalmaz. Következésképpen olyan országból származó behozatalokat, amelynek tekintetében minimális vagy nulla dőmpingkülönbötetet nem állapítottak meg, csak akkor lehet összességükben figyelembe venni, ha ebben az országban egyetlen exportáló gyártóval szemben sem állapítottak meg minimális vagy nulla dőmpingkülönbötetet.
- 162 A jelen körülmények között, valamint az alaprendelet 3. cikke tárgyának és céljának fényében meg kell állapítani, hogy a „dőmpingelt behozatalok” fogalmába nem tartoznak bele az olyan exportáló gyártóktól származó behozatalok, akik nem alkalmaznak dőmpinget, annak ellenére, hogy olyan országhoz tartoznak, amelynek tekintetében a minimális százaléklábnál magasabb dőmpingkülönbötetet állapítottak meg.
- 163 Ez az értelmezés egyáltalán nem mond ellent annak a közösségi értelmezésnek, amely szerint a közösségi jogalkotó, valamely kár fennállása megállapításának céljából egy adott ország vagy több ország területi keretét választja ki, összesítő jelleggel utalva minden, a szóban forgó országokból származó dőmpingelt behozatalra (az Elsőfokú Bíróság T-171/97. sz., Swedish Match Philipppines kontra Tanács ügyben 1999. október 20-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3241. o.] 65. pontja). E tekintetben megállapításra került, hogy a dőmpingáron történt behozatalok által a közösségi iparnak okozott kár fennállását globálisan kell értékelni, anélkül hogy szükséges, vagy egyáltalán lehetséges lenne annak meghatározása, hogy a kár milyen mértéke róható fel az egyes felelős társaságoknak. (a fenti 155. pontban hivatkozott Nachi Fujikoshi kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46. pontja; a fent hivatkozott Swedish Match Philipppines kontra Tanács ügyben hozott ítélet 66. pontja és a fenti 48. pontban hivatkozott Arne Mathisen kontra Tanács ügyben hozott ítélet 123. pontja).

- 164 Márpedig meg kell állapítani, hogy ezekben az ügyekben olyan társaságokról volt szó, amelyek dömpingelt behozatalokért voltak felelősek. Ezzel szemben, a jelen ügyben olyan társaságról van szó, amelynek behozatalai nem dömpingeltek, ami azt jelenti, hogy olyan társaság behozatalai szerepelnek az eljárásban, amely nem felelős dömpingért. Következésképpen az előző pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, mint illet, nem lehet a jelen ügyben alkalmazni, és nem érinti a „dömpingelt behozatalok” fogalmának értelmezését.
- 165 Továbbá, ez az értelmezés megfelel a WTO-egyezmény által az ágyneműről szóló jelentésben adott értelmezésnek, amelynek következtetéseit – hangsúlyozandó – a Tanács elfogadta. Az 1644/2001 rendelet (17) preambulumbekzdésében az is megállapításra került, hogy „a szakcsoport szerint a dömpinget nem alkalmazó exportáló gyártónak tulajdonítható behozatalokat a kár vizsgálata szempontjából nem lehet a »dömpingelt behozatalok« fogalmába tartozóknak minősíteni.” Következésképpen a Tanács a dömpingelt behozatalok hatását újraértékelt, kizárva a dömpinget nem alkalmazó exportőröket.
- 166 A fentiekből következik, hogy a közösségi intézményeknek nem kellett figyelembe venniük a CAS Corp. koreai társaságtól származó behozatalokat, akkor sem, ha Dél-Korea tekintetében a minimális százaléklábnál magasabb dömpingkülönbötetet állapítottak meg, tekintve hogy ez a társaság nem alkalmazott dömpinget.
- 167 Másodsorban meg kell vizsgálni e tévedés hatásait a jelen ügyben. Következésképpen ennek a jelen, azon kárra vonatkozó pontra gyakorolt hatását kell megvizsgálni, amely kárt azon tény okozta volna a felperesnek, hogy a CAS Corp.-tól származó behozatalokat a dömpingelt behozatalok között vették figyelembe (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-163/94. sz. és T-165/94. sz., NTN Corporation és Koyo Seiko kontra Tanács ügyben 1995. május 2-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1381. o.] 112–115. pontját). A megtámadott rendelet megsemmisítéséhez ugyanis nem elég az, hogy a Tanács hibát követett el, az is

szükséges, hogy ez a hiba hatással legyen a kár megállapítására, tehát magának a rendeletnek a tartalmára.

- 168 A Tanács arra hivatkozik, hogy ő csak a Kínából származó behozatalok alapján tudta megállapítani a kárt. A Tanács e tekintetben egy táblázatot állított össze vizsvonválaszában, amely magában foglalja a kár azon fő mutatóit, amelyeket úgy értékelt, hogy csak a Kínából származó behozatalokat vette figyelembe, és összehasonlította ezeket azokkal, amelyek a megtámadott rendeletben szereplő következtetésekhez vezettek. A táblázatban szereplő számítási hiba a tárgyalás során kijavításra került.

Módosított információk	Kezdeti adatok (minden érintett ország)	Új adatok (Csak Kína)
Az érintett behozatalok volumene	Növekedés: 14 853 egységről (1995) 33 063 egységre a vizsgálat időszaka során	Növekedés: 3456 egységről (1995) 16 827 egységre a vizsgálat idő- szaka során
A behozatalok volumenének növekedése	123 %	387 %
A behozatalok által képviselt piaci részesedés	Növekedés: 9,2%-ról (1995) 15,1%-ra a vizsgálat időszaka során	Növekedés: 2,1%-ról (1995) 7,7%-ra a vizsgálat időszaka során
Az alákínálás ársávja országon- ként	Kína: 0–52% Tajvan: 60–65% Dél-Korea: 30–50%	0-ról 52%-ra
Az alsó szegmens behozatalai (becslés)	14 407 egységről 32 071 egységre	3352 egységről 16 322 egységre
A volumen növekedése (alsó szegmens)	123 %	387 %

169 Ezen, a felperes által nem vitatott táblázatból, amelynek a behozatalok volumenére és piaci részesedésére vonatkozó adatai az ügy iratai között is szerepelnek, az következik, hogy a Közösség felé irányuló kínai behozatalok 387%-kal, az 1995. évi 3 456 egységről 16 827 egységre növekedtek a vizsgálat időszaka során. Márpedig a Dél-Koreából származó behozatalok csak 32%-kal emelkedtek ugyanebben az időszakban (5532 egység 1995-ben és 7301 egység 1999-ben) a Tajvanból származók pedig csak 52%-kal (5865 egység 1995-ben és 8935 egység 1999-ben). Az e három országból származó behozatalok összesített növekedése 123% volt (14 853 egység 1995-ben és 33 063 egység 1999-ben). A Kínából származó behozatalok tehát százalékosan jóval erőteljesebben növekedtek, mint a más érintett országokból származók. Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 3. cikke (3) bekezdésének fényében, azt kell megállapítani, hogy jelentősen növekedtek-e egy adott országból származó behozatalok abszolút, és nemcsak százalékos mértékben, illetve a Közösségen belüli felhasználásban a behozatalok által képviselt piaci részesedés jelentős mértékben nőtt-e. E tekintetben meg lehet állapítani, hogy az a tény, hogy az 1995. évi 3456 egységről 16 827 egységre történt emelkedés a vizsgálat időszakában, abszolút mértékben jelentős növekedésnek minősül. A behozatalok által képviselt piaci részesedést illetően, ez utóbbi az 1995. évi 2,1%-ról 7,7%-ra emelkedett a vizsgálat időszaka során. Meg kell tehát jegyezni, hogy ugyanebben az időszakban a piac közösségi iparág által képviselt része az elektronikus mérlegek összessége tekintetében 26,1-ről 24,9%-ra csökkent, ami 4,6%-os relatív csökkenést jelent. Ezek az adatok bizonyítják, hogy csak a Kínából származó behozatalok elegendőek lettek volna a kár megállapításához.

170 Ugyanakkor, jóllehet a kárt csak a Kínából származó behozatalok alapján meg lehetett volna állapítani, meg kell vizsgálni, hogy a CAS Corp. kiviteleinek kizárása milyen hatással volt a három érintett országból származó összesített behozatalok volumenére. A Tanács e tekintetben is készített egy táblázatot viszonyításában, amelyben a közösségi behozatalokat értékeli, a CAS Corp.-tól származók kivételével. Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére válaszként a Tanács bemutatta a CAS Corp.-ra vonatkozó adatokat is, és ez értelemben kiegészítette a táblázatot. A Tanács a táblázatot a tárgyalás folyamán kijavította.

Módosított információk	Kezdeti adatok (minden érintett ország)	Új adatok (minden érintett ország, Dél-Korea tekintetében a CAS Corp. behozatalai kivételével)
Az érintett behozatok volumene	Növekedés: 14 853 egységről (1995) 33 063 egységre a vizsgálat időszaka során	Növekedés: 11 273 egységről (1995) 29 248 egységre a vizsgálat időszaka során
A behozatok volumenének növekedése	123 %	159 %
A behozatok által képviselt piaci részesedés	Növekedés: 9,2%-ról (1995) 15,1%-ra a vizsgálat időszaka során	Növekedés: 7,0%-ról (1995) 13,4%-ra a vizsgálat időszaka során
Az alákínálás ársávja országonként	Kína: 0-52% Tajvan: 60-65% Dél Korea: 30-50%	Kína: 0-52% Tajvan: 60-65% Dél-Korea: 30-32%
Alsó szegmens behozatalai (becslés)	14 407 egységről 32 071 egységre	10 935 egységről 28 671 egységre
A volumen növekedése (alsó szegmens)	123 %	162 %

- 171 Ezen, a felperes által nem vitatott táblázatból, amelynek a behozatok volumenére és piaci részesedésére vonatkozó adatai az ügy iratai között is szerepelnek, az következik, hogy az összes érintett ország, ez esetben Dél-Korea, a CAS Corp. behozatalai kivételével, Közösség felé irányuló behozatalainak volumene 123% helyett 159%-kal nőtt, ez utóbbiak figyelembevételével pedig az 1995. évi 11 273 egységről 29 248 egységre a vizsgálat időszakában. Azt is meg kell állapítani, hogy abszolút mértékben jelentősen nőttek a dömpingelt behozatok, míg a CAS Corp. behozatalai nagyjából állandóak maradtak. Továbbá, az érintett országokból származó, a Közösség felé irányuló behozatal által képviselt piaci részesedés a CAS Corp.-tól származó behozatok nélkül 7%-ról 13,4%-ra nőtt, ami jelentős növekedésnek minősül. Ráadásul, mivel a CAS Corp. behozatalai által képviselt piaci részesedés csökkent, a többi gyártóra vonatkozó piaci részesedés még jelentősebben nőtt.

- 172 Következésképpen, nem lehet megállapítani, hogy a Tanácsnak a dömpingelt behozatalok hasonló közösségi termékek árára gyakorolt hatására, valamint e behozatalok közösségi iparágra gyakorolt hatására vonatkozó következtetései jelentősen eltérőek lettek volna, ha a Tanács kizárta volna vizsgálatából a dömpinget nem alkalmazó gyártóktól származó behozatalokat.
- 173 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a három érintett országból származó behozatalok figyelembevétele, a CAS Corp.-tól származók kivételével, mindenképpen elegendő lett volna ahhoz, hogy a Tanács megállapítsa a kár fennállását. Az a hiba tehát, amelyet a közösségi intézmények követtek el azzal, hogy figyelembe vették a CAS Corp.-tól származó behozatalokat is, nem minősíthető olyanoknak, mint amelynek meghatározó hatása volt a Tanácsnak a kár megállapítására vonatkozó következtetéseiére.
- 174 Következésképpen megállapítása nem elégséges a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez.

5. Harmadik rész: azon megállapításról, amely szerint a közösségi iparág jelentékeny kárt szenvedett

- 175 A felperesnek a második jogalap harmadik részére vonatkozó érvelését négy részre lehet osztani, amelyek külön kerülnek vizsgálatra.

a) Az előzetes és a végleges adatok közötti eltérés

A felek érvei

- 176 A felperes arra hivatkozik, hogy ellentmondás van a kárra vonatkozó, vele a 2000. október 4-i levél mellékleteként, 2000. áprilisában szerkesztett táblázat formájában

(a továbbiakban: a 2000. áprilisi dokumentum) közölt adatok és a 2001. szeptember 21-i információs dokumentumban, valamint a megtámadott rendeletben szereplő adatok között. Ezek az adatok különösen a Közösségben történt értékesítések volumenére, a piaci részesedésre, a Közösségben alkalmazott eladási árakra vonatkoznak, és ezen ellentmondás okán ezen adatok nem tényleges és megdönthetetlen bizonyítékokon alapulnak, amint azt az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése előírja.

- 177 A felperes úgy ítéli meg, hogy pontosnak kellett volna vélelmeznie a Bizottság által a közösségi iparággal közölt adatait, mivel az ideiglenes megállapításokat rendes körülmények között a Bizottság ellenőrzi, és általában nem fogadja el az adatok módosítását az ellenőrzés után. A felperes szerint a szóban forgó, és vele a vizsgálat megkezdését követően több hónappal később közölt adatok alapvető fontosságúak annak meghatározása céljából, hogy a közösségi intézmények helyesen állapították-e meg, hogy a közösségi iparág jelentékeny kárt szenvedett.
- 178 A Tanács első helyen e kifogás elfogadhatatlanságára hivatkozik, mivel nincs összefüggésben a vélelmezett nyilvánvaló értékelési hibával. A felperes ugyanis kerülő úton próbálja felróni a közösségi intézményeknek, hogy vele kapcsolatban nem alakítottak ki elégséges végső információt, mivel nem válaszoltak az előzetes és a végleges adatok közötti ellentmondásra vonatkozó kérdéseire. Másodsorban a Tanács szerint e kifogás nem megalapozott, mivel az egyetlen releváns kérdés az, hogy a megtámadott rendelet végleges adatai értelmezésére vonatkozó nyilvánvaló értékelési hiba fennáll-e.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 179 Előzetesen, e kifogás vélelmezett elfogadhatatlanságát illetően meg kell állapítani, hogy a Tanács állításával szemben ez a kifogás kapcsolatban van a nyilvánvaló értékelési hibával. Feltételezve ugyanis, hogy a közösségi intézmények, helytelenül,

teves adatokra támaszkodtak, akkor a tényeket is helytelenül értelmezték, tehát nyilvánvaló értékelési hibát követhettek el. Következésképpen ez a kifogás elfogadható.

180 Az érdemi részt illetően, a Bizottság 2000. október 4-i levelével lehetővé tette, hogy a felperes hozzáférhessen egy olyan dokumentumban szereplő táblázat nem bizalmas változatához, amelyet 2000 áprilisában készített, és amely a Tanács szerint a kárra vonatkozó előzetes megállapításokat tartalmazta. Márpedig egyes, a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő adatok eltérnek a 2000. szeptember 21-i információs dokumentumban és a megtámadott rendeletben található adatoktól. Ezen adatok elsősorban a Közösségben történt értékesítések volumenére, a piaci részesedésre, a közösségben alkalmazott eladási árra és a közösségi iparágban való foglalkoztatottságra vonatkoznak.

181 Az iratokból kiderül, hogy a közösségi gyártók nem értettek egyet a kár bizonyos mutatóira vonatkozó, a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő adatokkal. A közösségi intézmények figyelembe vették a közösségi iparágban a 2000. április 6-án tartott értekezleten és az ezt követő levelezésben tett észrevételeit.

182 E tekintetben elégséges azt megállapítani, hogy, amint arra a Tanács is helyesen rámutat, a dömpingellenes vizsgálat valójában folyamatos eljárás, amelynek során számos megállapítást folyamatosan felülvizsgálunk. Nem zárható ki tehát, hogy a közösségi intézmények végső megállapításai eltérnek a vizsgálatnak egy bizonyos szakaszában tett megállapításoktól. Továbbá, az ideiglenes adatok, *per definitionem*, módosításra kerülhetnek a vizsgálat során. Következésképpen a felperes megalapozottan nem állíthatja, hogy a hivatkozott ellentmondás bármely módon a szóban forgó adatok tárgyilagosságának és megbízhatóságának hiányát jelzi. Végül, hangsúlyozni kell, hogy a kárt egy esetleges, védelmi intézkedéseket bevezető jogi aktus elfogadásának időpontjához viszonyítva kell megállapítani (a Bíróságnak a C-121/86. sz., Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon Kai Naftiliakon és társai kontra Tanács ügyben 1989. november 28-án hozott ítéletének [EBHT 1989., 3919. o.] 34. és 35. pontja).

183 Ezen ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesnek az előzetes és a végleges megállapítások közötti eltérésre vonatkozó érvelése nem releváns.

184 Következésképpen, az első kifogást el kell utasítani.

b) A kár egyes mutatóinak értékelése

A felek érvei

185 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el, mikor megállapították, hogy a piaci részesedésekre, a hasonló termék eladási árára és a nyereségességre vonatkozó adatok jelentékeny kár fennállását jelzik. Ez utóbbiak az eljárásban részt vevő közösségi gyártók helyzetére vonatkozó gazdasági mutatók eltérő alakulását jelzik egyrészt 1995., másrészt a vizsgálat időszaka között.

186 A piaci részesedést illetően a felperes arra hivatkozik, hogy az adatok közötti ellentmondás miatt nem lehet azt állítani, hogy az erre vonatkozó megállapítások pontos adatokon alapultak.

187 Az eladási árak vonatkozásában a felperes azt állítja, hogy az elektronikus mérlegek piaca három szegmense árának változására vonatkozó tényező kizárása figyelmen kívül hagyja az érintett terméknek a megtámadott rendelet (10) és (11) preambulumbekezdésében szereplő meghatározását, valamint a három szegmens felcserélhető jellegét. A felperes e tekintetben hangsúlyozza, hogy a korábbi dömpingellenes

eljárások során megállapított szegmens vonatkozásában nem történt vizsgálat. A felperes a Japánból származó egyes elektronikus mérlegek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1993. április 26-i 993/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 104., 4. o.) (73) preambulumbekzdésére, és a Koreai Köztársaságból és Szingapúrból származó egyes elektronikus mérlegek behozatalára ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1993. április 30-i 1103/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 112., 20. o.) (36) preambulumbekzdésére is hivatkozik. Mindenesetre, mivel a vizsgálatot szegmensenként végezte, a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdését, azon okból, hogy a hivatkozott cikk nem teszi lehetővé a hasonló termék szegmensenkénti elkülönített értékelését.

188 Sőt, mutat rá a felperes, a legutóbbi, elektronikus mérlegekre végleges dömpingellenes váموkat kivető rendeletekben elsősorban a súlyozott eladási átlagárakat vették figyelembe, és nem a szegmensenként megállapított eladási átlagárakat. E tekintetben a felperes a 468/2001 rendelet (42) preambulumbekzdésére, és a 469/2001 rendelet (52) preambulumbekzdésére hivatkozik.

189 A felperes vitatja továbbá a Tanács azon megállapítását, miszerint az eladási árak csökkentek, valamint a Tanács azon megállapítását, miszerint a 17%-os eladási áremelkedést alátámasztó adatok hibásak. A felperes rámutat, hogy ez az utóbbi megállapítás ellentmond a megtámadott rendelet (83) preambulumbekzdésének, és úgy ítéli meg, hogy ez az ellentmondás bizonyítja azt a tényt, hogy a kár megállapítása nem vitathatatlan bizonyítékokon alapul.

190 A Tanácsnak tehát az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének értelmében az eladási átlagárakat az ezen árakat befolyásoló tényezőkkel – mint a termelési költségeknek a megtámadott rendelet (122) preambulumbekzdésében említett progresszív csökkenése – együtt kellett volna vizsgálnia. A felperes szerint továbbá a közösségi intézmények újabb keletű gyakorlata azt bizonyítja, hogy a közösségi árakat befolyásoló tényezőket a valóságos árakkal együtt elemzik annak meghatározása céljából, hogy a termelési költségekre vonatkozó változások alkalmasak-e arra, hogy

befolyásolják a közösségi iparág eladási árait. A felperes elsősorban a Kínai Népköztársaságból származó ferromolibdén behozatalára ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 2001. augusztus 3-i 1612/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 214., 3. o.) (80) és (81) preambulumbekzdésére hivatkozik.

- 191 A felperes a nyereségességet illetően is nyilvánvaló ellentmondásra hivatkozik, amelynek okán a Tanács által a nem sérelmezhető árnak adott meghatározása téves. Álláspontja szerint, mivel a közösségi iparág haszonkulcsa a vizsgálat időszakában 10% körül volt, a Tanácsnak arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a globális nyereségesség megfelelő volt. A 10%-os haszonkulcs lenne az, amelyet a közösségi intézmények szerint a közösségi iparág elvárhat az elektronikus mérlegek Közösségen belüli értékesítéséből, ha nem lennének dömpingelt behozatalok. A felperes úgy ítéli meg, hogy a haszon emelkedése nagyrészt a termelési költségek jelentős csökkenésének köszönhető.
- 192 A Tanács vitatja a nyilvánvaló értékelési hiba fennállását a piaci részesedésekre, az eladási árakra és a közösségi iparág nyereségességére vonatkozó gazdasági mutatók értékelése tekintetében.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 193 Azt a tényt illetően, hogy a felperes érvelését az előzetes és a végleges adatok közötti eltérésre alapítja, előzetesen meg kell állapítani, hogy ez a kifogás már az előző kifogás vizsgálata során elutasításra került.

— A hasonló termék eladási ára

194 A megtámadott rendelet (83) preambulumbekzdésében a Tanács megállapítja, hogy az elektronikus mérlegek értékesítésének átlagára a felső szegmensben 11%-kal, a középsőben 18%-kal, az alsóban pedig 17%-kal csökkent. A Tanács a felperesnek azon, a dömpingellenes eljárás során tett észrevételére adott válaszként, miszerint az összes elektronikus mérleget tekintve az értékesítési árak átlaga növekedett a vizsgálat időszakában, a megtámadott rendelet (83) preambulumbekzdésében megállapította, amint azt más szavakkal a Bizottság is tette 2000. október 23-i levelében, hogy „ez a látszólagos növekedés azonban kizárólag a termékcsoport összetételében történt változásoknak (vagyis a termékcsoportok értékesítése volumenének az 1995 és a vizsgálat időszaka közötti számottevő változásainak) tudható be”.

195 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszként a Tanács megindokolta a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő, az összes elektronikus mérleget tekintve 17%-os áremelkedés látszatát keltő előzetes számítás és a végleges számítás közötti eltérést, ez alkalommal bemutatva a figyelembe vett szegmensek szerinti csökkenéseket. A Tanács válaszából kiderül, hogy a Bizottság három módosítást végzett az előzetes számításokon, amelyek megmagyarázzák az árak alakulására vonatkozó számítások közötti eltérő eredményeket. Először is, a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő számítás hibát tartalmazott, mivel csak a független felek számára történt értékesítéseket kellett volna feltüntetni, ami nem felelt meg a táblázatban alkalmazott szerkesztési képletnek. E tény miatt a 2000. áprilisi dokumentum az eladási árak növekedését említi, míg – mivel az itt szereplő számítás az értékesített mennyiség 35%-os emelkedését és a forgalom 27%-os növekedését mutatja — a kapott eredménynek az eladási ár 6%-os csökkenését kellett volna mutatnia, amely egy 94-es mutatónak felel meg az árváltozás kiszámítására általában használt módszer alkalmazásával, amelynek lényege az értékesítések összértékének összvolumenével való osztását jelenti (127/135), minden egyes év vonatkozásában, a 100-as mutató a vizsgálat időszaka kezdetének (1995) felel meg. Másodszor, a Bizottság némiképpen módosította az értékesítések volumene alakulásának számítását is. Míg a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő számítás az értékesített mennyiség 35%-os növekedését mutatja, ez a növekedés a Bizottság és a Tanács végleges számításai szerint nem haladta meg a 29%-ot (lásd a megtámadott rendelet (79) preambulum-

bevezetését). Ez a módosítás egyértelműen érezte hatását az árváltozás számításán. Mivel az összes elektronikus mérleg forgalma 27%-kal nőtt (lásd a (80) preambulumbevezetést), az e növekedés és az eladott össz mennyiség közötti viszony 98 volt (127/129), vagyis mintegy 2%-os globális árcsökkenés. Harmadszor, a Bizottság az árváltozást termékcsoportonként, és nem globálisan számította, ami megmagyarázza az árváltozásra vonatkozó fennmaradt eltérést.

196 Amint tehát az a Tanács válaszából is kiderül, — a statisztikusok által jó ismert jelenség szerint —, ha egy adott termék több kategóriát foglal magában, az árak globális változásának (az értékesítés volumenein és értékein alapuló) számítása nem valós, ha az értékesítés árai és volumenének tendenciái kategóriánként jelentősen eltérnek. Mivel a jelen esetben is ez volt a helyzet, a Bizottság az árak alakulását termékcsoportonként számította ki. Márpedig, amint az a jelen ítélet 127–131. pontjaiban megállapításra került, a csoportonkénti vizsgálat nem ellentétes az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdésével.

197 Következésképpen, e körülményekre tekintettel, nem róható fel a közösségi intézményeknek, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követtek el, amikor nem azt a számítási módszert alkalmazták, amely súlyozott átlagos eladási árat eredményez. Meg kell mindenesetre állapítani, hogy az iratok egyáltalán nem támasztják alá azt a számítást, amely szerint az összes csoport eladási árai mintegy 2%-kal csökkentek 1995 és a vizsgálat időszaka között, az előzetes számítás által meghatározott 17%-os növekedés helyett.

198 Végül, a felperes azon érve, miszerint az árak változását ezen árakra ható tényezőkkel, mint a termelési költségek és a termelékenység változása a Közösségen belül, kellett volna vizsgálni, nem releváns. Bár a közösségi intézmények olykor más tényezőket is megvizsgálhattak volna az árakkal együtt, meg kell jegyezni, hogy e vizsgálatot esetről esetre kell elvégezni, és így a vizsgálat a tényállástól függően változhat. Mindenesetre, amint azt a Tanács is megjegyzi, a felperes által hivatkozott

tényezőket figyelembe vették a nyereségesség vizsgálata során, valamint Tanácsnak a kárral kapcsolatos hivatkozott végleges megállapításaiban. Meg kell tehát állapítani, hogy a közösségi intézmények az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megfelelően végezték el „a közösségi árakat befolyásoló tényezők” vizsgálatát.

— Nyereségesség és az euro bevezetésének hatása

199 A Tanács a megtámadott rendelet (89) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy „a közösségi iparág általános nyereségessége a vizsgálat időszakában a dömpingelt behozatalok árleszorító hatása következtében nem érte el az általa ésszerűen elvárható szintet.” Márpedig, a felperes szerint ez a következtetés ellentmond a megtámadott rendelet (131) preambulumbekkezdésének, amelyből az derül ki, hogy 10%-os haszonkulcsot ítéltek szükségesnek a közösségi ipar megfelelő működésének biztosításához, valamint ellentmond a (84) preambulumbekkezdésnek is, amelyben megállapításra került, hogy „a REM teljes forgalmából származó bevétel az 1995. évi alacsony pozitív szintről a vizsgálat időszakáig körülbelül 10%-ra emelkedett”, míg ezzel szemben „az alacsony besorolású szegmens az 1995. évi kis mértékben pozitív nyereségességi szintről a vizsgálat időszakában a jelentős veszteségek szintjére zuhant (körülbelül 20%)”.

200 Márpedig a Tanács joggal állítja, hogy a haszonkulcs, minden körülményt figyelembe véve, egyszerűen csak a közösségi iparág túlélésének minimális feltételét jelenti, ami, a jelen esetben nem elegendő az euro bevezetése perspektívája által okozott hatással szemben. A Bizottság a 2000. szeptember 21-i információs dokumentum 4.4.7. pontjában kifejtette, hogy a közösségi iparág szokásos haszna 10%. Ugyanakkor ez az ipar nem tudta elérni ezt a szintet az euro bevezetésének perspektívájából következő hatást megelőző években. Ezzel szemben, a közösségi iparág nyereségessége a vizsgálat időszakában megfelelő szinten volt ahhoz, hogy a hivatkozott hatással szemben biztosítsa megfelelő működését, ami növelte az értékesítések volumenét.

201 Meg kell tehát állapítani, amint az a megtámadott rendelet (85)–(88) preambulumbekzdéséből is következik, hogy a közösségi intézmények semlegesítették az euro bevezetésének perspektívájából következő, a nyereségességre gyakorolt hatást, megállapítva, hogy a nyereségesség nem elégséges a szóban forgó hatás nélkül. Emlékeztetni kell arra, hogy a dömpingellenes vám kivetése olyan intézkedés, amelynek hatásai a jövőben következnek be. Meg kell tehát állapítani, hogy a közösségi intézmények, széles mérlegelési jogkörükre tekintettel, a közösségi iparág nyereségességének vizsgálata során nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül kiküszöbölhették az euro bevezetésének hatását.

202 Következésképpen, a második kifogást el kell utasítani.

c) Jelentékeny kár fennállása és a tények értékelése

A felek érvei

203 A felperes arra hivatkozik, hogy a piac felosztására és az elektronikus mérlegek mindhárom szegmense együttesének átlagár változásaira vonatkozó tényezőket illetően a Tanács, azáltal hogy a közösségi iparágat érintő jelentékeny kárt állapított meg, nem értékelte tárgyilagosan a tényeket, amiből egyrészt az következik, hogy a közösségi iparág piaci részesedése növekedett 1995 és a vizsgálat időszaka között, másrészt pedig, a termelési költségek csökkentek. Továbbá, a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (8) bekezdését, mert a kárra vonatkozó megállapításait nem ezekre az adatokra alapozta.

204 A Tanács rámutat, hogy a felperes a második jogalap második részében hivatkozott érvelését ismétli meg.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

205 A felperes e tekintetben ugyanazon érvekre hivatkozik, amelyek a jelen ítélet 127–131., 180–184. és 198. pontjában vizsgálatra és elutasításra kerültek.

206 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

d) Az euro bevezetése perspektívájából következő hatás kezdete és csúcspontja

A felek érvei

207 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el az euro bevezetése perspektívájából következő, a közösségi iparágra gyakorolt hatás értékelése során. A felperes szerint azon adatok, amelyek alapján a közösségi intézmények megvizsgálták az euro bevezetése hatásának befolyását, és ez utóbbiak megállapításai közötti súlyos ellentmondások okán a megtámadott rendelet nem tényleges és megdönthetetlen bizonyítékokon alapul, és nem tárgyilagos vizsgálatot tükröz. Továbbá, a nyereségesség javulása és az euro bevezetése közötti hivatkozott összefüggéseket illetően a felperes megjegyzi, hogy a szóban forgó növekedés az alacsonyabb költségekből ered, és nem az euro bevezetésének perspektívájából.

208 A Tanács egyfelől azt állítja, hogy a felperes által hivatkozott érv nem releváns, mivel nem az euro bevezetése hatásának létét mint olyat vitatja, hanem csak ennek időbeli

meghatározását. Másfelől, a felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények által végzett becslés téves.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 209 Meg kell állapítani, hogy a felperes nem az euro bevezetése hatásának létét mint olyat vitatja, hanem azon bizonyítékok érvényességét, amelyek e hatás kezdeti és csúcspontja meghatározásának a Tanács általi értékelése alapjául szolgálnak.
- 210 Az euro bevezetésének perspektívájából következő hatás kezdetét illetően ez a közösségi intézmények szerint 1997-ben valósult meg, míg a felperes ezt 1998-ra teszi, a Bizerbának a vizsgálati kérdőívre 1999. november 17-én adott válaszát tartalmazó nem bizalmas összefoglalóra hivatkozva. E dokumentum I.1. pontjában az áll, hogy „az euro bevezetése szerencsére a kereslet átmeneti emelkedését hozta 1998 utolsó harmadévtől kezdve.” A Bizerba 2000. április 10-i levelében az áll, hogy „az euro bevezetése miatt a közösségi értékesítésekből származó forgalom 1998-ban és a vizsgálat időszaka során enyhén növekedni kezdett,” és „[az elektronikus mérlegek] teljes közösségi piaca azonban nagyobb, mintegy 50%-os növekedésre készült fel 1997 és a vizsgálat időszaka között az [elektronikus] mérlegeknek az euro bevezetése miatt [várható] cseréje okán”. Végül, a Bizerbának a 2000. április 10-i leveléhez csatolt grafikonjából kiderül, hogy 1996-tól kezdődően az összes elektronikus mérleg értékesítése növekedett. Meg kell tehát állapítani, hogy a Bizerba által szolgáltatott adatok olykor ellentmondóak, de mindenesetre bizonytalanok.
- 211 Tekintve, hogy a közösségi intézményeknek a dömpingellenes vizsgálat során meg kell vizsgálniuk minden, a közösségi iparág által benyújtott adatot, lehetséges, hogy a

megtámadott rendeletben szereplő adatokra végleges információ adatait megismételve eltérnek egy vállalkozás által egy adott pillanatban benyújtott adatoktól, különösen, ha ezek az adatok ellentmondásosak vagy inkoherek, figyelemmel a közösségi intézményeknek e területen elismert széles mérlegelési jogkörére. Továbbá, amint az a Bizerba 2000. április 10-i megállapításaiból is kiderül, az elektronikus mérlegek teljes közösségi piaca erőteljesen növekedett 1997 és a vizsgálat időszaka között. Ily módon meg kell állapítani, hogy a Tanács joggal ítélt meg úgy, hogy az euro bevezetésének hatása már 1997-ben érezhető volt. Ráadásul a felperes nem nyújtott be bizonyítékokat arra nézve, hogy a közösségi intézmények e vonatkozásban tévedtek.

212 Az euro bevezetése hatásának csúcspontját illetően, a közösségi intézmények szerint ez 1999-ben következett be, míg a felperes a közösségi iparág által szolgáltatott adatokra hivatkozva úgy ítéli meg, hogy ez 2001-ben történt.

213 Az a tény, hogy a közösségi intézmények megállapításai nem felelnek meg teljes egészében a közösségi iparág minden észrevételének, nem jelenti azt, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el. A Bizottság 2000. október 4-i levelének 7.4. pontjából kiderül, hogy a Bizottság az euro bevezetésével kapcsolatos előrejelzéseit a közösségi iparág által szolgáltatott információkra alapozta. A Tanács ellenkérelmében emlékeztet arra, hogy ezen elemzés alapján jelezték előre a közösségi intézmények azt, hogy az euro bevezetésének hatása 1999-ben éri el csúcspontját. Meg kell jegyezni továbbá, hogy a közösségi gyártók panaszából az derül ki, hogy ez utóbbiak rámutattak arra, hogy az euro bevezetése hatásának megszűnése a 2000 és 2003 közötti időszakban várható. Végül, bár a megtámadott rendelet arra a körülményre utalt, hogy az euro bevezetése hatásának csúcspontja 1999-ben véget ért, arra is utalt, hogy az értékesítések átmeneti növekedése 2000-ig tartott. A (64) preambulumbekzdésben kifejezetten megállá-

pítésre került, hogy az euro bevezetésének hatása előbbre hozta egy bizonyos időszak (2001–2004) értékesítéseit egy másik időszakra (1997 és 2000 közé). A megtámadott rendelet szerint tehát az euro bevezetésének hatása nem szűnt meg 1999-ben.

- 214 Meg kell állapítani, hogy a felperes nem szolgáltatott arra nézve bizonyítékokat, hogy a közösségi intézmények előrejelzései nyilvánvalóan tévesek lettek volna, és hogy nem tényleges bizonyítékokon alapultak volna. Azt is meg kell jegyezni, hogy a felperes azt sem bizonyította, hogy a Tanács kárra vonatkozó megállapításai miatt hibásak, ha az euro bevezetésének hatása 1998-ban következett be, csúcspontja pedig 2001-ben. Mindenesetre, az euro bevezetése a vizsgálat időszakában fejtette ki hatását.
- 215 Következésképpen, a negyedik kifogást el kell utasítani.
- 216 E körülményekre tekintettel a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

6. Negyedik rész: a közösségi intézmények által elkövetett nyilvánvaló, a tényleges dömping jelentőségére vonatkozó értékelési hibáról

a) A felek érvei

- 217 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények az alaprendelet 3. cikkének a tényleges dömping jelentősége értékelésére vonatkozó (5) bekezdése megsértésével nyilvánvaló hibát követtek el. Az érintett országokból származó elektronikus mérlegek árszorítás-különbözete a közösségi mérlegekhez viszonyítva jól láthatóan magasabb a tényleges dömping különbözeténél. A dömping alkalmazásának

kiiktatása tehát nem okozná az árleszorítás-különbözet lényeges módosulását. A felperes tehát arra hivatkozik, hogy a dömpingkülönbözetet és az árleszorítás-különbözetet kell összehasonlítani. A felperes úgy véli, hogy ebből az összehasonlításból kiderülhet, hogy a kár nem a dömpingből, hanem egyéb tényezőkből ered.

- 218 A Tanács vitatja, hogy a közösségi intézmények kötelesek lennének összehasonlítani az árleszorítás-különbözetet és a dömpingkülönbözetet, e két nehezen összehasonlítható fogalmat. A dömpingkülönbözetet a kár megállapításakor önmagában kell relevánsnak tekinteni, ha magasabb, mint az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdésében meghatározott minimális százalékláb, bármennyi legyen is a tényleges árleszorítás-különbözet.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 219 Meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet nem rendelkezik úgy, hogy a dömpingkülönbözetet össze kell hasonlítani az árleszorítás-különbözettel, és ha a dömpingkülönbözet alacsonyabb, mint az árleszorítás-különbözet, akkor ebből az összehasonlításból az következne, hogy a közösségi iparág által elszenvedett kár nem a dömpingből, hanem egyéb tényezőkből, úgy mint az exportőrök rendelkezésére álló, költségekre lefordított természetes előnyökből ered.

- 220 Nem lehet tehát felróni a közösségi intézményeknek, hogy nem végezték el ezt az összehasonlítást. Az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdése értelmében ugyanis az árleszorításnak a közösségi iparág valamely hasonló terméke árával való összehasonlításban való vizsgálata a dömpingelt importnak az árra gyakorolt hatásával kapcsolatban végzett vizsgálat keretében történik, míg az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése értelmében a különböző, a tényleges dömping jelentőségét is magukba foglaló tényezők vizsgálata a dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatásvizsgálata során történik. A Tanács az árleszorításra

vonatkozó vizsgálatát a megtámadott rendelet (72)–(74) preambulumbekkezdéseiben fejtette ki, és a megtámadott rendelet (90) preambulumbekkezdésében a tényleges dömpingkülönbözetest vizsgálta, amint az fentebb megállapításra került. Ily módon a Tanács a kár megállapításakor figyelembe vette az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében felsorolt tényezők egyikét, anélkül hogy szüksége lett volna arra, hogy ezt összehasonlítsa e tekintetben az árleszorítás különbözetével.

- 221 Következésképpen, a második jogalap negyedik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

7. Ötödik rész: az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének az Eurostatról származó adatok figyelembevétele által történt megsértéséről

a) A felek érvei

- 222 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács a közösségi iparágot érintő jelentékeny kár fennállására vonatkozó megállapítását az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdése és 3. cikkének (2) bekezdése együttes olvasatának megsértésével tette, mivel a behozatalok volumenének meghatározásakor a Tanács az Eurostatnak az érintett terméktől elérő termékek behozatalát is magában foglaló statisztikáira hivatkozott.

- 223 A 8423 8150 KN-kódnak megfelelő osztályozás az eljárás alkalmazási körébe nem tartozó termékeket is magában foglal, mivel az alkalmazott kapcsolati kritérium minden, 30 kg alatti mérőképességgel rendelkező, kereskedelmi használatra szánt mérlegre vonatkozik. A felperes megjegyzi, hogy a Tanács elismeri, hogy a 8423 8150 KN-kód nemcsak az elektronikus mérlegeket foglalja magában.

224 A felperes azokra az adatokra is hivatkozik, amelyek a közösségi gyártók által végzett azon piackutatásból származnak, amelyen a panasz alapul, és amely szerint a Kínából származó és a fenti kód alá sorolt behozataloknak csak 50%-a érinti a megtámadott rendelet tárgyát képező elektronikus mérlegeket.

225 A felperes elutasítja a Tanács azon kijelentését, miszerint minden beszerzett bizonyíték azt támasztja alá, hogy az érintett országokból csak elektronikus mérlegeket exportáltak. Először is, a felperes szerint a vizsgálat során több fél is szolgáltatott bizonyítékokat arra nézve, hogy az Eurostat nem megbízható forrás az elektronikus mérlegek behozatala volumenének meghatározásához. Másodsor, a 8423 8150 KN-kód alá tartozó behozatalokat illetően a felperes megjegyzi, hogy, mivel a vizsgálatban együttműködő exportőrök és importőrök csak elektronikus mérlegeket exportáltak és importáltak, nem bizonyíthatták, hogy a hivatkozott kódszám alatt más termékek behozatala is történt. Harmadszor, a felperes szerint a Bizottság tudta, hogy léteznek más, nemcsak elektronikus mérlegeket gyártó kínai gyártók is. Mindenesetre, tekintve, hogy ezek az egyéb mérlegek nem képezték a vizsgálat tárgyát, nem tételezhető fel, hogy az említett exportáló gyártók e vizsgálat keretében együttműködtek volna a Bizottsággal. Negyedszer, a felperes megjegyzi, hogy a Kínából származó behozatalok volumenét a három kínai exportőrré vonatkozó ellenőrzött adatok függvényében kellett volna meghatározni. Ötödször, a felperes szerint az Eurostatnak a panaszban szereplő, az átlagos eladási árra vonatkozó adatai világosan mutatják, hogy az Eurostat Kínával kapcsolatban egyáltalán nem megbízható forrás. A felperes megjegyzi, hogy több tényező is arra enged következtetni, hogy az Eurostat adatait nem lehet megfelelően alkalmazni.

226 Végül, a felperes emlékeztet arra, hogy a Tanács, több újabb keletű dömpingellenes eljárás során, a kár megállapításakor vitatta az Eurostat statisztikáinak relevanciáját, mivel az KN-kód, amelybe az érintett termék tartozott, a folyamatban lévő eljárás által nem érintett termékeket is magában foglalt. A felperes elsősorban az Indiából és a Koreai Köztársaságból származó egyes katódsugaras színes televíziós képcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám bevezetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint a Litvániából, Malajziából és a Kínai

Népköztársaságból származó behozatalra vonatkozó dömpingellenes eljárás megszüntetéséről szóló 2000. október 17-i 2313/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 267., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 34. kötet, 193. o.) (35) preambulumbekzdésére hivatkozik. Ezt az állítást a Bíróság C-315/90. sz., Gimelec és társai kontra Bizottság ügyben 1991. november 27-én hozott ítéletének (EBHT 1991., I-5589. o.) 13. és 14. pontja is megerősíti.

- 227 A Tanács nem vitatja, hogy a 8423 8150 KN-kódot más, nemcsak a vizsgált mérlegekre is alkalmazzák, és hogy az Eurostat nem tesz különbséget az említett kód alá tartozó különféle modellek között. A Tanács ugyanakkor megjegyzi, hogy minden beszerzett bizonyíték, köztük a vizsgálatban együttműködő exportőröktől és importőröktől származók is, azt mutatják, hogy az érintett országok csak elektronikus mérlegeket exportáltak. A Tanács megállapítja továbbá, hogy a közösségi intézmények az exportőrök, és különösen a kínai exportőrök hiányos együttműködése miatt csak a behozatok összességének kevesebb mint 50%-áról rendelkeztek információkkal. Márpedig abból a tényből, hogy a Kínából származó exportokra vonatkozóan csak korlátozott információk álltak rendelkezésre, nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a Tanács túllépett mérlegelési jogkörén, amikor az Eurostat által szolgáltatott adatokra alapozta értékelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 228 A felperes arra hivatkozik, hogy a behozatok volumenének az Eurostat statisztikái alapján történt meghatározásával, bár tudatában voltak annak a ténynek, hogy a 8423 8150 KN-kód nemcsak elektronikus mérlegeket, hanem más árut is magában foglal, a közösségi intézmények a behozatok volumenére vonatkozó megállapításait nem tényleges bizonyítéokra alapozták. Az Elsőfokú Bíróság tehát az Eurostat adatainak a behozatok volumene meghatározása céljából történő felhasználására irányuló vizsgálatát e sajátos aspektusra korlátozza.

- 229 A felperes e tekintetben a fenti 226. pontban hivatkozott, a Gimelec és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 13. és 14. pontjára hivatkozik. Ebben az ügyben a Bíróság így határozott:

„A Bizottság joggal támaszkodott a vizsgálatából származó sajátos adatokra, még akkor is, ha ezek az adatok nem feleltek meg a közösségi statisztikáknak, amelyekre a felperes támaszkodott. Amint ugyanis arra a Bizottság is hivatkozik, e tekintetben a felperes ellentmondása nélkül, a közösségi statisztikák nem szolgálhatnak bizonyítékként, mivel olyan tarifaosztályba sorolják az elektromos motorokat, amelybe más termékek is tartoznak.

Ebből következik, hogy a Bizottság a szóban forgó behozatalok volumenét azon adatokból kiindulva határozta meg, amelyekkel ésszerűen rendelkezhetett.”

- 230 Ezen ítélezési gyakorlatból az következik, hogy a közösségi intézmények nem követnek el nyilvánvaló értékelési hibát, ha azokra az adatokra támaszkodnak, amelyekkel ésszerűen rendelkeznek. Az ítélezési gyakorlatból az is következik, hogy a közösségi intézményeket nem kötik az érintett felek válaszai, amikor a vizsgálatban való közreműködés szintje nem megfelelő, és az egy vagy két vállalkozás által közölt adatokat nem lehet reprezentatívnak tekinteni (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-161/94. sz., Sinochem Heilongjiang kontra Tanács ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-695. o.] 65. pontját).
- 231 A jelen ügyben a közösségi intézmények úgy ítélték meg, hogy annak ellenére, hogy a 8423 8150 KN-kód nemcsak az elektronikus mérlegeket foglalja magában, hanem a számláló és ellenőrző mérlegeket is, a jelen vizsgálatban az Eurostat adatait célszerű használni az érintett országokból származó behozatalok volumenének meghatározása tekintetében, mivel a vizsgálat során a Bizottság semmi olyan információt nem kapott, amely arra utalt volna, hogy az érintett országokból a Közösségbe nemcsak elektronikus mérlegeket importáltak.

- 232 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére a Tanács azt válaszolta, hogy a közösségi intézmények nem használták az Eurostat adatait mint olyanokat. A Bizottság ugyanis megállapította, hogy a Kínából származó, 1995. és 1996. évi, valamint a vizsgálat időszakában történt behozatalok összességének vonatkozásában az Eurostat által megadott volumenek nagyon magasak voltak, az Eurostat által megállapított árak pedig túl alacsonyak. 1995-re például az Eurostat 7 euró egységenkénti átlagát ad meg. Magától értetődő volt tehát, hogy ezek az árak nem felelnek meg a komplett elektronikus mérlegeknek, hanem egyes részek behozatalára vonatkoztak. Következésképpen a Bizottság kiigazította az Eurostat adatait. A Tanács szerint a Bizottság kiigazításai a behozatalok volumenét egységes és valószínűbb szintekre hozták, amely szintek ésszerűnek tűnnek a vizsgálatban együttműködött kínai exportőrök által szolgáltatott adatokra, a kínai piac együttműködési hajlandóságának szintjére és a panaszt benyújtó közösségi iparág becsléseire figyelemmel. A Bizottság tehát a vizsgálatban azokat az adatokat használta, amelyeket a felperessel 2000. szeptember 21-i információs levelében közölt. A Tanács szerint tehát a felperes tudatában volt, hogy az Eurostat nyers adatai kiigazításra kerültek, és ezeket nem vitatta. A felperes egyszerűen csak azt állította, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az Eurostat adatai csak az elektronikus mérlegekre vonatkoznak.
- 233 A Tanács válaszában az Elsőfokú Bírósággal az Eurostat azon adatait is közölte, amelyek alapján a kiigazítás történt. Meg kell ugyanis állapítani, hogy ezek a számok eltérnek az Eurostat azon adataitól, amelyeket a közösségi iparág csatolt panaszához. A Tanács ezen eltérés indokolására a tárgyalás során elmagyarázta, hogy, mivel az Eurostat adatait folyamatosan javítják, az Eurostat felhasznált nyers adatai, amíg a Bizottság nem ért a vizsgálat végső szakaszába, nem azonosak azokkal az adatokkal, amelyek a panasz benyújtásakor rendelkezésre álltak.
- 234 Az Eurostat Tanács által közölt adataiból kiderül, hogy a vizsgálat időszakában a Kínából származó behozatalok volumene 47 658 egység volt. Márpedig a Bizottság által a kiigazítás után alkalmazott szám 16 827 egység volt. Ily módon, a 63 894 egység helyett, amely az Eurostat szerint a három érintett országból származó

behozatalt jelentette, a Bizottság ezt 33 063 egységre becsülte. Hasonlóképpen, 1995. vonatkozásában az Eurostat adatai 21 289 egységre becsülték a Kínából származó behozatalt, a Bizottság 3 456 egységgel számolt, és míg az Eurostat 32 686 egységre tette a három érintett országból származó behozatalok volumenét, a Bizottság ezt 14 853 egységre becsülte.

235 A megtámadott rendelet (63), (70) és (71) preambulumbekzdéséből az következik, hogy az Eurostatól származó adatok a közösségi fogyasztás volumene, a behozatalok volumene és, következésképpen, a piaci részesedések értékeléséhez kerültek felhasználásra. A Tanács magyarázata szerint tehát kiigazított adatokról van szó, amelyek szerint a behozatalok teljes volumene 33 063 egység volt a vizsgálati időszakban.

236 A megtámadott rendelet (105) preambulumbekzdéséből ugyanakkor az következik, hogy a vizsgálat időszakában az együttműködő exportáló gyártók közel 15 000 egységet exportáltak a Közösségbe, amelynek 97%-a az alsó besorolású szegmensbe tartozott.

237 Következésképpen meg kell állapítani, hogy jelentős eltérés van az együttműködő exportáló gyártók adatai és az Eurostat kiigazított adatai között. A Tanács e tekintetben az exportőrök, és elsősorban a kínai exportőrök nem megfelelő együttműködésére hivatkozik. A tárgyalás során a Tanács rámutatott, hogy a kínai mérleggyártók szervezetének egyik jelentése szerint, amelynek az iratok közé történő felvételét a Tanács nem javasolta, a piacon tizenöt társaság osztozott. E tizenöt társaság közül csak három működött együtt a vizsgálatban. A Tanács szerint e társaságok többsége nem működött tehát együtt a vizsgálatban, és az Eurostatnak a ténylegesen megállapított és a regisztrált értékesítések közötti különbséget kimutató adatai fényében a közösségi intézmények joggal gondolhatták, hogy e társaságok nagy része exportál, és nem működik együtt.

- 238 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 18. cikke értelmében nem megfelelő együttműködés esetén „a rendelkezésre álló tények” [a helyes fordítás: adatok] alapján tehető megállapítások amelyeket, lehetőség szerint ellenőrzésképpen össze kell hasonlítani a rendelkezésre álló, független forrásból származó információkkal, így például a hivatalos importstatisztikákkal.
- 239 Arra is emlékeztetni kell, hogy a jelen ügyben, amint az a megtámadott rendelet (5) preambulumbekzdéséből is következik, egy tajvani exportáló gyártó kivételével, minden exportáló gyártó, köztük azon három kínai társaság is, amelyeket a közösségi iparág említett panaszában, ténylegesen együttműködött a vizsgálatban. Márpedig az a tény, hogy a közösségi iparág csak e három kínai gyártóra hivatkozott, nem jelenti azt, hogy a piacon nem voltak más kínai exportáló gyártók. Következésképpen a közösségi intézményeknek nem lehet felróni azt a tény, hogy megállapításuk szerint egyes exportáló gyártók nem működtek együtt. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a tárgyalás során a felperes azt állította, hogy a kínai mérleggyártók szervezetének jelentését a Bizottság kérdőívére adott válaszokhoz mellékeltek. Márpedig az iratok között nincs ilyen jelentés. A piactgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállásának megadására vonatkozó kérdőívre adott válaszában a felperes az elektronikus mérlegek hat fő gyártóját nevezte meg, amelyek között volt a három együttműködő társaság.
- 240 A felperes azon érvelését illetően, miszerint a szóban forgó KN-kódot nemcsak az elektronikus mérlegekre alkalmazták, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság joggal igazította ki az Eurostat adatait, mivel úgy ítélte meg, hogy e kód alatt más termékeket (a jelen ügyben alkatrészeket) is importáltak, és a végső összeget 33 063 egységben határozta meg. Következésképpen a közösségi intézmények nem kaptak olyan egyedi információkat, amelyek szerint ez a szám nemcsak az elektronikus mérlegeket foglalta magában. Sőt, a felperes semmilyen erre utaló bizonyítékot nem terjesztett be. E körülmények között a Bizottság joggal állapíthatta meg, hogy bár a szóban forgó kódot más termékekre is alkalmazták, a 33 063 egység csak az elektronikus mérlegekre vonatkozott. E tekintetben a közösségi intézmények széles

mérlegelési jogkörére, valamint arra a tényre kell emlékeztetni, hogy – amint az a jelen ítélet 119. pontjában is megállapításra került — a felperesre hárul olyan bizonyítékok bemutatása, amelyek lehetővé teszik az Elsőfokú Bíróság számára annak megállapítását, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el. Márpedig a felperes ilyen bizonyítékot nem mutatott be.

241 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a közösségi intézmények nem követtek el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor a Közösség fogyasztásának, az érintett országokból származó behozatalok összvolumenének, valamint a Közösség és az importőrök piaci részesedésének vizsgálata céljából az Eurostat kiigazított adatait használták fel.

242 Következésképpen a második jogalap ötödik része nem fogadható el. Ezért a teljes második jogalapot el kell utasítani.

C — A harmadik, az alaprendelet 6. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapuló jogalapról

1. Bevezetés

243 A felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 6. cikkének (3) bekezdését, mivel nyilvánvaló értékelési hibát követett el az okozati összefüggés megállapítása során.

- 244 A megtámadott rendelet a (98) — (116) preambulumbekkezdésben foglalkozik az oksági viszonytal. A megtámadott rendelet (115) és (116) preambulumbekkezdése így rendelkezik:

„Figyelembé véve egyrészt a megállapított alákínálásnak, valamint az érintett országokból származó dömpingelt behozatalok jelentős piacirészesedés-növekedésének, másrészt a közösségi iparág ennek megfelelő piacirészesedés-vesztéseinek, valamint értékesítési árai csökkenésének időbeli egybeesését, arra következtettek, hogy az érintett országokból származó dömpingelt behozatalok jelentősen károsították a közösségi iparágat.”

Ezért arra következtettek, hogy az érintett országokból származó dömpingelt behozatalok súlyosan károsították a közösségi iparágat. Jóllehet más tényezők is hozzájárulhattak ehhez, azok nem olyan jellegűek, hogy módosítsák a dömpingelt behozatalok és a közösségi iparág által elszenvedett károk közötti oksági viszonyt [a helyes fordítás: okozati összefüggést].”

- 245 A felperes harmadik jogalapjának alátámasztására több évrre is hivatkozik. Ezek az érvek többségükben ugyanazok, mint a kár meghatározására vonatkozóak a második jogalap keretében. Ezért adott esetben a fenti pontokra történik hivatkozás. A felperes érvelését négy részre lehet osztani.

2. *Első rész: a nyereségességről*

a) A felek érvei

- 246 A felperes a közösségi iparág nyereségességének 1995 és a vizsgálat időszaka közötti érzékeny emelkedésére hivatkozik annak bizonyítására, hogy a dömpingelt termékeknek nem volt hatása a behozatalokra. A Tanácsnak a megtámadott rendelet

(102) preambulumbekkezdésben szereplő, a közösségi iparág nyereségessége kedvezőtlen befolyásolására vonatkozó megállapításának ellentmond a megtámadott rendelet (84) preambulumbekkezdésében szereplő egyik adat, amely szerint „A REM teljes forgalmából származó bevétel az 1995. évi alacsony pozitív szintről a vizsgálat időszakáig [a helyes fordítás: során] körülbelül 10%-ra emelkedett.”

247 A Tanács nem fogadja el a felperes érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

248 Elegendő annak megállapítása, hogy a felperes elfeledkezik az euro bevezetése hatásának következményéről. A jelen ítélet 199–202. pontjaira kell utalni, amelyekben bizonyításra került, hogy ez, az inkább a kárra, mintsem az okozati összefüggésre vonatkozó érv megalapozatlan.

3. *Második rész: az eladási árak változásáról*

a) A felek érvei

249 A felperes arra hivatkozik, hogy az elektronikus mérlegek felső és középső szegmensébe tartozó típusok árának csökkenését nem okozhatta az érintett országokból származó behozatal. Márpedig a magának a Tanácsnak a megállapításai szerint a középső és felső szegmensbe tartozó mérlegek Közösségbe történő behozatala elhanyagolható volument képviselt. A Tanács nem vizsgálta meg és nem magyarázta meg azt a tényt, hogy a középső szegmens árai jobban csökkentek, mint

az alsó szegmens árai, és a felső szegmensben az árak közel hasonló arányban csökkentek.

250 A felperes szerint az árak csökkenése valójában azon klasszikus jelenségnek köszönhető, amely szerint az elektronikus termékek árának természetes tulajdonsága, hogy a technológiai fejlődéssel arányban csökken. Ily módon a közösségi intézmények elmulasztották a középső és felső szegmens termelési költségei alakulásának vizsgálatát a behozataloknak az e szegmensekbe tartozó elektronikus mérlegek ára alakulására gyakorolt hatása értékelése során. Továbbá, a felperes szerint az árleszorító hatásra történő hivatkozás nem releváns. A felperes azt állítja, hogy a középső és felső szegmensbe tartozó elektronikus mérlegek árának csökkenése nem okozta a nyereségesség csökkenését e szegmensekben. Éppen ellenkezőleg, mutat rá a felperes, a nyereségesség nőtt.

251 A felperes tehát azt állítja, hogy a közösségi intézmények nem vették kellőképpen figyelembe azt a tényt, hogy a nagyfelhasználók vészhelyzetének, a vásárlóerő áthelyeződésének okozásával, árleszorító hatása volt. A felperes úgy ítéli meg, hogy az értékelési hiba abból a tényből ered, hogy a közösségi intézmények figyelembe vették a közösségi iparághoz nem tartozó társaságok struktúraváltásait és/vagy egyesüléseit. A közösségi intézmények ezzel nem bizonyították, hogy nem az áruházláncok vásárlóerejének növekedése okozta a megtámadott rendelet (113) és (114) preambulumbekkezdésében hivatkozott jelentékeny kárt.

252 A felperes továbbá arra hivatkozik, hogy annak megállapításához, hogy az elektronikus mérlegek mindhárom csoportja tekintetében hivatkozott árcsökkenés ténylegesen jelentékeny kárnak minősül-e a hasonló termék vonatkozásában, azt is bizonyítani kell, hogy ezek az árcsökkenések mindhárom szegmensben hatással voltak a nyereségességre. A felperes megjegyzi, hogy a közösségi iparág jelentékeny nyereségeit regisztrálták, és, hogy ha az árak csökkennek, de a nyereségek továbbra is megfelelő szinten maradnak, nem állhat fenn a behozatalok által okozott jelentékeny kár. A felperes szerint a közösségi gyártók által elért oligopolisztikus jellegű haszon a behozatalok által jelentett verseny fennállása okán csökkenhetett.

253 A Tanács nem fogadja el a felperes érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

254 Azon érvet illetően, miszerint a közösségi intézmények nem vették figyelembe a termelékenység növekedésének az eladási árakra gyakorolt hatását, elegendő annak megállapítása, hogy ezt a kérdést már vizsgáltuk a jelen ítélet 198. pontjában, amely pontban megállapításra került, hogy az érv nem releváns. Az a kifogás, miszerint a felső és középső szegmensbe tartozó elektronikus mérlegek árának csökkenése a termelési költségek jelentős csökkenésének köszönhető, szintén vizsgálatra került a jelen ítélet 198. pontjában. A megtámadott rendelet (88) preambulumbekkezdésében hivatkozott hatást illetően, amely preambulumbekkezdés értelmében „[...] a dömpingelt behozatalok árleszorító hatása a közepes és magas besorolású szegmensben is tapasztalható volt, mivel az egyik szegmens árai elkerülhetetlenül lefelé viszik a többi szegmens árait is”, emlékeztetni kell arra, hogy a felperes nem nyújtott be a Tanács vizsgálatát cáfoló bizonyítékot. Továbbá, amint az a megtámadott rendelet (114) preambulumbekkezdéséből is következik, a közösségi intézmények más tényezők vizsgálatának keretében megvizsgálták a termelékenység növekedésének hatását is. A felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el, amikor megállapították, hogy a termelékenység növekedése nem szakította meg a szóban forgó okozati összefüggést.

255 A nagyfelhasználók megjelenésére vonatkozó kifogást illetően tehát meg kell állapítani, hogy, amint azt maga a felperes is elismeri, a Tanács megvizsgálta-e tényezőit. A megtámadott rendelet (113) preambulumbekkezdése értelmében:

„A Közösségben mindenütt nőtt a sokszoros [a helyes fordítás: nagy] felhasználók (azaz a nagy áruházláncok) piaci részesedése, míg a kis felhasználók száma csökkent. Ez a szerkezetváltás általában növelte a felhasználói iparág vásárlóerejét, de valószínűleg az átlagárak csökkenésében is közrejátszott [a helyes fordítás: bizonyos árleszorító hatással is járt az átlagárak tekintetében].”

256 A megtámadott rendelet (114) preambulumbekzdésében a Tanács megállapítja:

„Amint azt az (59) preambulumbekzdés is említi, a mérlegelt időszak során a közösségi iparág szerkezete szintén lényegesen megváltozott. A piac e változásaival a vállalatok számának csökkentése, illetve a termelékenységnek a (90) bekezdésben említett javítása volt hivatott megbirkózni. [a helyes fordítás: a társaságok számának csökkenésének és a termelékenység növekedésének célja [...] a piac e változásaihoz történő alkalmazkodás volt.] Az a következtetés született, hogy a közösségi kiskereskedelem szerkezetváltásaiból eredő verseny a belső piacon nem módosította a dömpingelt behozatok és a közösségi iparág által elszenvedett károk közötti oksági viszonyt. [a helyes fordítás: Megállapításra került, hogy a belső piacon a közösségi kiskereskedelem fejlődésének köszönhető verseny nem szakította meg a dömpingelt behozatok és a közösségi iparág által elszenvedett kár közötti okozati összefüggést.]”

257 A Tanács tehát a jelen ügyben megvizsgálta a nagyfelhasználók megjelenését. Következésképpen a felperes, arra hivatkozva, hogy az értékelési hiba abból ered, hogy a közösségi intézmények figyelembe vették a nem a közösségi iparághoz tartozó társaságok struktúraváltásait és/vagy egyesüléseit, tévesen értelmezte a „közösségi iparág” fogalmát. A felperes szerint ez a fogalom a vizsgálatban részt vett közösségi gyártókat foglalja magában. Ugyanakkor, az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése értelmében a „közösségi iparág” kifejezés a hasonló termékek közösségi gyártóinak összességére vagy közülük azokra vonatkozik, akiknek együttes termelése az érintett termék teljes közösségi termelésének jelentős hányadát teszi ki.

258 A felperes azon kifogását illetően, miszerint a közösségi intézményeknek kell bizonyítani, hogy az árak csökkenése hatással volt mindhárom szegmensre, a jelen ítélet 127–131. pontjaira kell utalni. Elegendő annak megállapítása, amint azt a Tanács állítja, hogy a közösségi intézményeknek nincs semmiféle kötelezettsége, hogy mást is megvizsgáljanak, mint a kárt, illetve az okozati összefüggést valamennyi termékcsoport tekintetében. Márpedig, amint az a megtámadott rendelet (84) preambulumbekzdéséből következik, az alsó szegmensbe tartozó, a teljes behozatal 97%-át képviselő típusok különösen súlyos hatással bírtak azon tény okán, hogy a közösségi iparág jelentős veszteségeket szenvedett a vizsgálat időszakában.

259 E körülményekre figyelemmel, nem állapítható meg, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el.

4. Harmadik rész: az árleszorítás számításáról

a) A felek érvei

260 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények csak az alsó szegmensbe tartozó elektronikusmérleg-típusok tekintetében számították ki az árleszorítást, és e tény okán a közösségi intézményeknek az okozati összefüggésre vonatkozó megállapításai összeegyeztethetetlenek a hasonló termék meghatározásával.

261 A Tanács nem fogadja el a felperes érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

262 A megtámadott rendelet (73) preambulumbekzdése értelmében:

„Az együttműködő exportáló gyártók által a Közösségben értékesített modellek túlnyomó többsége alacsony besorolású modell volt (a mennyiség több mint 97%-a). A számításokban ezért nem vették figyelembe a kisebb mennyiségű, így reprezentatívnak nem tekinthető közepes és magas besorolású modelleket.”

263 A Bizottság a 2000. szeptember 21-i információs dokumentumban elmagyarázta, hogy „a korrekt összehasonlítás biztosítása céljából az árleszorítás különbözete és a termelési költségek ésszerű nyereséggel növelt különbözete az alsó szegmens hasonló, a közösségi iparág által gyártott és értékesített típusai alapján került kiszámításra”. Tekintve, hogy az alsó szegmens típusai az érintett országokból származó összehozatal 97%-át képviselik, meg kell állapítani, hogy a közösségi intézmények csak az alsó szegmens tekintetében tudták kiszámítani az árleszorítást, nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül. Meg kell továbbá állapítani, hogy a felperestől származó összes behozatal az alsó szegmensbe tartozott, és ezért a többi szegmens árleszorítását a felperes vonatkozásában nem lehetett kiszámítani.

264 Következésképpen ez az érvelés nem megalapozott.

5. *Negyedik rész: a piaci részesedésről*

a) A felek érvei

265 A felperes vitatja a piaci részesedésre vonatkozó adatokat. Véleménye szerint a piaci részesedés és a behozatalok volumenének alakulását abszolút értelemben kellett volna vizsgálni. A felperes arra hivatkozik, hogy egyfelől az érintett országokból származó behozatalok volumenének növekedése nem volt hatással a közösségi iparág értékesítéseinek volumenére, másfelől pedig arra, hogy ugyanezen behozatalok volumene 1997-től kezdve csökkent. A felperes arra a tényre hivatkozik, hogy a közösségi iparág értékesítéseinek volumene nagyon kedvező volt. Sőt, a Közösségben tevékenységet végző többi gazdasági szereplők a közösségi piac legfontosabb szereplői. A felperes megjegyzi továbbá, hogy a közösségi intézmények nem vették figyelembe azt a tény, hogy az importált termékeket folyamatosan fogyasztották, és így a fogyasztásra vonatkozó adatok sem pontosak. A felperes megjegyzi, hogy a közösségi intézmények által szolgáltatott adatokra támaszkodva bizonyította, hogy

az érintett országokból származó elektronikus mérlegek behozatala nem növekedett olyan mértékben, mint a fogyasztás, és piaci részesedésük csökkent 1996 és a vizsgálat időszaka között. Ezzel szemben, a felperes szerint, a közösségi iparágtól származó értékesítések volumene nőtt, és ezen iparág piaci részesedése változatlan maradt.

266 A Tanács szerint a piaci részesedés – *per definitionem* — olyan relatív fogalom, amely az értékesítések és a fogyasztás összehasonlításán alapul. A Tanács szerint a közösségi iparág értékesítéseinek növekedése az euro bevezetése hatásának tulajdonítható. A felperes azon megállapítását illetően, miszerint az érintett országokból származó behozatok leginkább 1995 és 1996 között emelkedtek, a Tanács hangsúlyozza, hogy ezt a raktározás hatása okozta, és az 1996-os behozatok nem kerültek azonnal fogyasztásra a Közösségbe történő belépésük pillanatában. A Tanács megjegyzi, hogy a raktározás ellenére a behozatok nem csökkentek, és ez bizonyítja, hogy a dömpingelt behozatal képes behatolni a közösségi piacra.

267 A Tanács vitatja továbbá azt az érvelést, miszerint a kárt valójában a panaszt nem támogató többi közösségi gyártó okozta. Ugyanis, mutat rá a Tanács, két gyártó a legfontosabbak közül kezdettől fogva támogatta a panaszt, és az egyik, egy kínai gyártóhoz, a Mettler Toledohoz tartozó társaság nem okozhatta a kárt, mivel méltányosan rögzítette az árakat.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

268 A megtámadott rendelet (81) preambulumbekzdésében a Tanács az alábbiakat állapítja meg:

„A közösségi iparág részesedése a közösségi piacon az összes REM esetében az 1995. évi 26,1%-ról a vizsgálat időszakában 24,9%-ra csökkent, azaz 4,6%-kal esett vissza.

Ezzel szemben a közösségi iparág részesedése az alacsony besorolású REM piacán az 1995. évi 21,8%-ról a vizsgálat időszakában 17,1%-ra, vagyis 22%-kal csökkent.”

269 A megtámadott rendelet (100) preambulumbekendése értelmében:

„A mérlegelt időszakban a közösségi piac fogyasztása 35%-kal növekedett. A közösségi iparág értékesítései azonban csak 29%-kal, az érintett országokból származó behozatalok pedig 123%-kal növekedtek.”

270 Végül, a megtámadott rendelet (101) preambulumbekendése megállapítja:

„Amint azt a (81) preambulumbekendés tárgyalja [a helyes fordítás: megállapítja], a közösségi iparág piaci részesedése 4,6%-kal esett vissza a mérlegelt időszakban. Ezzel szemben az érintett országokból származó behozatalok piaci részesedése ugyanabban az időszakban 9,2%-ról 15,1%-ra nőtt.”

271 A felperes három táblázatot készített keresetében a 2001. szeptember 21-i információs dokumentumban és a megtámadott rendeletben szereplő, a közösségi iparág abszolút értékben kifejezett értékesítési volumeneire, a közösségi iparág, valamint az érintett országok piaci részesedésére vonatkozó adatok alapján. Ide kell illeszteni azt az új táblázatot, amely e három táblázat adatait tartalmazza, és amely ezenkívül mindhárom fajta adat százalékos változásait is mutatja. E táblázat azon tény tekintetbe vételével készült, hogy a CAS Corp.-tól származó, nem dömpingelt behozatalokat nem kellett figyelembe venni.

	1995	1996	1997	1998	V.i.	Változás %-ban kifejezve
Közösségi iparág piaci részesedése	26,1 %	25,1 %	26,0 %	23,6 %	24,9 %	- 4,6
Fogyasztás a Közösségben	161 682	172 314	177 391	201 123	218 655	35
A közösségi iparág értékesítéseinek volumene	42 199	43 251	46 122	47 465	54 445	29
A Közösség egyéb gazdasági szereplői értékesítéseinek volumene	93 301	87 749	93 897	105 554	120 491	29
Összes behozatal	26 182	41 314	37 372	48 104	43 719	67
Összes Kínából, Dél-Koreából és Tajvanból származó behozatal *	14 853 11 273	32 834 28 753	26 422 20 850	34 464 29 838	33 063 29 248	123 159
Kína, Dél-Korea és Tajvan piaci részesedése*	9,2 % 7,0 %	19,1 % 16,7 %	14,9 % 11,8 %	17,1 % 14,8 %	15,1 % 13,4 %	64 91
Egyéb behozatalok	11 329	8 480	10 950	13 640	10 656	- 6

* A második sor a CAS Corp.-tól származó behozatalok nélkül ábrázolja a helyzetet.

272 A felperes ezen adatok segítségével próbálja bizonyítani, hogy a közösségi iparág értékesítései folyamatosan és jelentősen növekedtek a teljes vizsgálat időszaka során, és mivel a közösségi iparág relatív értelemben veszített piaci részesedéséből, ezt a veszteséget nem okozhatták az érintett országokból származó behozatalok, amely országok szintén veszítettek piaci részesedésükből.

273 Meg kell állapítani, hogy a felperes érvelését nem lehet elfogadni. Az értékesítéseknek a közösségi fogyasztáshoz viszonyított volumenét ugyanis nem lehet abszolút értékben kifejezni, mivel a piaci részesedés viszonylagos, százalékos értékben kifejezett fogalom. A fenti adatokból az következik, hogy a közösségi iparág piaci részesedése 1995-ben 26,1% volt, míg a vizsgálat időszakában 24,9%, ami 4,6%-os

relatív csökkenést jelent. A dömpingelt behozatalok piaci részesedése 1995-ben 7,0% volt, a vizsgálat időszakában pedig 13,4%, ami 91%-os relatív növekedést jelent.

274 Meg kell állapítani, hogy a 13,4%-os piaci részesedést elég jelentősnek lehet minősíteni annak bizonyításához, hogy az érintett országokból származó behozatalok kárt okozhattak a közösségi iparágnak (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-51/96. sz., Miwon kontra Tanács ügyben 2000. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1841. o.] 106. pontját). Sőt, jóllehet a közösségi iparág értékesítései 29%-kal növekedtek a vizsgálat időszakában, ez a növekedés százalékosan nem felel meg a fogyasztás növekedésének, amely ugyanebben az időszakban 35% volt. E számokból egyértelműen kiderül, hogy a közösségi iparág piaci részesedése csökkent, amint azt a Tanács állítja. Az érintett országokból származó elektronikus mérlegek behozatala ugyanakkor mintegy 159%-kal nőtt a vizsgálat időszakában. A felperes tévesen állítja, hogy a többi gazdasági szereplő a közösségi piac legfontosabb szereplői. Értékesítései volumene ugyanezen időszakban csak 29%-kal nőtt.

275 A felperes azon érvét illetően, miszerint ha összehasonlítjuk az 1996-os évet a vizsgálat időszakával, az eredmény eltérő lenne, elsősorban a dömpingelt behozatalok piaci részesedésének 4%-os csökkenését mutatná, meg kell állapítani, hogy, még ha megállapításra is kerülne, hogy az érintett országokból származó behozatalok piaci részesedése csökkent, az 1996. évet az időszak kezdetének tekintve megállapítható, hogy e behozatalok piaci részesedése, tehát 13,4% a vizsgálat időszakában, jelentős maradt (ebben az értelemben lásd a fenti 274. pontban hivatkozott, Miwon kontra Tanács ügyben hozott ítélet 106. pontját).

276 Meg kell továbbá állapítani, hogy az eredmények az adatok vizsgálatára kiválasztott időszakoktól függően változnak. A jelen ügyben pedig a vizsgálat időbeli kiterjedése 1995-től a vizsgálat végéig, tehát 1999-ig tartott. Amint azt a Tanács is állítja, a fogyasztásra, illetve kiterjesztve a piaci részesedésre vonatkozó paraméter megállapítása szempontjából a legjobb és legmegbízhatóbb adatok a vizsgálat időszaka

egészére vonatkozó globális adatok. Egyet kell érteni a Tanács azon következtetésével, miszerint ezek az adatok alátámasztják, hogy jelentős és egyértelmű okozati összefüggés áll fenn a piaci részesedésnek a közösségi iparág által elszenvedett csökkenése és a piaci részesedéseknek a dömpingelt behozatalok általi megszerzése között.

277 E tekintetben arra is emlékeztetni kell, hogy a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a dömpingellenes eljárás keretében a kár megállapítása érdekében figyelembe veendő időszak meghatározása tekintetében (a Bíróság C-69/89. sz., Nakajima kontra Tanács ügyben 1991. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-2069. o.] 86. pontja). A jelen ügyben a felperes nem vitatta a vizsgálat időszaka meghatározását, mint olyat, és nem került megállapításra, hogy a közösségi intézmények túlléptek volna mérlegelési jogkörükön, amikor a kár megállapítása tekintetében az 1995-től a vizsgálat vége közötti időszakot vették figyelembe.

278 E körülményekre figyelemmel a harmadik jogalap negyedik részét el kell utasítani.

279 A fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el az okozati összefüggés vizsgálata során. Nem sértették meg tehát az alaprendelet 3. cikkének (6) bekezdését.

280 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

D — A harmadik, az alaprendeletben előírt eljárási szabályok megsértésén alapuló jogalapról

281 A negyedik jogalap lényegében három, az eljárási szabályok megsértésére vonatkozó részből áll.

1. Első rész: az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének megsértéséről

a) A felek érvei

282 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények megsértették az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdését, mivel a Bizottság nem közölt a felperessel bizonyos, arra a jogi alapra vonatkozó tényeket és állításokat, amelynek alapján a Tanácsnak a végleges vámok kivetését szándékozta javasolni.

283 A Bizottság a felperes kiegészítő információk iránti kérelme ellenére sem válaszolt a 2., 3., 4., 6., 10., 11. és 12. számú kérdésekre, amelyeket 2000. szeptember 29-i faxában tett fel, és így megfosztotta az érdekei hatékony védelme lehetőségétől. A felperes azt állítja, hogy a Bizottságnak a vizsgálat megállapításaira vonatkozó minden egyes kérdésre adott válaszából az következik, hogy a közösségi intézmények szándékosan nem szolgáltattak számára információt, és akadályozták védelemhez való jogainak gyakorlásában.

284 A Tanács arra hivatkozik, hogy a Bizottság köteles azokat a lényeges tényeket és megállapításokat közölni, amelyek alapján végleges dömpingellenes vám kivetését

szándékozik javasolni a Tanácsnak, mivel ezek az információk a felek érdekeinek hatékony védelme szempontjából hasznosak. Az a fél, amely elégtelennek ítéli ezeket az információkat, folytatja a Tanács, fel kell, hogy hívja a Bizottságot ezek pontosítására. Ha a Bizottság, mutat rá a Tanács, kiegészítő információ iránti kérelemre válaszol, és a fél úgy ítéli meg, hogy ez az információ nem elégséges, ezt kifejezetten ki kell jelentenie. A Tanács megjegyzi továbbá, hogy ha a Bizottság bizonyos, az egyik érintett fél által kért információkat nem közöl, ez önmagában nem jár a véglegesen elfogadott intézkedések megsemmisítésével, mivel az érintett félnek bizonyítania kell, hogy érdekei hatékony védelmének lehetősége ténylegesen sérült.

285 A Tanács azt állítja, hogy a felperes állításai, mivel nem magyarázta el, miért nem volt képes hatékonyan védelmezni érdekeit, megalapozatlanok, és következésképpen elfogadhatatlanok. Másodlagosan a Tanács azt állítja, hogy a Bizottság megfelelően válaszolt ezekre a kérdésekre. A Tanács azt állítja, hogy a felperesnek a válaszban adott magyarázatai nem relevánsak és nagyobb részt elfogadhatatlanok, mivel ezek új ténybeli hivatkozásokat tartalmaznak, amelyeket a keresetlevélben kellett volna az Elsőfokú Bíróság elé terjeszteni.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

286 A negyedik jogalap első részének vélelmezett elfogadhatatlanságát illetően előzetesen elegendő annak megállapítása, hogy a felperes állításai megfelelnek az eljárási szabályzat 44. cikkének 2. §-ában előírt feltételeknek, tehát elfogadhatóak.

287 A Bizottságnak az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdésében előírt azon kötelezettsége, hogy tájékoztassa a dömpingellenes eljárás által érintett vállalkozásokat azon lényeges tényekről és megállapításokról, amelyek alapján az intézmény számára dömpingellenes vámok bevezetését szándékozik javasolni, az ezen eljárás

alá vont vállalkozások védelemhez való jogainak tiszteletben tartásának biztosítására irányul (az Elsőfokú Bíróság T-88/98. sz., Kundan és Tata kontra Tanács ügyben 2002. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4897. o.] 131. pontja). A jelen, e rendelkezés megsértésére vonatkozó kifogást tehát úgy kell értelmezni, mint amely lényegében a felperes védelemhez való jogainak a megtámadott rendelet elfogadásával zárult közigazgatási eljárás során történt megsértésére hivatkozik.

288 Először is meg kell jegyezni, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve a közösségi jog egyik alapelve (a Bíróság C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer és Saudi Arabian Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-3187. o.] 15. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-159/94. sz. és T-160/94. sz., Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács ügyben 1997. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2461. o.] 81. pontja és a T-147/97. sz., Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4137. o.] 55. pontja).

289 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve értelmében a valamely dömpingellenes rendelet elfogadását megelőző vizsgálati eljárás által érintett vállalkozásokat az közigazgatási eljárás során olyan helyzetbe kell hozni, hogy hatékonyan megismertethessék a hivatkozott tények és körülmények valóságosságát és relevanciáját, valamint azon bizonyítékokról kialakított álláspontjukat, amelyekre a Bizottság dömping alkalmazásának és a közösségi iparágat érintő, ebből eredő kár fennállására vonatkozó megállapításait alapozza (a fenti 288. pontban hivatkozott Al-Jubail Fertilizer és Saudi Arabian Fertilizer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 17. pontja; a fenti 288. pontban hivatkozott Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács ügyben hozott ítélet 83. pontja; a fenti 288. pontban hivatkozott Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélet 55. pontja és a fenti 287. pontban hivatkozott Kundan és Tata kontra Tanács ügyben hozott ítélet 132. pontja).

290 E követelményeket az alaprendelet 20. cikke írja elő. Az alaprendelet 20. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében a Bizottság különösen a dömpingellenes vizsgálat tárgyát képező termék exportőrének köteles a végleges tájékoztatást megadni azokról a tényekről és megállapításokról, amelynek alapján a Tanácsnak végleges intézkedések elfogadását szándékozik javasolni. Az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a végleges tájékoztatást írásban kell megtenni. Ennek a lehető legrövidebb időn belül, rendszerint legkésőbb a végleges határozat vagy az

alaprendelet 9. cikke szerinti, a végső intézkedésre irányuló javaslat Bizottság általi benyújtása előtt egy hónappal meg kell történnie. Ha a Bizottság nincs abban a helyzetben, hogy bizonyos tényeket és megállapításokat ezen időszak alatt közöljön, ezeket az ezt követő lehető legrövidebb időn belül kell közölnie. A tájékoztatás a Bizottság vagy a Tanács által meghozható döntéseket nem akadályozza, de amennyiben ezek a döntések eltérő tényeken és megállapításokon alapulnak, azokat a lehető legrövidebb időn belül közölni kell.

- 291 Az Európai Gazdasági Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy támogatott behozattal szembeni védelemről szóló 1988. július 11-i 2423/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 209., 1.o., a továbbiakban: a korábbi alaprendelet) értelmében a közösségi intézmények által szolgáltatott információk megfelelő jellegét a kért információk egyediségének függvényében kellett értékelni (ebben az értelemben lásd a fenti 288. pontban hivatkozott Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács ügyben hozott ítélet 93. pontját.)
- 292 Továbbá, a végleges tájékoztatás hiányos jellegéből, amely tájékoztatás arra irányul, hogy a felek hatékonyan érvényesíthessék álláspontjukat a közigazgatási eljárás során, csak akkor következik a végleges dömpingellenes vámot kivető rendelet jogellenessége, ha e mulasztás miatt ugyanezen felek nem tudták hatékonyan megvédeni érdekeiket (a fenti 288. pontban hivatkozott Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélet 55., 73. és 81–84. pontjai).
- 293 Ezen elvek fényében kell tehát megvizsgálni, hogy a vizsgálati eljárás során megsértették-e a felperes védelemhez való jogait.
- 294 A jelen ügyben a Bizottság 2000. szeptember 21-én küldte meg a felperesnek az azon tényekre és megállapításokra vonatkozó információs dokumentumot, amelyek alapján a Tanácsnak 13,1%-os végleges dömpingellenes vám kivetését szándékozott javasolni a felperes által gyártott elektronikus mérlegek behozatalára. A felperes

észrevételei beterjesztésének határideje 2000. október 11. volt. 2000. szeptember 29-i faxában a felperes további információkat kért a Bizottságtól. A Bizottság két levélben válaszolt, 2000. szeptember 29-i keltezéssel (a dömpinggel kapcsolatos kérdésekről), illetve 2000. október 4-i keltezéssel (a kárra és az okozati összefüggésre vonatkozó kérdésekről). 2000. október 4-i, tehát a Bizottság ugyanezen napon keltezett levelét megelőző faxában a felperes az észrevételei megtételére rendelkezésre álló határidő meghosszabbítását kérte. 2000. október 5-i faxában a Bizottság ezt elutasította. 2000. október 10-i levelében a felperes megküldte a dömpingre, a kárra és az okozati összefüggésre vonatkozó észrevételeit. 2000. október 11-én a Bizottság a dömping egyes kérdései tekintetében válaszolt a 2000. október 10-i levélre. A Bizottság ez alkalommal figyelembe vette a felperesnek az értékesítők jövedelmére vonatkozó érvelését, és a dömpingkülönbözetet 13,1%-ról 12,8%-ra csökkentette. Végül, 2000. október 23-án a Bizottság a 2000. október 10-i levélre vonatkozó egyéb észrevételeit is megküldte.

295 Annak értékeléséhez, hogy a felperes olyan helyzetben volt-e, hogy hatékonyan tudta védelmezni érdekeit, meg kell vizsgálni a Bizottság minden egyes azon kérdésre adott válaszát, amelyre nem válaszolt megfelelően.

296 2. számú kérdésében a felperes azt kérdezte, hogy „ahhoz, hogy észrevételeket lehessen tenni a szokásos érték és az exportár összehasonlítható jellegéről, mely kiigazításokat alkalmaztak az indonéziai gyártó exportárai és a belső piaci eladási árai tekintetében.”

297 A 2000. szeptember 21-i információs dokumentumban (A melléklet, 2.c. pont) a Bizottság a következő magyarázatot adta az összehasonlítás vonatkozásában:

„Elvégeztük az összehasonlítást a szokásos érték és az exportár összehasonlítását az üzem elhagyásakor számított érték alapján, ugyanazon kereskedelmi szakaszban (nagykereskedők/viszonteladók). E célból az ön vállalkozására vonatkozó azon

adatokat vettük figyelembe, amelyeket ön közölt a kérdőívre adott válaszában. A Bizottság kiigazítások formájában figyelembe vette az eltéréseket, amint azt az ön társasága javasolta; az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének g) pontjának megfelelően a szóban forgó értékesítésekhez nyújtott hitel költségeinek különbözete okán 1%-kal igazítottuk ki a számlázott árat.”

- 298 2000. szeptember 29-i levelében a Bizottság további információkat szolgáltatott a felhasznált indonéziai mérlegek technikai jellemzőiről. A Bizottság elmagyarázta továbbá, hogy nem került sor felfelé történő kiigazításra a fizikai jellemzők különbségei okán; ez a referenciatípus, tehát a TEC SL-2200 típus belső értékesítésére és exportjára vonatkozott. A Bizottság arról is tájékoztatta a felperest, hogy valamennyi TEC SL-2200 típus értékesítése az üzemből való kilépés alapján került számlázásra. 2000. október 11-i levelében a Bizottság a felperes 2000. október 10-i levelére adott válaszként, amely levélben a felperes arra hivatkozott, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a szokásos érték meghatározásához használt típus és a felperes által exportált egyéb típusok fizikai jellemzői közötti különbséget, az alábbiakat állapította meg:

„Meg kell jegyezni, hogy, amint az a [felperes] egyes ügyletekre vonatkozó felsorolásából is kitűnik, nem biztos, hogy – állításával ellentétben — a szokásos érték esetleges kiigazítását szükségessé tévő különbség van piaci értékét tekintve egy fluoreszkáló kijelzővel és egy digitális kijelzővel (LCD) ellátott [elektronikus mérleg] között. Azt is megjegyeztük, hogy ugyanezen típus fluoreszkáló kijelzővel történt értékesítései alacsonyabb áron történtek, mint az e tulajdonsággal nem rendelkező típusokéi. Panaszát ezért elutasítjuk.”

- 299 A Bizottság e levél 2. pontjában az alábbiakat állapította meg:

„Emlékeztetjük továbbá, hogy – amint arra már 2000. szeptember 29-i levelünkben is utaltunk — a fizikai jellemzők közötti különbségek miatt a szokásos érték ezideig

nem került felfelé kiigazításra a technikai jellemzők vonatkozásában, mint a telepről történő működés, a közvetlen »PLU« kapcsoló, a »fold-up« kijelző stb., amelyekkel rendelkeznek a felperes által exportált típusok, de a TEC SL-2200 típusa nem. E létező különbségekre figyelemmel a dömping magasabb szintjét lehetne megállapítani.”

300 Végül, e levél 3. pontjában a Bizottság kifejtette, hogy ha a felperes által javasolt megközelítést alkalmazta volna a dömpingkülönbözlet tekintetében, akkor nagyobb különbözletet kapott volna eredményként, mint amelyet saját megközelítése alapján állapított meg.

301 A jelen ügyben a felperes a szóban forgó értékesítésekre nyújtott hitel költségeinek különbözletét követelte. E tényezőt elfogadták, amint az a 2000. szeptember 21-i információs dokumentum A mellékletének 2.c. pontjából is kiderül. Az információs dokumentumot követően a felperes a termékek fizikai jellemzőire vonatkozó kérdéseket tett fel. Amint az az előző pontban bizonyításra került, a Bizottság megfelelően indokolta, miért nem végzett kiigazítást a fizikai jellemzők eltérései címén.

302 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes tudhatta, hogy melyek voltak azok a típusok, amelyeket a Bizottság a szokásos érték megállapításához alkalmazott. A Bizottság megfelelően tájékoztatta a felperest azokról az indokokról is, amiért nem végzett kiigazítást a fizikai jellemzők eltérései okán. A Bizottság ugyanis önkéntesen tartózkodott a felfelé történő kiigazítástól, amely magasabb dömpingkülönbözethez vezetett volna. A felperes azt is tudta, hogy az árak az azonos kereskedelmi szakaszban kerültek összehasonlításra. Ráadásul a felperes nem kért további kiigazításokat. Olyan helyzetben volt tehát, hogy hatékonyan védelmezhetette érdekeit a 2000. szeptember 29-i fax 2. kérdése tekintetében.

303 A 3. és 4. kérdés az értékesítők jövedelmére vonatkozó kiigazításról szól, amelyet a Bizottság kezdetben végzett el a felperes értékesítési árait illetően, és amelynek hatására csökkent az exportár és nőtt a dömpingkülönbözlet.

304 A 2000. szeptember 29-i és a 2000. október 11-i levelekből kiderül, hogy a Bizottság a dömpingkülönbözlet végleges kiszámításakor nem végzett kiigazítást az értékesítők jövedelme tekintetében. 2000. október 11-i levelében ugyanis a dömpingkülönbözletet 13,1%-ról 12,8%-ra csökkentette. A felperessel szemben tehát kedvezőbb döntést hozott, és teljes egészében elfogadta e tárgyra vonatkozó érvelését. Következésképpen nem kell megvizsgálni, hogy a Bizottság megfelelően válaszolt-e a felperes 3. és 4. kérdésére.

305 6. kérdésében a felperes a következő megállapításokat teszi:

„A Bizottságnak a JKM Consulting által 2000. április 14-én küldött levélben ez áll: »Amint abban e találkozó alkalmával megállapodtunk, a Bizerba és az Avery Berkel kiegészítik társaságukra vonatkozó egyedi válaszukat, bizalmas és nem bizalmas formában, és ezt a választ közöljük a Bizottság székhelyén«. A [felperes] tudni szeretné, hogy a Bizerba és az Avery Berkel milyen adatokat kellett, hogy szolgáltatasson ebben az időben társaságuk egyedi válaszában.

306 A Bizottság 2000. október 4-i levelében az alábbi értelemben válaszolt:

„A Bizottság szolgálatai a közösségi iparággal megvitatták a kár itt csatolt tényezőit. A közösségi iparág észrevételeket tett, amelyekből önök másolatot kaptak a nem bizalmas iratok között.”

- 307 A Bizerba 2000. április 10-i keltezésű és 2000. április 14-én kézhez vett, a kárral kapcsolatos észrevételeit tartalmazó levele megtalálható azon iratok között, amelyeket a felperes keresetlevelének mellékletébe csatolt. Ez a levél a Bizerbától származó kiegészítő információkat tartalmaz, amelyekre JKM Consulting 2000. április 14-i levele hivatkozik. Az Avery Berkeltől származó információkat illetően meg kell állapítani, hogy e társaság levele nem található meg a felperes keresetleveléhez csatolt iratok között, bár az iratokból az derül ki, hogy a felperes tudott erről a levélről. Ez, a Tanács viszonzáshoz csatolt dokumentum megtalálható volt a felperesnek másolatban megküldött nem bizalmas iratok között. A Tanács e tekintetben viszonzáshoz csatolt két jegyzőkönyvet, amelyek megállapítják, hogy a felperes jogi képviselője 2000. szeptember 14-én és december 1-jén tanulmányozta a nem bizalmas iratokat. A 2000. szeptember 14-i jegyzőkönyv 12. pontjából kiderül, hogy a felperes jogi képviselője megkapta az Avery Berkel 2000. április 14-én kelt és 2000. április 17-én kézbesített levelének másolatait. A felperes azon állítása tehát, miszerint „a nem bizalmas iratok nem [tartalmazták] a Bizerbának és az Avery Berkelnek az ezen, 2000. április 14-i levelet követő, »különösen társaságaikra vonatkozó válaszaikat [kiegészítő]« észrevételeit”, és amely szerint „csak egy, a Bizerbától származó, 2000. április 10-én benyújtott észrevétel szerepelt az iratok között, de egyetlen, az Avery Berkeltől származó sem”, nem felel meg a valóságnak. Ugyanis mind a Bizerba, mind pedig az Avery Berkel a 2000. április havi megbeszélés kezdetét követően küldtek a Bizottságnak válaszaikat kiegészítő levelet. Amint az előzőekben bizonyításra került, a felperes tudott e két levélről.
- 308 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes ismerte valamennyi, a közösségi iparág által megküldött észrevétel nem bizalmas összefoglalójának egészét. A felperes tehát olyan helyzetben volt, hogy hatékonyan védelmezhetette érdekeit a 2000. szeptember 29-i fax 6. kérdése tekintetében.
- 309 10. kérdésében a felperes azt kérdezte a Bizottságtól, hogy megvizsgálta-e, hogy a font sterling euróhoz viszonyított magas árfolyama milyen mértékben befolyásolta az Avery Berkel versenyképességét az euróövezetben történő értékesítései tekintetében.

310 A Bizottság így válaszolt 2000. október 4-i levelében:

„Az előző, 9. kérdésre adott válaszban szereplő okok miatt nem lehetett részletesen bemutatni a kárra vonatkozó, az eurózónát és [az ezen kívüli] zónát számszerűsítő adatokat. [A kért adatok változása nem állt rendelkezésre, mivel a 4.2.2. táblázat az együttműködő közösségi gyártók által szolgáltatott, az egyes ügyletekre vonatkozó listák alapján készült. Kizárólag csak a vizsgálat időszaka tekintetében kérni az egyes ügyletekre vonatkozó listákat, a Bizottság általános gyakorlata.] A rendelkezésre álló információk szerint azonban a kár nyilvánvaló az együttműködő közösségi gyártóknak mind az eurózónába tartozó, mind pedig az azon kívüli ügyletek számára történt értékesítési vonatkozásában.”

311 A Bizottság tehát elmagyarázta, hogy nem rendelkezik a kárra vonatkozó, és az eurózóna és az ezen kívüli zóna szerint megosztott adatokkal. A Bizottság azt is kifejtette, hogy mind az eurózónába tartozó, mind pedig az azon kívüli ügyletek számára történt értékesítési vonatkozásában az együttműködő közösségi gyártók (köztük az Avery Berkel) által elszenvedett kárt állapított meg. Következésképpen elmagyarázta a felperesnek, hogy milyen típusú vizsgálatot alkalmazott e tekintetben.

312 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság megfelelően válaszolt a felperes kérdésére, és megadott számára minden szükséges információt ahhoz, hogy hatékonyan tudja védelmezni érdekeit. Ezzel szemben az a kérdés, hogy a Bizottság kellőképpen figyelembe vette-e ezen tényezőt, nem érinti a felperes védelemhez való jogainak tiszteletben tartását, amint azt a Tanács is állítja.

313 11. kérdésében a felperes azt kérdezte, hogy „a Bizottság [...] miképpen különböztethette meg egyértelműen az alsó, a középső és a felső szegmensbe tartozó [elektronikus mérlegeket], amint azt a kár megállapítására irányuló vizsgálatában tette,” tekintve, hogy »[a]z információs dokumentum 2.1. pontjában azt állítja, hogy a vizsgálat bebizonyította, hogy nem lehet egyértelmű különbséget tenni a három szegmens között, mivel a szomszédos szegmensek típusai egymással gyakran felcserélhetők.«”.

314 A Bizottság 2000. október 4-i levelében az alábbi értelemben válaszolt:

„A jelen vizsgálatban az érintett termék ugyanaz, mint az előző vagy jelenleg is folyó vizsgálatokban használt. A jelen vizsgálatban az összehasonlítás céljára felhasznált típusokat az érintett együttműködő társaságok (exportáló gyártók vagy közösségi gyártók) határozták meg, és szükség szerint kerültek ellenőrzésre.”

315 A Bizottság így magyarázta, hogy miként osztotta meg a termékeket az alsó, a középső és a felső szegmens között. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság válasza megfelelő volt ahhoz, hogy a felperes hatékonyan védelmezze érdekeit.

316 Továbbá, amin azt a Tanács is joggal állítja, az alsó szegmensbe tartozó és a többi elektronikus mérleg közötti megkülönböztetés csak jelzésértékű volt, és a kár megállapítására irányuló vizsgálat az egész termékskálára vonatkozott (lásd a jelen ítélet 127–131. pontját).

317 12. kérdésében a felperes a dömping jelentőségére vonatkozó észrevételeit közölte:

„Az információs dokumentum 4.4.1. pontjában azt állítja, hogy »a vizsgálat magában foglalt minden, különösen az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében szereplő tényezőt«. Mindenesetre úgy tűnik, hogy nem történt meg a [hivatkozott rendelet] 3. cikkének (5) bekezdésében előírt, a tényleges dömpingkülönbözet jelentőségének megállapítására irányuló vizsgálat. E tényezőt a vizsgálat során irrelevánsnak tekintették? A Bizottság által megállapított árszorítás-különbözetek jelentős

szintjét tekintve, amelyek sokkal magasabbak, mint az együttműködő gyártók vonatkozásában megállapítottak, a Bizottság miként jutott arra a következtetésre, hogy ezek a dömping azon hatásai, amelyek a feltételezett kárt okozták? Figyelembe vette-e a Bizottság azt a tényt, hogy a behozatalok, nem dömpingelt áron is, ugyanezt a feltételezett kárt okozták volna, mivel, még a vélelmezett dömping kiiktatása után is, az árleszorítás mindenképpen lényeges lett volna, és szinte változatlan az együttműködő gyártók vonatkozásában?”

318 A Bizottság 2000. október 4-i levelében az alábbi értelemben válaszolt:

„Kérdése kifejezetten hipotetikus problémára vonatkozik, mivel arra kéri a Bizottságot, hogy olyan helyzetet képzeljen el, amelyben az exportáló gyártók értékesítései nem dömpingelt áron történtek. A jelen esetben nem ez a helyzet. A Bizottság szolgálatai mindenesetre megvizsgálták minden olyan releváns tényezőt, amelyek hatással lehettek a közösségi iparág által elszenvedett kárra. Az információs dokumentum »Okozati összefüggés« fejezetében megerősítésre került az érintett országokból származó dömpingelt behozatalok és a közösségi iparág által elszenvedett kár közötti okozati összefüggés.”

319 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság megfelelően válaszolt a felperes 12. kérdésére.

320 A fenti indokok alapján a negyedik jogalap első részét el kell utasítani.

2. Második rész: az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértéséről

a) A felek érvei

- 321 A felperes arra hivatkozik, hogy a közösségi intézmények megsértették az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdését, mivel nem biztosították számára a minimális 10 napos határidőt az információs dokumentumra vonatkozó észrevételei megtételére. A Bizottságnak a további információk kérésére adott válasza ugyanis 2000. október 4-én került közlésre, a felperes számára észrevételei megtételére nyitva álló határidő pedig 2000. október 11-én járt le, ezért a felperes nem élhetett a hivatkozott rendelkezés által előírt határidővel.
- 322 A felperes először is hangsúlyozza, hogy a Tanács nem indokolta meg, hogy a felperes miért téved, amikor azt állítja, hogy a határidőt a kiegészítés kézhezvételenek időpontjától kell számítani. Másodszor, a felperes elutasítja a Tanács azon érvelését, miszerint a végleges kiegészítő információt kiegészítésnek kell tekinteni, és nincs helye minimális határidőnek a felek számára észrevételeik megtételére. A felperes szerint ez az értelmezés nem veszi kellőképpen figyelembe a védelemhez való jogát a dömpingellenes eljárásban. Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy számára elegendő annak bizonyítása, hogy az alaprendeletben szigorúan előírt határidőt nem tartották tiszteletben. Végül, a felperes arra hivatkozik, hogy, tekintettel arra, hogy a kárra vonatkozó kérdésekkel kapcsolatos végleges tájékoztatást 2000. október 4-én közölték, a kínai hivatalos ünnepnapokra tekintettel 2000. október 7-ig akadályozva volt észrevételei megtételében, mivel október 7-e és 8-a hétfőre esett, és szerinte ténylegesen csak egy nap állt rendelkezésére, hogy kidolgozza észrevételeit. Különösen a Bizottságnak azon megállapítását szerette volna megvizsgálni, amely szerint a fizikai jellemzők tekintetében nem voltak különbségek az euróövezetben és az ezen kívül értékesített típusok között, hogy voltak összehasonlítható típusok, valamint a fogyasztásra vonatkozó, a 2000. október 4-i levélben közölt adatokat, és beszerezni az elektronikus mérlegektől eltérő, de ugyanazon Eurostat kód alá tartozó egyéb termékek behozatalára vonatkozó bizonyítékot. A felperes azt állítja, hogy a dömpingellenes eljárásban alapvető, hogy

legalább minimálisan biztosítsák a védelemhez való jogát, különösen azt előírva, hogy a feleknek legalább tíznapos határidő áll rendelkezésükre érdekeik védelme biztosítására.

323 A Tanács elutasítja a felperes érvelését, és elsősorban azt hangsúlyozza, hogy a végleges tájékoztatást a 2000. szeptember 21-i levélben közölték, és a határidőt 2000. október 11-ében állapították meg. Ily módon a határidő, a Tanács szerint több mint tíz nap volt.

324 Másodsorban a Tanács azt állítja, hogy, bár a felperesnek a határidő kezdetére vonatkozó állítása igaz, abból a tényből, hogy nem állt rendelkezésére tíz nap észrevételei megtételére, nem következik a megtámadott rendelet megsemmisítése. A Tanács azt állítja, hogy a felperesnek bizonyítania kell, hogy az a tény, hogy nem állt rendelkezésére tíz nap észrevételei megtételére, akadályozta őt érdekei hatékony védelmében. A Tanács azt állítja, hogy a 2000. szeptember 21-i levél tartalmazott minden olyan információt, amelyekre a felperesnek szüksége volt érdekei hatékony védelméhez.

325 A Tanács továbbá azt állítja, hogy az új tényekre vonatkozó megállapítások, tehát, hogy a felperes nem tudta beszerezni az euróövezetben és ezen kívül értékesített típusok fizikai jellemzőinek eltéréseire, valamint a fogyasztási adatokra vonatkozó bizonyítékokat, csak a viszonyválasz szakaszában kerültek előterjesztésre, következésképpen elfogadhatatlanok. Mindenesetre e megállapítások megalapozatlanok.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

326 Az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése értelmében „a végső nyilvánosságra hozatalt [a helyes fordítás: végleges tájékoztatást] követően benyújtott előterjeszté-

seket csak akkor lehet figyelembe venni, ha azokat a Bizottság által, az adott ügyben meghatározott határidőn belül nyújtják be, amely határidő, az ügy sürgősségének megfelelő figyelembevétele mellett, tíz napnál nem lehet kevesebb”.

- 327 A jelen ügyben a Bizottság az információs dokumentumot 2000. szeptember 21-i levelében küldte meg. Az észrevételek megtételére nyitva álló határidő 2000. október 11-én járt le, tehát meghaladta a tíz napot. 2000. szeptember 29-i faxában a felperes további információkat kért a Bizottságtól. A Bizottság 2000. szeptember 29-i és 2000. október 4-i levelében válaszolt a felperesnek. 2000. október 4-i faxában a felperes a határidő meghosszabbítását kérte észrevételei megtételére. A Bizottság ezt a 2000. október 5-i faxában elutasította. 2000. október 10-i levelében a felperes megtette a Bizottságtól kapott információkra vonatkozó észrevételeit.
- 328 A felperes elsősorban arra hivatkozik, hogy számára a Bizottság 2000. október 4-i levelének kézhezvételétől kezdődően kellett volna a tíznapos határidőt biztosítani. A Tanács pedig azt állítja, hogy a határidő a végleges tájékoztatás közzétételétől kezdődik, tehát 2000. szeptember 21-től.
- 329 Annak megvizsgálása előtt, hogy a Tanács joggal állítja-e, hogy a 2000. szeptember 21-i levél már önmagában a végleges tájékoztatásnak minősült, és a további levelek csak kiegészítések voltak, azt kell megvizsgálni, hogy a jelen ügyben milyen következményekkel járhat, ha a 2000. szeptember 29-i és a 2000. október 4-i levelek egyaránt végleges tájékoztatást tartalmazóknak minősülnek.
- 330 Az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy bizonyos adatok említésének elmulasztása az információs dokumentumban nem minősül a felperes védelemhez való jogai megsértésének, amennyiben megállapításra került, hogy a felperes ezekről

az elemekről más alkalommal szerzett tudomást, olyan időpontban, amikor még hatékonyan érvényesíthette erre vonatkozó álláspontját, mielőtt még a Bizottság elfogadta volna a megtámadott rendelet elfogadására irányuló javaslatát (ebben az értelemben lásd a fenti 288. pontban hivatkozott Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélet 83. pontját).

331 Még ha a felperesnek legkevesebb tíznapos határidővel kellett is rendelkeznie, hogy megtegye észrevételeit azon adatok tekintetében, amelyek nem szerepeltek a számára 2000. szeptember 21-én megküldött információs dokumentumban, és ezt a határidőt nem tartották tiszteletben, ez a körülmény önmagában nem vezet a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez. Ugyanis azt is meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a közösségi intézmények nem biztosították a felperes számára az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdésében előírt határidőt, hogy megtehesse a fentebb hivatkozott kiegészítő információkra vonatkozó észrevételeit, olyan jellegű volt-e, hogy konkrétan érintette a védelemhez való jogukat a szóban forgó eljárásban.

332 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes a Bizottság által számára 2000. szeptember 21-én megküldött információs dokumentumra válaszként adott észrevételeiben a dokumentum több pontját is vitatta, közöttük a fentebb vizsgáltakat is, amelyek miatt elutasította a Bizottság válaszát. A Bizottság 2000. szeptember 29-i és 2000. október 4-i levelei válaszok voltak a felperes 2000. szeptember 29-i faxában feltett kérdéseire. Márpedig, amint az a fenti 295–320. pontokban bizonyításra került, a felperes védelemhez való jogai nem sérültek e kérdések vonatkozásában. Sőt, a felperes olyan helyzetben volt, hogy 2000. október 10-i levelében benyújthatta észrevételeit, mind az információs dokumentummal, mind pedig a Bizottság kiegészítő jellegű válaszaival kapcsolatban.

333 A felperes elsősorban azt állítja, hogy azon rövid határidő alatt, amelyet számára az után biztosítottak, hogy a Bizottság 2000. október 4-i levelében megkapta a kárra vonatkozó kiegészítő információt, nem tudta megszerezni az elektronikus mérlegetől eltérő, a 8423 8150 KN kód alá tartozó, Kínából és a többi érintett országokból exportált termékekre vonatkozó bizonyítékokat.

334 Ezen érvelést nem lehet elfogadni. A felperes ugyanis a 2000. szeptember 21-i információs dokumentum alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy minden, ezen KN kóddal regisztrált export elektronikus mérleg volt. Következésképpen nem lehet új „végleges tájékoztatásról” szó.

335 A felperes azon érvelését illetően, miszerint nem volt ideje ellenőrizni a Bizottság azon, 2000. október 4-én közölt megállapítását, amely szerint fizikai jellemzőiket tekintve nem volt semmiféle különbség az euróövezetben és az ezen kívül értékesített típusok között, és léteztek összehasonlítható típusok, meg kell állapítani, hogy a 2000. szeptember 21-i információs dokumentumban, a 4.2.2. táblázatban a Bizottság (indexált ábrák segítségével) közölte az átlagárakat valamennyi szegmens tekintetében, az euróövezetben és azon kívül, hogy megerősítse az euro bevezetése hatására vonatkozó érvelését. 2000. szeptember 29-i faxának 8. pontjában a felperes a következőket kérdezte: „A 4.2.2. táblázatot illetően [a felperes] tudni szeretné, hogy a közösségi iparág által az euróövezetben és azon kívül értékesített típusok között van-e valamilyen különbség fizikai jellemzőiket tekintve, amelynek alapján az árak összehasonlításra kerültek.” A Bizottság 2000. október 4-i levelében válaszolt, és kijelentette, hogy „a 4.2.2. táblázatban összehasonlítható típusok szerepelnek, következésképpen nem szükséges további kiigazítás a fizikai jellemzők eltérése tekintetében”. 2000. október 10-i levelében a felperes egyszerűen megállapítja, hogy „[k]övetkezésképpen a Közösség panaszos társaságainak az euróövezetben [és azon kívül] történt értékesítései közötti jelentős árkülönbözlet, amint az a Bizottság dokumentumaiból következik, világosan mutatja a panaszosok részéről tanúsított versenyellenes magatartást, valamint azt a tényt, hogy ez utóbbiak megakadályozták a párhuzamos behozatalokat az egységes piacra”.

336 Így a felperes, a Bizottságnak a 2000. október 4-i levelében megküldött válasza után meg sem próbált arra hivatkozni, hogy kétségei merültek fel az euróövezetben és azon kívül értékesített típusok fizikai jellemzői eltéréseinek, valamint e modellek összehasonlíthatósága vonatkozásában. Meg kell tehát állapítani, hogy a felperes védelemhez való jogait nem sértették meg.

- 337 A fogyasztásra vonatkozó, a 2000. áprilisi dokumentumban szereplő, és a felperessel a 2000. október 4-i levélben közölt adatokat illetően elegendő annak megállapítása, hogy előzetes adatokról volt szó, és csak a 2000. szeptember 21-i információs dokumentumban szereplő adatok voltak lényegesek. Következésképpen ez az érvelés nem releváns.
- 338 E körülményekre tekintettel, a felperes olyan helyzetben volt, hogy a 2000. október 10-i levelet követően kifejthette álláspontját a közte és a Bizottság közötti véleménykülönbségre vonatkozó kérdésekről, és hivatkozhatott azon érvelésekre, amelyekre később az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott.
- 339 E körülményekre figyelemmel a felperes nem állíthatja, hogy védelemhez való jogait megsértették a vizsgálati eljárás során.
- 340 Azt is meg kell állapítani, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozik az alaprendelet 20. cikkének (3) bekezdésére, amely szerint „[ha] átmeneti vám alkalmazására nem került sor, a feleknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a Bizottság által előírt határidőn belül kérhessék a végső nyilvánosságra hozatalt”[-végleges tájékoztatást]. A 2000. szeptember 21-i levélben rögzített határidő az benyújtandó észrevételekre irányul és nem minősül a végleges tájékoztatás kérelmére vonatkozó határidőnek.
- 341 Következésképpen a negyedik jogalap második részét el kell utasítani.

3. Harmadik rész: az alaprendelet 6. cikke (9) bekezdésének, valamint az EK 253. cikk megsértéséről

a) A felek érvei

- 342 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdését, mivel egy éven belül nem végezte el a vizsgálatot. A határidő túllépése indokolásának elmulasztása olyan jogterületen, amely már több előző eljárás tárgyát képezte, az EK 253. cikk megsértésének minősül. A felperes az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatára hivatkozik (a fenti 167. pontban hivatkozott NTN Corporation és Koyo Seiko kontra Tanács ügyben hozott ítélet 119–125. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-164/94. sz., Ferchimex kontra Tanács ügyben 1995. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2681. o.] 166. pontja).
- 343 A felperes arra hivatkozik, hogy az egyéves határidő általános szabálynak minősül. Ha e határidő betartása nem lehetséges, a vizsgálatot tizenöt hónapon belül be kell fejezni. Ez a kötelezettség különösen azon esetekre vonatkozik, amelyekben bizonyításra került, hogy az egyéves határidő betartása nem volt lehetséges.
- 344 A Tanács elutasítja a felperes érvelését, és azt állítja, hogy értelmezése ellentmond az alaprendelet 6. cikke (9) bekezdése világos megfogalmazásának. Az intézményeknek előírt kötelezettségük, hogy vizsgálatukat tizenöt hónapon belül fejezzék be.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 345 Elsősorban, az Elsőfokú Bíróságnak a felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlatát illetően, miszerint a dömpingellenes vizsgálat nem terjedhet túl egy ésszerű, az esetek körülményeinek függvényében értékelendő határidőn (a fenti 342. pontban hivatkozott Ferchimex kontra Tanács ügyben hozott ítélet 166. pontja), meg kell állapítani, hogy ez az ítélkezési gyakorlat a korábbi alaprendelet 7. cikke (9) bekezdésének a) pontjára vonatkozik.

346 Márpedig az alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdése nem egyezik meg a korábbi alaprendelet 7. cikke (9) bekezdésének a) pontjával, amely így rendelkezik:

„A vizsgálatot lezárása vagy végleges intézkedés meghozatala zárja le. A vizsgálatot szokásosan az eljárás megindítása után számított egy éven belül be kell fejezni.”

347 A jelen ügyben alkalmazandó alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdése pedig így rendelkezik:

„Az 5. cikk (9) bekezdésének értelmében megindított eljárások esetében a vizsgálatot lehetőség szerint egy éven belül le kell folytatni. A vizsgálatot azonban, a kötelezettségvállalásról szóló 8. cikk alapján tett ténymegállapításoknak vagy a végleges intézkedésekről szóló 9. cikk alapján tett ténymegállapításoknak megfelelően, az eljárás megindításától számított 15 hónapon belül minden esetben be kell fejezni.”

348 Következésképpen, a korábbi rendelkezéssel szemben az alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdése egy tájékoztató jellegű egyéves, és egy kötelező jellegű tizenöt hónapos határidőt ír elő. E két határidőből az következik, ha a közösségi intézmények még nem fejezték be a vizsgálatot a tájékoztató jellegű egyéves határidő előtt, akkor az alaprendelet eljárási szabályainak tiszteletben tartásához elegendő azt a kötelező tizenöt hónapos határidőn belül befejezniük, anélkül hogy vizsgálni kellene, hogy ez – a tájékoztató jellegű határidőt meghaladó, de a kötelező határidőn belül maradó határidő — az ügy körülményeire figyelemmel ésszerű-e. Meg kell tehát állapítani, hogy a felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen ügyben, amelyben a tizenöt hónapos kötelező határidő betartásra került.

- 349 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben az eljárás 1999. szeptember 16-án indult meg az értesítésnek a Hivatalos Lapban ugyanezen a napon történt közzétételével, és 2000. november 27-én a megtámadott rendelet Tanács általi elfogadásával zárult. A vizsgálat tehát nem zárult le az egyéves tájékoztató jellegű határidőn belül. Magától értetődik ugyanakkor, hogy jóval a kötelező tizenöt hónapos határidőn belül fejeződött be. Következésképpen a közösségi intézményeknek nem róható fel, hogy megsértették az alaprendelet 6. cikkének (9) bekezdését.
- 350 Harmadsorban, e körülményekre tekintettel a közösségi intézményeknek nem kellett megindokolni, hogy miért lépték túl az egyéves tájékoztató jellegű határidőt. Következésképpen az EK 253. cikket sem sértették meg.
- 351 Következésképpen a negyedik jogalap harmadik részét is el kell utasítani.
- 352 A fentiekből következően a keresetet egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 353 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a félperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell az alperes költségeinek viselésére.
- 354 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-ával összhangban a Bizottság – mint beavatkozó – maga viseli költségeit.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.**

- 2) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi saját és az alperes költségeinek viselésére.**

- 3) A beavatkozó maga viseli saját költségeit.**

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. október 28-i nyilvános ülésen.

H. Jung

V. Tiili

hivatalvezető

elnök

Tartalomjegyzék

Logi háttér	II - 3672
A jogvita alapját képező tényállás	II - 3681
Eljárás és a felek kereseti kérelmei	II - 3684
Az ügy érdeméről	II - 3686
A — Az első, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének alkalmazásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapuló jogalapról	II - 3686
1. Bevezetés	II - 3686
2. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének rendszeréről	II - 3689
a) A felek érvei	II - 3689
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3690
3. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt első feltétlről	II - 3693
a) Az egységes árak alkalmazása	II - 3693
A felek érvei	II - 3693
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3695
b) A veszteséggel történő értékesítésről	II - 3701
A felek érvei	II - 3701
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3704
c) A kínai belföldi piacon történt értékesítések és az export arányáról ...	II - 3707
A felek érvei	II - 3707
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3708
d) Végkövetkeztetés az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt első feltétlről	II - 3713
	II - 3791

B — A második, az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5) és (8) bekezdéseinek megsértésén, valamint a kár meghatározásában elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapuló jogalapról	II - 3714
1. Előzetes észrevételek	II - 3714
2. Hatodik rész: az alaprendelet 3. cikke (3) és (8) bekezdésének megsértése a dömpingelt behozatalnak a hasonló termék egy része közösségi előállításhoz viszonyított hatásának az értékelése tekintetében	II - 3716
a) A felek érvei	II - 3716
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3718
3. Első rész: az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértéséről	II - 3719
a) A felek érvei	II - 3719
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3721
4. Második rész: a nem dömpingelt behozatalnak a kár meghatározására irányuló vizsgálat során történt figyelembevételéről	II - 3725
a) A felek érvei	II - 3725
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3728
5. Harmadik rész: azon megállapításról, amely szerint a közösségi iparág jelentékeny kárt szenvedett	II - 3734
a) Az előzetes és a végleges adatok közötti eltérés	II - 3734
A felek érvei	II - 3734
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3735
b) A kár egyes mutatóinak értékelése	II - 3737
A felek érvei	II - 3737
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3739
— A hasonló termék eladási ára	II - 3740
— Nyereségesség és az euró bevezetésének hatása	II - 3742

SHANGHAI TERAOKA ELECTRONIC KONTRA TANÁCS

c)	Jelentékeny kár fennállása és a tények értékelése	II - 3743
	A felek érvei	II - 3743
	Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3744
d)	Az euro bevezetése perspektívájából következő hatás kezdete és csúcspontja	II - 3744
	A felek érvei	II - 3744
	Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3745
6.	Negyedik rész: a közösségi intézmények által elkövetett nyilvánvaló, a tényleges dömping jelentőségére vonatkozó értékelési hibáról	II - 3747
	a) A felek érvei	II - 3747
	b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3748
7.	Ötödik rész: az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének az Eurostattól származó adatok figyelembevételé által történt megsértéséről	II - 3749
	a) A felek érvei	II - 3749
	b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3751
C —	A harmadik, az alaprendelet 6. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapuló jogalapról	II - 3756
1.	Bevezetés	II - 3756
2.	Első rész: a nyereségességről	II - 3757
	a) A felek érvei	II - 3757
	b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3758
3.	Második rész: az eladási árak változásáról	II - 3758
	a) A felek érvei	II - 3758
	b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3760
4.	Harmadik rész: az árleszorítás számításáról	II - 3762
	a) A felek érvei	II - 3762
	b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3762
		II - 3793

5. Negyedik rész: a piaci részesedésről	II - 3763
a) A felek érvei	II - 3763
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3764
D — A harmadik, az alaprendeletben előírt eljárási szabályok megsértésén alapuló jogalapról	II - 3769
1. Első rész: az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének megsértéséről	II - 3769
a) A felek érvei	II - 3769
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3770
2. Második rész: az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértéséről ...	II - 3781
a) A felek érvei	II - 3781
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3782
3. Harmadik rész: az alaprendelet 6. cikke (9) bekezdésének, valamint az EK 253. cikk megsértéséről	II - 3787
a) A felek érvei	II - 3787
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3787
A költségekről	II - 3789